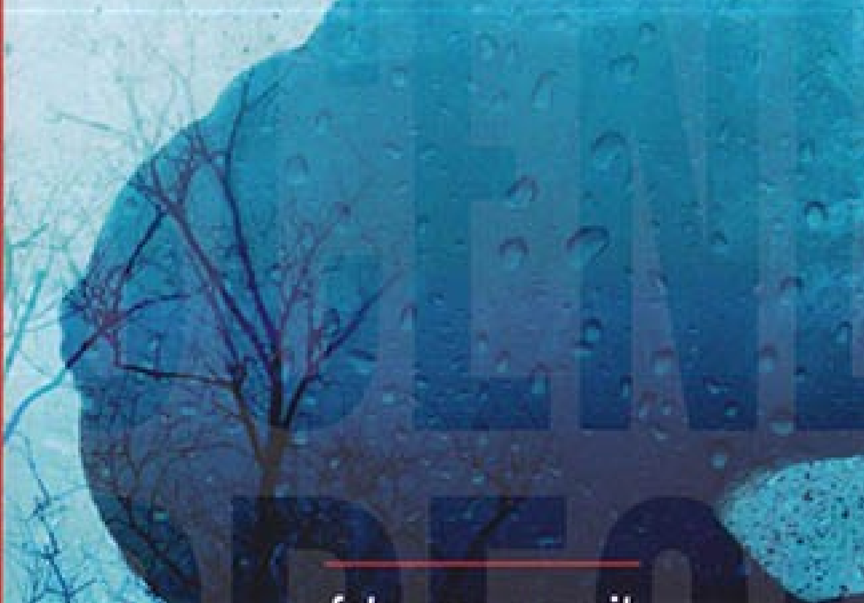
RAGNA
JÓNASSO

„...te cu fantome plină de atmosferă, care te înfioară cu adevărat și are nuanțe polițiste."
Kirkus Reviews

...ct.eu

RAGNAR JÓNASSON

FATA CARE A MURIT

Original: *Þorpið* (2019)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRES

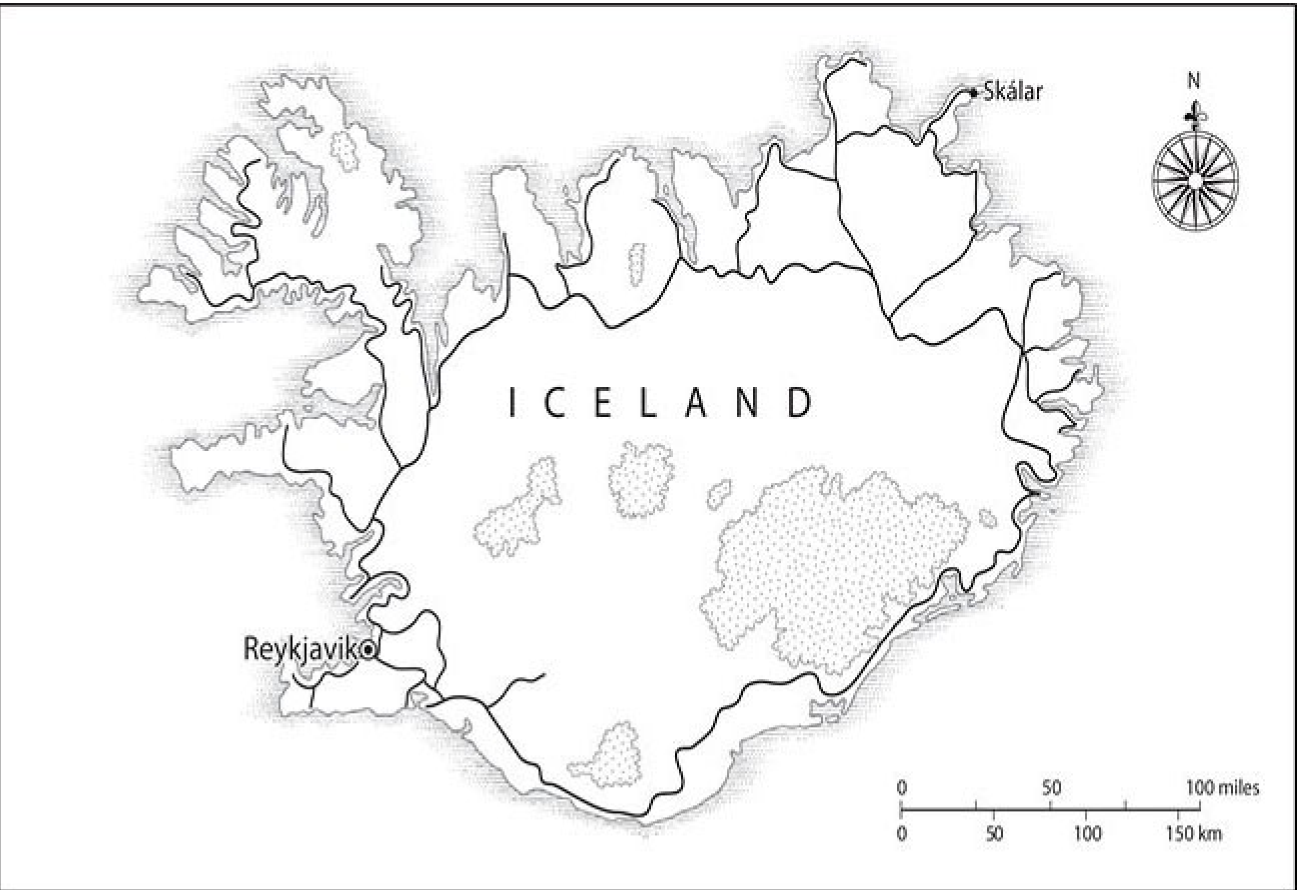
— 2021 —

Scriitorul islandez **Ragnar Jónasson** s-a născut în Reykjavík în 1976. Lucrează ca avocat şi predă legislaţia privind dreptul de autor la Facultatea de Drept a Universităţii din Reykjavík. În trecut, a lucrat în televiziune şi radio, chiar ca reporter pentru Radiodifuziunea Naţională Islandeză. Înainte să-şi înceapă cariera de scriitor, Ragnar a tradus paisprezece romane ale Agathei Christie în islandeză şi a publicat mai multe povestiri scurte în reviste literare din Germania, Marea Britanie şi Islanda.

Cărţile lui Ragnar s-au vândut în peste 2 milioane de exemplare în toată lumea, iar numărul e în continuă creştere. Ragnar a devenit bestseller #1 în Germania, Franţa, Marea Britanie (Kindle) şi Australia (tot Kindle). *Fata care a murit* este primul roman islandez care a intrat în lista de bestselleruri Sunday Times.

Cele două serii care l-au consacrat pe Ragnar sunt Dark Iceland (care îl are în centru pe tânărul Ari Thor) şi Hulda (cu detectiva care poartă acelaşi nume). Drepturile pentru Dark Iceland s-au vândut deja în 30 de ţări.

Ragnar a fondat prima filială a Crime Writers' Association din afara Marii Britanii, în Islanda, şi e cofondator al festivalului internaţional de literatură mystery & thriller Iceland Noir, care a fost declarat în The Guardian „cel mai bun festival de literatură poliţistă din lume." Locuieşte în Reykjavík cu soţia şi cele două fiice.

ICELAND
Skálar
Reykjavik
N
0
50
100 miles
0
50
100
150 km

NOTA AUTORULUI

Această poveste are loc în satul Skálar la mijlocul anilor 1980. De fapt, Skálar a fost abandonat de la mijlocul anilor 1950, dar decorul este totuşi împrumutat din realitate, deşi clădirile sunt propria mea invenţie. De asemenea, personajele sunt fictive şi nu seamănă cu niciun rezident din trecut din Skálar. În ciuda acestui fapt, am încercat să ofer o reprezentare fidelă a faptelor istorice despre această aşezare, cu ajutorul informaţiilor din lucrări, inclusiv Langnesingasaga (O istorie a oamenilor din Langanes) a lui Fridrik G. Olgeirsson. Mă refer, de asemenea, la basmele populare care sunt păstrate în colecţia de basme şi legende populare islandeze a lui Sigfús Sigfússon. Orice greşeală din carte este desigur responsabilitatea mea.

Îi mulţumesc lui Haukur Eggertsson pentru că mi-a arătat Peninsula Langanes şi ruinele din Skálathorp în timpul scrierii acestei cărţi. De asemenea, îi sunt recunoscător tatălui meu, Jónas Ragnarsson, procurorului Hulda María Stefánsdóttir şi Hannes Mar Árnason, a cărui familie provine din Skálar, pentru ajutorul acordat în citirea manuscrisului. Mulţumesc şi lui Helgi Ellert Jóhannsson, care lucrează ca medic la Londra, pentru sfaturile sale în chestiuni medicale.

Spre sfârşitul cărţii, citez din poezia „Sleep Song” de Davíd Stefánsson.

Citez şi „Lullaby” de Thorsteinn Th. Thorsteinsson, care a fost tipărit în revista Heimskringla din Winnipeg în 1910. Thorsteinn s-a născut în Svarfadardalur, în nordul Islandei, în 1879 şi a murit în Canada în 1955.

– Ragnar Jónasson

Trezindu-se din somn, Una tresări.

Deschise ochii, dar nu văzu nimic din pricina întunericului care o apăsa din toate părţile. Cuprinsă de panică, preţ de o clipă nu izbuti să-şi dea seama unde se află, cu toate că avea sentimentul că e într-un loc ciudat, nu în patul ei. Încremeni de spaimă. Îi era atât de frig! La cum se simţea, probabil că aruncase pilota pe podea, iar în cameră era un frig cumplit.

Se ridică încet în capul oaselor. Preţ de o clipă o cuprinse ameţeala, dar senzaţia îi trecu repede când îşi aminti unde se află.

În Skálar, pe Peninsula Langanes. În micul apartament din pod. Singură.

Apoi îşi dădu seama ce o trezise. Sau cel puţin crezu că-şi dăduse seama... Îi era greu să deosebească visele de realitate în timp ce simţurile încă îi hălăduiau la graniţa dintre somn şi veghe.

Auzise ceva. Dar ce? Când amintirile începură treptat să-i revină, simţi cum i se face pielea de găină. Fusese un glăscior ascuţit – bănuia că vocea unei fetiţe. Da, acum o auzea din nou în minte: o fetiţă care cânta un cântec de leagăn.

Nu mai suportă nicio clipă în plus. Se dădu jos din pat şi se împletici prin beznă spre întrerupătorul de pe perete. Înjură, nu pentru prima oară, faptul că nu avea o lampă la capul patului, însă o clipă avu o reţinere să aprindă

lumina, de teama a ceea ce ar fi putut dezvălui umbrele odată ce se topeau.

Glasul ascuţit îi răsuna sinistru în minte, dar nu reuşea să-şi aducă aminte cuvintele cântecului. Trebuie să fi fost un vis, indiferent cât de real păruse.

Deodată auzi un trosnet puternic, urmat de un clinchet şi o durere înţepătoare în picior care o făcu să se împiedice şi să se prăbuşească în genunchi.

Îşi înghiţi un ţipăt, iar o secundă mai târziu îşi dădu seama că păşise pe paharul de vin pe care-l lăsase pe podea în seara precedentă. Bâjbâind cu degetele, găsi un ciob care i se iţea din talpă şi simţi ceva cald şi umed cum i se scurge din rană. Cu grijă, scoase bucata de sticlă. Durerea era cumplită.

Trebui să-şi adune toată voinţa ca să se ridice înapoi în picioare şi apoi să caute întrerupătorul de-a lungul peretelui, dar în cele din urmă îl găsi şi aprinse lumina. Când încăperea i se dezvălui înaintea ochilor, aruncă o privire împrejur, parcă aşteptându-se să vadă o siluetă mică acolo, lângă ea, spunându-şi în acelaşi timp că îşi imaginase totul, că glasul nu fusese real, cântecul de leagăn fusese o amăgire, o festă pe care i-o jucase mintea în somn.

Se întoarse şchiopătând în pat, se aşeză în capul oaselor, îşi trase sus piciorul şi examină tăietura care, din fericire, se dovedi că nu era atât de adâncă pe cât se temuse. Acum, că se lămurise că era singură în cameră, simţi că bătăile inimii îi încetinesc şi pulsul revine la normal.

Apoi, într-o clipită, îşi aminti cuvintele din cântecul fetiţei.

Somn uşor, micuţă Thrá,
Să visezi frumos...

O străbătu un fior prin tot corpul.

PARTEA ÎNTÂI

I

Cu şapte luni mai devreme

Se caută profesor la capătul lumii.

Una citi din nou titlul neobişnuit.

Stătea la masa din bucătăria micului apartament de la capătul vestic al Reykjavíkului, unde locuia de patru ani după ce reuşise cu greu să strângă banii pentru garanţie, numai datorită tenacităţii ei duse la extrem. Mama ei – singura rudă pe care o mai avea – nu reuşise să-i împrumute nimic, iar Una fusese obligată, ca întotdeauna, să se descurce singură.

Bucătăria abia dacă se schimbase din ziua când se mutase Una. Era încă neîngrijită şi de modă veche, cu linoleum galben pe jos, pereţii acoperiţi cu faianţă acum decolorată şi elemente de un roşu ţipător care, asemenea aragazului Rafha alb, erau depăşite cu cel puţin douăzeci de ani. Nimic din decorul acela nu arăta că ar fi fost din 1985.

Totuşi, măcar cafeaua avea gust bun, odată ce-i puneai un strop de lapte. Una prinsese obiceiul cafeinei la facultate şi acum nu mai putea fără ea.

— Ştiu şi eu, Sara? zise, încercând să-i zâmbească celei mai bune prietene, care stătea în faţa ei la masă.

În ultima vreme nu avusese prea multe motive să zâmbească. Salariul pe care-l câştiga Una ca profesor suplinitor la o şcoală mică din oraşul învecinat, Kópavogur, abia îi acoperea facturile şi nu avea niciodată siguranţa că de la o lună la alta o să aibă îndeajuns de mult de lucru. În ciuda modului foarte strict în care îşi drămuia banii, îi era mereu dificil să tragă de ei până la următorul salariu. Se resemnase să mănânce cel mai ieftin peşte de pe piaţă, de cel puţin trei ori pe săptămână. De fiecare dată când se pomenea chinuindu-se să se descurce la sfârşitul lunii, îi părea rău că nu terminase medicina deşi, dacă era să fie sinceră cu sine, n-ar fi fost cu nimic mai fericită. Îi trebuiseră trei ani istovitori până să recunoască faţă de ea însăşi că se înscrisese la medicină numai pentru că asta îşi dorise tatăl ei. Încercase să-i îndeplinească lui visul în loc să şi-l urmeze pe al ei. N-ar fi putut lucra niciodată ca medic – pur şi simplu nu i se potrivea meseria. N-o pasiona deloc. Trei ani din viaţă... Luase toate examenele, chiar cu note bune, dar nu era suficient. Lipsea scânteia.

— De ce nu? Haide, Una, mereu te plângi că ţi-e greu să te descurci! Îţi place să predai. Şi eşti şi genul căreia îi place aventura.

Sara deborda de optimism, ca de obicei. Venise pe la Una în dimineaţa aceea de sâmbătă cu *Morgunbladid,* având drept unic scop acela de a-i arăta anunţul, conştientă că Una nu-şi putea permite abonamentul la ziar. Plănuiau ca în seara aceea să se întâlnească acasă la Sara şi să se uite la transmisiunea unui concert organizat pentru copiii înfometaţi ai Africii. Una abia aştepta: era o raritate ca unicul post TV din Islanda, cel naţional, să difuzeze ceva atât de interesant. Şi-n plus, îi plăcea muzica, îi plăcea să danseze, să iasă în oraş şi să se distreze – asta dacă ar fi avut cea mai mică ocazie, îşi zise cu părere de rău.

— Dar e atât de departe! protestă ea. E în partea cealaltă a ţării. Nu găseşti punct mai îndepărtat de Reykjavík nici dacă-l cauţi.

Se uită din nou la anunţ.

— Skálar? Nici măcar n-am auzit de locul ăsta.

— E un sat foarte mic. Un cătun, de fapt. Chiar la capătul Peninsulei Langanes. Uite, scrie aici că au nevoie de un profesor pentru o clasă foarte mică. Îţi oferă şi cazare gratis. Ai putea economisi cam tot salariul.

După o pauză, Sara adăugă:

— Am văzut la TV anul ăsta un reportaj despre sat. Numai zece oameni locuiesc acolo.

— Ce? Zece? Glumeşti?

— Nu. De asta au trimis cei de la televiziune un reporter acolo – e cel mai mic sat din ţară, sau ceva de genul ăsta. Mi-a rămas în minte: numai zece locuitori, conform ultimului recensământ. Reporterul părea să se amuze. Bănuiesc că asta înseamnă că n-ar trebui să ai mai mult de doi copii cărora să le predai.

Iniţial, Una nu se gândise serios la propunerea prietenei ei, dar poate că până la urmă ideea nu era chiar atât de nebunească. Poate că asta era ocazia pe care o aşteptase. Nu-i trecuse niciodată prin minte să se mute la ţară. Ea era o fată din Reykjavík până-n măduva oaselor, crescuse într-un complex imobiliar din suburbii, construit după război, într-o căsuţă pe care tatăl ei, medicul, o construise cam cu mâinile lui. Avusese o copilărie fericită acolo, până la întâmplarea care-i spulberase viaţa.

Până atunci, dacă era să dea crezare amintirilor, fusese fericită. Se jucase cu prietenii ei pe aleile neasfaltate ale complexului în serile luminoase de vară, văzând cum case noi se iţesc peste tot în jur. Acum se gândi că viaţa în comunitatea aceea închisă fusese, practic, ca şi cum ar fi trăit la sat, chiar dacă nu într-unul cu doar zece suflete.

Imaginile ei din zilele acelea dispărute erau cufundate într-o lucire blândă de nostalgie. Era o perioadă care n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Ea şi mama ei se mutaseră de acolo, iar acum în casa lor locuiau nişte străini. Unei nu-i păsa cine erau – n-avea de gând să se mai întoarcă vreodată. Dar gândul la comunitatea mică din Skálar o tulbura, parcă ar fi fost o cale de a surprinde din nou bucuria copilăriei. Avea nevoie disperată de o schimbare de peisaj.

— Bănuiesc că nu se întâmplă nimic rău dacă-mi depun candidatura, a spus în cele din urmă, fără vreo tragere de inimă reală.

Brusc se văzu luându-şi viaţa de la capăt. Se imagină locuind lângă mare, în inima naturii.

— Dacă e pe Peninsula Langanes, bănuiesc că e lângă mare, nu?

— Normal. Locul depinde în exclusivitate de pescuit. Sună destul de fermecător, nu crezi? Să trăieşti într-un loc atât de retras, fără să fii vreodată singur...

Un sat cu zece suflete, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea – toată lumea mai puţin ea, se corectă Una. Într-un fel, tot ar fi rămas singură, nu? Urma să fie o străină, cineva din exterior. Dar poate că după asta şi tânjise până acum: să trăiască izolată, dar fără să fie singură. Avea ocazia să iasă prin forţe proprii din impasul în care ajunsese şi să scape de cursa de şobolani care era oraşul, unde salariul i se ducea în mare măsură pe ipotecă. Unde nu avea bani să socializeze, nu avea niciun bărbat în viaţa ei, iar singura prietenă cu care se putea spune că mai păstra legătura era Sara.

— Of, nu ştiu, Sara. Ar însemna să nu ne mai vedem deloc, sau numai foarte rar.

— Fii serioasă, îi spuse cu afecţiune prietena ei. Ar trebui doar să facem un efort ceva mai mare ca să ne vizităm.

Apoi:

— Sinceră să fiu, de asta am ezitat puţin înainte să-ţi arăt anunţul. Pentru că nu vreau să te pierd. Dar tot cred că e ocazia ideală pentru tine – timp de un an sau aşa ceva.

Se caută profesor la capătul lumii. Sinceritatea anunţului o atrăgea pe Una. Nu încercau să ascundă faptul că jobul urma să fie o provocare. Se întrebă câţi oameni aveau să candideze. Era posibil să fie singura persoană. Dar trebuia să recunoască şi că aici, în oraş, nu o ţineau prea multe lucruri. Bineînţeles, era Sara, dar, la drept vorbind, nu mai erau la fel de apropiate ca odinioară. Acum că Sara îşi întemeiase o familie – avea soţ şi un copil –, părea să aibă tot mai puţin timp pentru prietenia lor. Se întâlniseră la liceu, dar cu timpul viaţa hotărâse să le trimită pe căi diferite. Una se amăgise singură dacă avusese impresia că seara aceea avea să fie ca pe vremuri, când petreceau până noaptea târziu. Pe atunci, s-ar fi uitat împreună la concert, şi-ar fi pregătit nişte cocktailuri exotice şi ar fi râs. Brusc avu bănuiala cumplită că Sara îi arătase anunţul numai ca să scape de ea. Poate că, în sinea ei, era plictisită de prietenia lor.

Ei bine, adevărul era că Unei n-avea să i se pară greu să petreacă iarna în Langanes fără s-o vadă pe Sara. De mama ei se îngrijora că avea să-i fie mai dor. Erau foarte apropiate, trecuseră prin multe împreună, dar mama ei, o femeie în formă, sănătoasă, în vârstă de 57 de ani, îşi găsise de mult un alt soţ, pe care-l adora. Nu, Una trebuia să fie realistă: mama ei nu mai avea nevoie de ea în fiecare zi.

— Mă rog, să lăsăm asta deocamdată, spuse ea şi împături *Morgunbladid.* Pot să păstrez ziarul?

— Sigur.

Sara se ridică. Îşi terminase cafeaua din ceaşcă.

— Trebuie să plec, dar ne mai vedem în seara asta, da? O să fie amuzant, doar noi două – petrecem seara ca fetele. Şi îmi promiţi că o să te gândeşti la asta? Adică la job. Cred că ar putea fi exact ce ai nevoie.

Iar Una se pomeni gândindu-se că poate era momentul să meargă mai departe şi să întâlnească oameni noi. Să facă o dată în viaţa ei ceva spontan şi interesant, fără să piardă prea mult timp cumpănind avantajele şi dezavantajele.

— Bine, bine, spuse zâmbind. Îţi promit.

II

Era o zi de august neobişnuit de frumoasă, călduţă, fără ca vreo adiere să tulbure frunzele, iar din când în când se ivea şi câte o rază răzleaţă de soare.

De obicei, luna august i se părea Unei mai degrabă deprimantă. Marca sfârşitul scurtei veri islandeze, momentul în care primul întuneric veritabil începea să se insinueze din nou după câteva săptămâni de nopţi albe. Însă în anul acela îl simţea diferit. Stătea în picioare pe treptele din faţa blocului din Kópavogur unde mama ei locuia împreună cu tatăl vitreg al Unei. Clădirea era atât de mohorâtă şi dărăpănată că Unei nici prin gând nu i-ar fi trecut să stea vreodată acolo. Era mult mai fericită în apartamentul ei mic din vechiul cartier de vest, chiar dacă se afla la demisol. Acum, însă, îl închiriase unei perechi tinere, care avea un copil mic.

Mama Unei ieşise cu ea după ce-şi băuseră cafeaua de dimineaţă. Venise momentul să-şi ia rămas-bun, cel puţin pentru o vreme.

— O să venim să te vizităm, să ştii, draga mea. Şi, oricum, e numai pentru un an, nu-i aşa?

— Doar cât ţine anul şcolar, mamă, numai peste iarnă, zise Una, dar sunteţi bineveniţi oricând.

Nu era sinceră întru totul. Mama ei era binevenită, dar Una nu încercase niciodată să se apropie de noul soţ – în fine, ea încă îl vedea ca fiind nou, cu toate că intrase în viaţa lor cu mult timp înainte. Avea ceva ce nu-i plăcea, însă n-ar fi putut spune exact ce anume.

— Ai de gând să înnoptezi undeva? întrebă mama ei. Ai foarte mult de mers până acolo. Cred că sunt mai bine de 700 de kilometri! Trebuie să te odihneşti dacă simţi că te ia somnul. E periculos să conduci dacă eşti obosită.

— Ştiu, mama, răspunse Una răbdătoare. Mă opresc la Akureyri.

Pisălogeala mamei ei putea întrece limita, uneori. Avea nevoie de spaţiu să respire, să i se permită să se descurce de una singură. Şi ce ocazie mai bună decât aceea: să accepte să fie profesoară într-un sat atât de mic că abia dacă merita să poarte un nume! Avea numai zece locuitori. Oare cum putea o comunitate atât de mică să supravieţuiască?

Fără îndoială avea să fie interesant şi, spera ea, revigorant, şi pentru trup, şi pentru suflet. Fusese o joacă de copii să obţină postul. La câteva zile după ce Sara trecuse pe la ea cu anunţul, Una îşi adunase într-un târziu curajul să sune. Îi răspunsese o femeie – de vreo treizeci de ani, bănuise Una – care locuia în Skálar şi care, în aparenţă, făcea parte din comitetul local pentru educaţie.

— Mă bucur foarte mult că eşti interesată, spusese femeia. Sinceră să fiu, n-a mai sunat nimeni altcineva.

Una îi explicase că avea calificare de profesor şi multă experienţă în spate.

— Dar de ce vrei să te muţi aici? întrebase femeia.

Pe moment, Una nu găsise niciun răspuns. Avea atât de multe motive: ca să scape de viaţa monotonă de la oraş; ca să ia o pauză de la Sara sau, mai bine zis, s-o lase pe Sara să-şi vadă singură de viaţă o vreme; să ia o pauză de la mama ei – şi, mai mult, de la tatăl ei vitreg; ca să schimbe peisajul. Însă adevăratul motiv zăcea mult mai în profunzime.

— Pur şi simplu vreau să încerc să locuiesc la ţară, îi spusese femeii după o pauză.

Cu toate că nu primise postul atunci, pe loc, ştiuse că avea şanse mari să fie acceptată. Înainte să încheie convorbirea întrebase:

— Câţi copii sunt... Câtor copii va trebui să le predau?

— Sunt doar doi, două fete. Au şapte şi nouă ani, veni răspunsul.

— Numai două fete? Şi aveţi nevoie de profesor?

— Da, adevărul e că avem. Şcoala cea mai apropiată e prea departe ca să fie duse cu maşina, mai ales iarna. Şi sunt nişte fete minunate.

Iar acum venise momentul. Una pornea în aventura ei de acolo, din Kópavogur, la ivirea zorilor. O iarnă petrecută la ţară, chiar la capătul Peninsulei Langanes, printre străini, având numai două eleve. În continuare i se părea uşor caraghios că era angajată să predea unei clase atât de mici. Nu se justifica sub nicio formă un salariu întreg. Dar în sinea ei era entuziasmată. Ideea o atrăgea cât se poate de tare.

Salka, femeia cu care vorbise la telefon, îi lăsase impresia că e prietenoasă şi abordabilă. Dacă toţi localnicii erau ca ea, poate că sătucul avea s-o primească pe Una cu braţele deschise. Şi poate că ea urma să fie atât de

fermecată de peisaj şi de oameni încât să nu mai vrea să plece după terminarea contractului...

Ieşi din reverie când mama ei o atinse pe braţ şi repetă întrebarea, cu toate că Una îi răspunsese deja:

— Eşti sigură că e doar pentru un an?

— Doar o iarnă, da. N-am de gând să locuiesc pentru totdeauna atât de departe de Reykjavík.

Îi zâmbi încurajator mamei ei.

— Ei bine, Una, mă simt ca şi cum pasărea a zburat într-un târziu din cuibul ei.

— Ce prostii, mama! Am zburat din cuib acum mulţi ani.

— Da, draga mea, dar n-ai fost niciodată departe. Am fost mereu alături una de cealaltă... Sper doar să nu-ţi fie prea greu stă stai acolo singură, să nu poţi veni la mine să vorbim despre... în fine, despre trecut.

Pe Una o cuprinse brusc o bănuială că mama ei îşi descria, de fapt, propriile temeri, că pentru ea separarea avea să se dovedească mai dificilă decât îşi dăduse seama Una.

O îmbrăţişă tare şi rămaseră o clipă pe loc, fără să rostească vreun cuvânt.

Nu mai era nimic de spus.

Nu mai omorâse niciodată un om.

Nu fusese nici măcar pe-aproape, în ciuda reputaţiei sale sinistre. O reputaţie menită să inspire respect şi teamă, cultivată în mod deliberat pentru că avea de păstrat o poziţie. Suficient de mulţi oameni n-aveau nicio

îndoială că e capabil de crimă, iar unii poate credeau chiar că făcuse nişte victime, date fiind toate momentele în care fusese nevoit să recurgă la violenţă. Cu toate că înfăţişarea lui nu sugera asta neapărat, era puternic şi ştia să se lupte.

Iar în ziua aceea o făcuse, într-un târziu: omorâse un om.

Fusese un sentiment straniu. La început nu fusese conştient decât de adrenalina care i se scurgea bubuind prin vene şi care-i spunea că din clipa aceea nu exista nimic ce să nu poată face. Se dovedise capabil să ia o viaţă, să savureze puterea pe care i-o dădea cunoaşterea faptului că, în orice moment, ar fi putut să intervină şi să-l salveze.

Adusese puşca a cărei ţeavă fusese tăiată. Era târziu, noaptea era întunecată, umedă şi rece. Bătuse violent la uşă, ştiind că nu risca să-l audă nimeni. Blocul era doar un pas mai răsărit decât un şantier în toată regula, fiind prima clădire pe jumătate finalizată dintr-o junglă de beton. Încă nu se mutase nimeni în el. Nu puteau exista martori ai vizitei sale. Victima lui – care nu merita să fie numită victimă – îşi dăduse fără îndoială seama ce se întâmpla şi încercase să se apere. Simţise dorinţa să-l împuşte, însă luase puşca numai pentru intimidare, nu ca să ucidă. O puşcă ar fi lăsat în urmă prea multă mizerie.

În loc de asta, rotise arma şi îl făcuse pe bărbat să-şi piardă cunoştinţa lovindu-l cu patul, după care îl omorâse cu mâinile.

Nu fusese atât de greu, nu chiar. Fusese silit să o facă. Nu avusese încotro.

Acum sărmanul nenorocit zăcea mort în propria lui sufragerie, iar cadavrul trebuia cumva mutat de acolo şi făcut să dispară. Asta era misiunea din noaptea aceea.

Rămase o clipă pe loc, examinând trupul fără viaţă, iar în acest răstimp conştientiză că totul se schimbase. Întrecuse o limită, comisese o faptă care nu putea fi îndreptată. Urma să fie nevoit să înveţe să trăiască cu ea. Din clipa aceea urma să fie mereu un fugar, pentru că era hotărât să scape basma curată. Alternativa era de neconceput. Erau persoane care ştiau de vizita aceea, însă erau de partea lui. Erau cei care-l rugaseră să se ocupe de problemă. Nu-şi făcea prea multe griji în privinţa poliţiei, cât timp reuşea să se descotorosească de cadavru fără să lase vreo urmă. Poliţia islandeză nu avea prea multă experienţă cu crime adevărate. Probabil că urma să fie interogat, pentru că avea o legătură cu victima. Poate că avea să intre şi pe lista suspecţilor o vreme, însă nu-l deranja. Trebuia doar să se asigure că nu lasă în urmă nicio dovadă incriminatoare, ca de pildă amprente.

Din fericire nu exista nicio urmă de sânge, pentru că fusese o lovitură curată, şi era întuneric – de fapt, în perioada aceea, la sfârşitul lui noiembrie, era întuneric cam toată ziua. Nu trebuia decât să care cadavrul până la maşină, apoi să găsească un loc potrivit unde să-l arunce. Ştia nişte locuri care s-ar fi potrivit, dar probabil că ar fi avut nevoie de o mână de ajutor de la unul dintre amicii lui.

Se întrebă fugitiv dacă exista cineva căruia o să-i fie dor de bărbatul mort. Oare părinţii lui mai erau în viaţă, sau avea fraţi, surori, poate? Mulţi prieteni nu avusese niciodată, la ce jeg alunecos fusese. Nu, nimănui n-avea să-i fie dor de el.

În clipa aceea se auzi soneria de la uşă.

Una oftă uşurată când, după două zile de condus pe drumuri care-ţi zguduiau toate oasele, ajunse într-un târziu în satul de pescari Thórshöfn de pe coasta de nord-est, intrarea în Peninsula Langanes şi ultima aşezare înainte de Skálar. Şi locul acela părea mic şi izolat: erau doar o mână de case împrăştiate pe o limbă de nisip negru, o biserică frapantă, cu acoperiş alb, şi un port pitoresc unde erau câteva bărci de pescuit, cu pânze. Găsi deschis un chioşc, se opri să bea şi să mănânce ceva şi profită de ocazie ca să consulte din nou harta. Mai avea de străbătut treizeci de kilometri de-a lungul misterioasei Peninsule Langanes, un loc atât de îndepărtat de Reykjavík încât Una nu cunoştea pe nimeni care s-o fi vizitat vreodată. Ca să ajungă la Skálar trebuia să ajungă aproape până la Fontur, promontoriul aflat chiar la capătul peninsulei.

Porni descurajată în ultima etapă a călătoriei, parcă nefiind sigură dacă-şi dorea cu adevărat să ajungă la destinaţie. Îşi repeta întruna că nu e prea târziu să se întoarcă. Cerul era acoperit, soarele rămânea ascuns în spatele unui strat neted, cenuşiu, de nori care o apăsa şi îi strica buna-dispoziţie. Mai rău, maşina ei Toyota Starlet veche şi galbenă, care se strecura cu uşurinţă prin oraş, se dovedea absolut nepotrivită pentru drumul desfundat şi accidentat. Nici priveliştea nu era vreo bucurie: peisajul fără copaci era pustiu şi lipsit de trăsături, nimic altceva în afară de pietre şi iarbă, cu toate că la un moment dat e drept că trecu pe lângă o biserică frumoasă, cu pereţii îmbrăcaţi în tablă cutată, albă, şi cu acoperişul roşu. Despre Langanes nu ştia decât că un urs polar ajunsese acolo la ţărm de pe apele îngheţate în timpul Marii Ierni de Gheaţă din 1918 şi aproape omorâse un om. Auzise povestea de la Sara – altă informaţie pe care prietena ei o prinsese de la buletinul de ştiri de la televizor despre Skálar.

În cea mai mare parte, drumul ţinea conturul coastei, trecând pe lângă o succesiune de plaje cenuşii, stâncoase, presărate cu grămezi înalte de lemn adus de ape, albit, pe care nimeni nu părea interesat să-l strângă de acolo. Câteva lebede de iarnă scânteiau albe din loc în loc, printre valuri. Însă nu trecu mult şi atenţia Unei fu acaparată în totalitate de drum, care se înrăutăţi până când ea începu să fie de-a dreptul alarmată. Cu toate că făcea tot posibilul să evite cele mai adânci dintre gropi, până la urmă, în mod inevitabil, intră fix într-una dintre ele, făcând maşina să se încline periculos.

Opri motorul şi rămase o clipă pe loc, tremurând, convinsă că făcuse pană şi făcându-şi curaj să schimbe roata. Dar când coborî din maşină şi inspectă cauciucurile descoperi că arătau bine. Cuprinsă de un sentiment de uşurare, îşi luă un răgaz să tragă adânc în piept aerul proaspăt, sărat, şi să verifice din nou harta ca să se asigure că mergea pe unde trebuie.

Dar când porni motorul şi plecă din loc auzi imediat un clămpănit ciudat. Îngrijorată că era ţeava de eşapament sau cutia de viteze, îşi văzu de drum fără să urce mai sus de viteza a doua, gândindu-se cu disperare că nu voia să cedeze pe ultima porţiune de drum. Peisajul deveni mai deluros, din mare începură să se înalţe coline şi, în sfârşit, în faţa ei apăru un promontoriu lung şi îngust, probabil faimosul Fontur. Dincolo de el nu era decât întinderea goală a oceanului. Când ajunse la o răscruce unde un semn arăta că Frontur era în stânga şi Skálar în dreapta, simţi din nou fiorul acela, sentimentul de descurajare. *Nu vreau să locuiesc aici,* îşi zise. Dar acum nu se mai putea întoarce, mai ales că maşina abia se urnea iar clămpănitul devenise tot mai îngrijorător.

În timp ce se apropia de Skálar, o perdea de ceaţă coborî pe neaşteptate, acoperind peisajul şi contopind

marea cu cerul. Parcă ar fi condus printr-un tablou impresionist, în care destinaţia se îndepărta de Una cu aceeaşi viteză cu care se deplasa ea. Parcă ar fi intrat într-un abis în care timpul încetase să mai aibă însemnătate. Poate că, într-un fel, aşa şi era: poate că timpul chiar avea mai puţină importanţă aici; poate conta mai puţin ce zi e, cât e ceasul, aici, în locul unde oamenii trăiau în comuniune cu natura.

Când ajunse în cele din urmă, cătunul Skálar era înconjurat de un nor dens. Acum simţi că păşise într-un basm, într-o poveste rău-prevestitoare, supranaturală, cu acţiunea desfăşurându-se într-o lume vagă, nestatornică. Împrejurimile parcă nu aveau nicio trăsătură solidă, nicio trăsătură reală. La fel cum nefirească fusese şi hotărârea ei de a-şi întoarce viaţa cu susul în jos şi de a promite să petreacă aproape un an aici, la marginea lumii locuibile. Însă trebuia să încerce să se liniştească – nu se cuvenea să pună prea mare preţ pe nişte prime impresii.

Cu puţin timp în urmă trecuse pe lângă un strop de lumină şi îşi amintise de Sara, care îi povestise că în acea emisiune TV era amintită şi o fermă pe care o considerau ca făcând parte din sat. Iar acum Una văzu siluetele întunecate ale caselor înălţându-se printre vălurile unduitoare de abur cenuşiu. Dacă nu ar fi cunoscut toate aceste lucruri, ar fi crezut că intrase într-un oraş-fantomă. Însă acolo locuiau oameni, ştia asta. Începu să aibă sentimentul puternic că e privită, că mai mulţi ochi se zgâiesc la ea prin fanta dintre perdele, curioşi să afle cine era nou-venita.

Era numai o iluzie creată de ceaţă, îşi zise Una, tot la fel cum ceaţa era de vină pentru impresia că locul ar fi părăsit, că nu mai locuise nimeni acolo de zeci de ani. Bineînţeles, uneori chiar se întâmpla asta, dispăreau sate întregi – dacă dispărea peştele, populaţia îşi lua boccelele

şi se muta. Totuşi, aici, zece suflete încăpăţânate încă se agăţau de locul acela, iar acum ea urma să sporească numărul locuitorilor cu încă unul. Acum că-l văzuse cu ochii ei, nici prin gând nu-i trecea să se stabilească definitiv în cătunul acela. Numai o iarnă, îşi spuse, apoi urma să se întoarcă în sud, îmbogăţită de experienţă şi profitând de timpul pe care-l avusese la dispoziţie ca să-şi pună viaţa înapoi pe făgaş.

Opri la intrarea în sat, lângă alte câteva maşini. Deci chiar exista viaţă aici, până la urmă. În cătunul propriu-zis nu se putea intra decât pe jos. Salka îşi descrisese în amănunt casa, unde Una urma să folosească apartamentul de la mansardă: o clădire frumoasă, albă, cu două etaje, de la începutul secolului trecut. Din întâmplare, prima casă pe care-i căzură ochii Unei fu o clădire aflată chiar lângă parcare, care se potrivea descrierii. Era puţin mai retrasă faţă de mare. Norul dens tremură în suflul brizei, mişcându-se şi despicându-se cât să dezvăluie alte câteva case înghesuite la ţărm. În dreapta casei, Una observă o clădire deosebit de impunătoare, care domina aşezarea de pe o ridicătură de pământ, iar lângă mare zări o biserică veche şi frumoasă de lemn. Nu se aşteptase neapărat la aşa ceva, într-o comunitate atât de mică.

Coborî din maşină şi merse până în dreptul casei Salkăi, care avea ferestre mari, în stilul epocii în care fusese construită. Acum nu mai avea nicio îndoială că e urmărită. Perdelele unei ferestre de la parter se mişcară, iar Una rămase pe loc, aşteptându-se s-o vadă chiar pe Salka apărând la geam. Fu mirată atunci când chipul din spatele sticlei se dovedi al unei fetiţe de şapte sau opt ani, cu păr lung şi foarte deschis la culoare.

Cu toate că Una abia putea s-o desluşească prin lumina slabă, era sigură că fata o urmăreşte.

Era ora 10 seara. Era normal să mai fie treji copiii?

Zâmbind, Una îi făcu semn cu mâna fetei, însă chiar când ridică braţul mica siluetă dispăru în spatele perdelei.

Salka nu-i spusese că avea o fiică.

Una se apropie încet de uşă, simţind cum frigul îi intrase puţin în oase. Nu văzu niciun buton de sonerie, doar un ciocănel greu, de cupru, în formă de cap de leu, care încă putea fi folosit. Îl ridică şi îl coborî, iar zgomotul se răspândi cu ecou în satul tăcut. Numai atunci îşi dădu seama câtă linişte era acolo, prin comparaţie cu Reykjavík. În afară de lipăitul şi suspinul valurilor care se spărgeau la mal, ai fi putut auzi şi un ac căzând – asta până când sfărâmase tăcerea cu bătaia în uşă.

Rămase în faţa uşii, din ce în ce mai reticentă gândindu-se la perspectiva întâlnirii cu Salka şi la şederea ei în sat. În următoarea clipă, fără niciun avertisment, cerurile se deschiseră şi tăcerea fu risipită de o aversă neaşteptată. Neavând la dispoziţie niciun adăpost, Una nu se clinti, încercând să nu ia în seamă ploaia, dar bătu din nou, doar ca să fie sigură. Ecoul se auzi mai înfundat de astă dată, parcă înecat de răpăitul picăturilor de ploaie.

Probabil trecuseră numai câteva secunde între potopul care se năpustise asupra ei şi deschiderea uşii, însă chiar şi după acel scurt răstimp Una rămase fleaşcă.

— Una? Pentru Dumnezeu, intră, zise femeia care apăruse în prag. Ca să vezi! Nu ştiam că o să plouă în seara asta, şi cu atât mai puţin că o să fie o aversă aşa de puternică.

Întinse o mână când Una intră la adăpost.

— Bună, eu sunt Salka, bineînţeles. Îmi pare bine să te cunosc.

— Bună. Şi eu, răspunse Una, încercând să nu-i mai clănţăne dinţii.

Halal primire – mohorală, frig şi ploaie. Spera din toată inima ca locul să i se pară mai puţin întunecos de

dimineaţă. În clipa aceea nu-i venea decât să se suie în maşină şi să se repeadă direct înapoi la Reykjavík.

Înăuntru, însă, ambianţa era caldă şi primitoare. Holul de la intrare era neobişnuit de spaţios şi era limpede, după încălţăminte şi hainele pentru afară, că în casă locuia un copil. Salka părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani, exact cum bănuise Una după discuţia la telefon. Avea păr negru şi o expresie greu de citit întipărită pe chipul subţire. Unei i se părea foarte drăguţă.

— Hai, lasă-ţi toate bagajele, zise Salka. Atârnă-ţi haina aici deocamdată. Poţi s-o iei sus mai târziu. Vrei nişte cafea?

— Da, te rog, răspunse Una şi încercă să zâmbească.

Era prea târziu să mai dea înapoi, iar cafeaua sigur urma să-i ridice moralul, deşi probabil că nu era bine s-o bea atât de târziu.

În living se intra direct din hol. Era ticsit cu rafturi pline de cărţi şi fotografii. Podeaua şi tavanul erau dintr-un lemn frumos, iar pe pereţi atârnau tablouri. Una îşi imagină că încăperea trebuie să fi arătat la fel şi în anii ’20 sau ’30. Parcă ar fi păşit în trecut.

Nu era nici urmă de fetiţă, deşi tocmai o văzuse în spatele perdelelor de la geamul de la parter.

— Nu ştiam că ai o fiică, spuse Una şi se aşeză pe un scaun, pentru că nu voia să se aşeze pe canapeaua elegantă cu hainele încă ude.

O văzu pe Salka ridicând din sprâncene mirată şi explică:

— Am văzut-o adineaori la fereastră. Se uita la mine.

Zâmbi.

— Serios? întrebă Salka. Credeam că s-a culcat. Aşa mi-a promis. Dar e pusă numai pe şotii. O cheamă Edda.

O strigă pe un ton liniştit:

— Edda, scumpo, eşti trează?

Niciun răspuns.

— Probabil s-a culcat la loc. E greu să păstrezi disciplina aici, la ţară. Locuim doar noi două în toată casa şi, după cum ştii, în tot satul sunt numai doi copii, aşa că sunt trataţi ca nişte adulţi şi fac ce-i taie capul. Edda are şapte ani. Cealaltă fată, Kolbrún, are nouă.

Salka se lăsă de pe un picior pe altul.

— Trebuie să se joace împreună deşi, ca să fiu sinceră, dacă am locui într-o comunitate mai mare nu cred că ar fi prietene. Nu e vorba doar despre diferenţa de vârstă – sunt şi firi foarte diferite. Eddei îi place să iasă din casă şi e ştrengară, e mereu plecată pe undeva, abia dacă stă pe-aici, ia mâncare după pofta inimii de pe la vecini, chiar şi de la fermă. Fără falsă modestie, toată lumea o place.

Îşi coborî uşor glasul.

— Kolbrún e... mai rezervată, mai puţin sociabilă.

Una avu sentimentul că rămăsese ceva nespus.

— În fine, mă duc să fac cafeaua.

Salka ieşi din cameră.

Una rămase pe loc, profitând de ocazie ca să închidă o clipă ochii şi să se odihnească după drumul lung şi pe alocuri stresant. Misiunea ei în următoarele câteva luni avea să fie să se ocupe de educaţia celor două fete, Edda şi Kolbrún. Şi, dacă era să se ia după prezentarea Salkăi, care era imposibil să nu fie părtinitoare, Una bănuia că probabil o să-i fie mai uşor cu Edda, deşi cu siguranţă nu trebuia să gândească aşa. Spera că fetele o s-o ajute să se adapteze la noile condiţii.

Sunetul vocii Salkăi o făcu să tresară – trebuie că aţipise.

— Vrei şi lapte sau zahăr?

— Neagră e-n regulă, mulţumesc, răspunse Una, puţin ruşinată că fusese prinsă dormitând.

Salka îi întinse o ceaşcă, apoi se aşeză la rândul ei.

— Ei, ce zici? întrebă Salka. Cum ţi se pare, după cât ai văzut până acum?

Zâmbi.

— Ştiu că n-ai cum să-mi spui prea multe, abia ai ajuns, dar de multe ori simţi de la bun început cum o să fie locul în care stai.

Una făcu o pauză şi îşi alese cuvintele cu tact. Adevărul era că se simţea destul de demoralizată. Poate că era doar obosită după atâta drum şi stresată din pricina maşinii. Trebuia să-i dea locului o şansă. Nu se cuvenea să facă nazuri încă de la început, aşa că răspunse:

— Chiar îmi place ce am văzut până acum. Sigur, e destul de izolat şi toate cele, dar sunt optimistă că o să-mi placă aici. Sunt convinsă că localnicii sunt de treabă.

Răspunsul Salkăi veni deconcertant de greu, iar când îl auzi, Una fu aproape sigură că nu fusese rostit cu vreo mare convingere:

— Da. Da, sunt... de treabă.

Simţi o notă ciudată în glasul ei.

Una îşi spuse cu convingere că vedea prea multe subînţelesuri. Schimbă subiectul şi întrebă:

— De când locuiţi tu şi fiica ta aici?

— De un an şi jumătate. Încă suntem nou-veniţi, de fapt. Toţi ceilalţi din sat locuiesc aici de zeci de ani. Unii dintre ei sunt aici de când s-au născut. E o comunitate veche, stabilă, şi nimeni din afară nu se mai mută aici. De asta sunt aşa de încântată că ai venit.

Zâmbi din nou.

— Da, şi eu sunt entuziasmată să văd cum e să trăieşti aici. Trebuie să fie foarte relaxant. Pentru mine, e o mare schimbare. E plăcut să mai scapi de haosul şi agitaţia de la oraş – în Reykjavík toată lumea e pe fugă, ca într-o cursă de şobolani care nu se mai termină.

Unde eu sunt mereu pe ultimul loc, îi veni să adauge. Într-un loc ca acela, banii sigur erau mai puţin importanţi. Lumea sigur nu era obsedată să deţină cea mai nouă maşină, cel mai nou televizor, cel mai bun sistem audio sau cel mai bun aparat video. Una se îndoia că aveau măcar de unde să închirieze casete.

— Da, încuviinţă Salka, e foarte liniştit aici, şi e grozav dacă asta îţi doreşti. Dacă nu, bănuiesc că e greu să locuieşti aici. Dar mie îmi convine. M-am obişnuit, dar adevărul e că şi sunt genul liniştit. Un suflet bătrân, cum se spune.

— Cu ce te ocupi? Scuze, probabil că ar trebui să ştiu, dar nu mi-a trecut prin minte să te întreb mai devreme.

Una încercă să-şi înăbuşe un căscat, descoperind că-i era tot mai greu să se lupte cu oboseala.

— Are legătură cu şcoala, nu-i aşa? Parcă spuneai că eşti în consiliul local?

— Mă rog, „şcoală” e cam mult zis. Facem cu schimbul, ţinem ore când aici, la mine, când acasă la părinţii lui Kolbrún. Comunitatea e prea mică, nu se justifică să avem o clădire a şcolii. Dar da, sunt în consiliu. Consiliul acoperă Skálar şi districtul învecinat. M-am tot luptat să punem un anunţ pentru un profesor adevărat, cineva cu pregătire pedagogică. Ceilalţi au zis că e în regulă să continuăm cu pregătirea de acasă, dar eu n-am fost mulţumită. Avem datoria să le oferim copiilor o educaţie serioasă. N-ar trebui să fie dezavantajaţi doar pentru că locuiesc aici.

— Atunci cred ţie că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru serviciu.

— Mai bine mai aşteaptă şi vezi pe urmă dacă-mi mulţumeşti, zise Salka şi ridică amuzată o sprânceană. Lasă să treacă o săptămână sau două până să hotărăşti...

— Ok, s-a făcut...

Una luă o înghiţitură de cafea.

— Apropo, eşti sigură că e-n regulă să stau aici? Pot să-mi găsesc un loc altundeva, dacă ar fi mai bine. Adică, dacă ar fi mai bine pentru tine şi fiica ta.

— A, nu, ar fi frumos să stai cu noi. Chiria ţi-o plăteşte statul, ceea ce e grozav pentru mine, pentru că asta înseamnă că în fiecare lună mai primim nişte bănuţi. Casa e prea mare doar pentru noi două, dar e prima ocazie pe care am avut-o să primesc un chiriaş. Lumea nu prea stă la coadă la camere în Skálar, cum cred că-ţi dai seama şi singură.

— Cum se face că tu şi fiica ta locuiţi aici? Aţi hotărât să vă mutaţi la Skálar pentru că eşti în consiliul local?

Salka râse.

— Legătura nu-i aşa directă, nu. Am moştenit casa de la mama mea. Ea a crescut aici, dar mai târziu s-a mutat la Reykjavík, iar clădirea a rămas nelocuită ani întregi. Dar e o casă superbă, aşa că am hotărât să încerc să locuiesc în ea. Am vândut totul şi m-am mutat aici cu Edda. M-a costat o mică avere s-o împrospătez, dar ajungem şi acolo, încetişor.

După o clipă adăugă:

— De fapt, sunt scriitoare.

— Serios? întrebă Una, apoi îi păru imediat rău, gândindu-se că poate ar fi trebuit s-o cunoască pe Salka după nume.

— Da, au trecut trei ani de când am scris o carte, dar mai am una care trebuie să apară destul de curând.

— Îmi pare rău, mă tem că nu citesc prea mult, mărturisi Una, apoi se îngrijoră că remarca nu putea să sune bine din gura unui profesor. Vreau să spun, nu citesc prea multe romane.

Salka râse.

— Nu-ţi face griji. Îţi împrumut unul dintre exemplarele mele, dacă eşti interesată.

— Da, mulţumesc, ar fi grozav. Apropo, localnicii ce fac? Cu ce se ocupă, adică?

— Cei care nu scriu cărţi?

— Exact, răspunse Una.

Se pomeni că o place pe femeia aceea, care în mod evident nu se lua prea în serios şi, mai mult, era la rândul ei o străină. Una se bucura că nu trebuia să locuiască singură, aşa cum făcuse deja de prea mult timp. Poate că totul avea să fie bine, până la urmă. Trebuia să facă un efort şi să gândească pozitiv.

— Nu sunt prea mulţi locuitori, cum bine ştii.

— Am auzit că ar fi numai zece oameni.

Salka încuviinţă dând din cap.

— Zece, aşa e. Mai sus de sat e un teren mic unde o femeie de vârsta mea încearcă să facă agricultură. Merge binişor, din câte am auzit, dar nu e prea sociabilă, sinceră să fiu, aşa că nu o cunosc prea bine. Toţi ceilalţi depind mai mult sau mai puţin de mare ca să-şi câştige existenţa – de pescuit, mai bine zis. Patronul pescăriei, cu „P” mare, şeful satului, locuieşte în singura casă care e mai frumoasă decât a mea.

Salka râse, iar Una îşi zise că femeia avea o fire veselă, era genul care ştia să se bucure de viaţă.

— Are aproape şaizeci de ani şi a condus vasele de pescuit de-aici de mai mult timp decât îşi amintesc şi cei mai bătrâni. Din păcate, soţia lui e ţintuită în scaunul cu rotile.

— Lumea îl place? întrebă Una.

— Pe Guffi ori îl iubeşti, ori îl urăşti. E genul ăla de om. La mijloc nu se poate. Dar e foarte popular aici. E extrem de generos, îşi face mereu datoria faţă de mica noastră comunitate. Şi e un creştin convins care sponsorizează evenimente la biserică. Şi, că veni vorba de asta, una

dintre sarcinile tale va fi să organizezi concertul de Crăciun de anul ăsta, la biserică, împreună cu copiii.

— Aoleu, cu amândoi? întrebă Una şi zâmbi larg.

Salka chicoti.

— Exact.

— Sper să fie destul loc în biserică pentru public...

Salka zâmbi.

— Lăsând gluma la o parte, e o biserică de lemn superbă. Probabil ai văzut-o când ai venit încoace. Altarul e chiar deosebit. E greu de explicat, e o imagine a lui Hristos, cu o perspectivă atât de profundă... Parcă ar fi acolo, în biserică, şi s-ar întinde din ramă spre turma lui, cuprinzându-ne pe toţi în îmbrăţişarea lui...

— Eşti credincioasă? întrebă Una, după care îşi dori să fi tăcut, crezând că întrebarea ar putea fi considerată nepotrivită.

Dar Salka nu păru jignită.

— Nu, deloc, de fapt. Dar pot să apreciez o operă de artă, mai ales când e atât de impresionantă.

Una nu prea mergea nici ea la biserică, cu toate că-şi păstrase credinţele din copilărie. Cu siguranţă existaseră momente în viaţa ei când avusese mare nevoie de credinţă.

Salka continuă:

— Dar te previn că lumea se aşteaptă de la tine să mergi la biserică. Aproape toată lumea merge, pentru că nu vor să-l supere pe şef – vreau să zic, pe patronul pescăriei. Îl cheamă Gudfinnur, dar toată lumea îi spune Guffi.

— N-ar trebui să fie nicio problemă să merg la slujbă. Se ţine în fiecare duminică?

— Glumeşti? Avem noroc dacă putem să-l aducem pe vicar de mai mult de două ori pe an. Bietul om e tot mai bătrân, şi bineînţeles că nu locuieşte în sat. Dar ţine mereu

slujba de Crăciun, dacă drumurile sunt deschise, însă nu în Ajun. Anul trecut a ţinut-o abia pe 28 decembrie, dacă-mi amintesc bine.

Una era obişnuită să meargă la biserică de Crăciun – era singurul moment din an când mergea –, iar atunci mereu la slujba de la miezul-nopţii din data de 24, după ce mâncau jambon şi deschideau cadourile în familie – pe vremuri, ea şi ambii părinţi; acum, doar ea, mama ei şi tatăl vitreg. Se părea că în anul acela Crăciunul avea să fie foarte diferit.

— Vicarul vine la concertul pe care ar trebui să-l organizez?

— A, nu, concertul e ceva ce organizăm noi. Anul trecut a fost chiar ca o sărbătoare. M-am ocupat eu de muzică, iar fetele au cântat ca nişte îngeraşi şi au şi arătat ca nişte îngeraşi, îmbrăcate numai în alb.

— Deci eşti compozitoare? Şi autoare?

Una îşi dorea uneori să poată scrie muzică, sau poveşti, sau poezie, sau să cânte la un instrument, dar talentele ei erau de altă natură. Deşi fusese o elevă silitoare, nu avusese nicio aplecare artistică. Părinţii ei fuseseră oameni cu capul pe umeri, iar tatăl ei, mai ales, nu avusese niciodată prea mult timp pentru oamenii creativi. Era un doctor care credea în ştiinţă mai presus de orice, nu suporta să se aducă vorba despre Dumnezeu în casa lui şi spunea despre artişti că ar fi „o plagă a societăţii”, susţinând că oamenii ar trebui să se preocupe de ştiinţe şi să încerce să înţeleagă lumea aşa cum e ea cu adevărat. Nici măcar nu asculta muzică, doar rămânea aplecat asupra cărţilor lui cât era ziua de lungă – şi cu siguranţă nu se sinchisise vreodată de beletristică. „E o pierdere totală de timp să citeşti porcării din alea”, spunea el. Una îşi amintea bine discuţia, deşi pe atunci avea doar doisprezece ani.

— Compozitoare?

Salka dădu din umeri.

— N-aş spune, dar sunt câteva instrumente la care nu mă descurc prea rău. Fără falsă modestie, cânt la pian destul de bine, şi am repetat şi la orga mică din biserică. I-am acompaniat pe copii Crăciunul trecut.

Făcu o pauză, apoi zise:

— De fapt, am scris câte ceva, nişte cântecele, lucruri de genul ăsta.

Una se uită din nou prin încăpere. Era, fără îndoială, casa unor oameni cultivaţi, cu atâtea cărţi şi tablouri... Singurul lucru care-i lipsea era un pian.

Salka parcă-i citi gândurile:

— Am o pianină în sufragerie, pe aici...

Îi arătă direcţia.

— A fost a bunicii mele. Suntem o familie plină de muzicieni. E rusească – nu mă întreba cum a ajuns aici, dar tot scoate nişte sunete minunate. Poate că într-o zi o să-ţi cânt ceva. Şi celei mici îi place – o învăţ să cânte –, şi celeilalte fete, cu toate că ea e mai degrabă ambiţioasă decât talentată.

După un scurt moment de tăcere continuă:

— E ceva, nu-i aşa, ca un cătun să aibă şi învăţătoare, şi profesoară de pian pentru o clasă formată din doi copii. Zi tu dacă se poate ceva mai tare!

Una zâmbi larg şi aprobă dând din cap.

— Nu cumva te reţin? întrebă ea. Nu vrei s-o duci la culcare pe fiica ta?

— A, nu, se duce singură în pat. Stai liniştită, îmi place să stau de vorbă. Zi-mi doar când eşti şi tu gata de somn.

— Atunci mai stau până-mi termin cafeaua, dacă e-n regulă, zise Una.

Deşi era obosită, se bucura de companie.

— Mi-ar plăcea, spuse Salka pe un ton cald.

— Voiai să-mi povesteşti despre localnici. Cine mai locuieşte aici?

— A, da, aşa e. Sunt două cupluri. Amândoi bărbaţii lucrează pentru Guffi pe barcă. Cred că sunt cu el de ani întregi. Mă gândesc că sunt acţionari în afacerea lui cu pescuit şi le merge destul de bine. Ţi-am spus, trebuie să recunosc că tipul e generos.

— Ce vârste au?

— Unul are aproape şaizeci de ani, la fel ca Guffi. Îl cheamă Gunnar. Soţia lui, Gudrún, conduce magazinul Co-op din zonă, cu toate că nu-şi merită denumirea. Gunni şi Gunna, te-ai prins?

Îi făcu cu ochiul. Erau cele mai comune două nume din Islanda.

— Magazinul e chiar alături – clădirea mică, de beton. Poate l-ai observat când ai venit încoace. E mic şi uneori nu prea ai de unde să alegi, dar nu-ţi face griji, nimeni nu face foamea pe-aici. Deşi cred că o să fie o schimbare destul de mare pentru o fată de oraş, ca tine.

— Ei, sunt sigură că o să mă obişnuiesc.

— Da, te poţi obişnui cu orice.

Una nu era sigură de asta, dar nu voia să discute în contradictoriu.

— Apoi mai sunt Kolbeinn şi Inga, care sunt mai tineri, au vreo patruzeci de ani. Sunt părinţii celeilalte eleve a ta, Kolbrún.

Salka ezită, apoi spuse:

— Inga seamănă destul de mult cu fiica ei, sinceră să fiu – nu prea îi place să iasă din casă. Poate fi puţin cam necioplită cu oamenii. Kolbeinn, pe de altă parte...

Lăsă fraza în suspensie.

— Dar merg la biserică împreună cu Guffi, bineînţeles.

— Abia aştept să-l întâlnesc pe acest Guffi. Tu ce crezi despre el?

— Cum ţi-am zis, soţia lui, Erika, e în scaunul cu rotile, biata de ea, răspunse Salka. E şi mai în vârstă decât el, cu vreo zece ani. Nu o văd foarte des, pentru că nu iese prea mult, dar se pare că a fost librar la Egilsstadir. Acolo s-au cunoscut, după care s-a mutat aici cu el. Nu ştiu exact ce a păţit şi n-am vrut să întreb. Poate că e doar de la oboseala generală şi de la vârstă, dar bănuiesc că va veni momentul când o să fie nevoiţi să se mute într-un oraş unde să aibă şi ea acces la îngrijiri mai bune.

Făcu din nou o pauză:

— Dar, cum Guffi susţine sus şi tare că satul trebuie să funcţioneze în continuare, le-ar fi greu să facă asta. Sau, cel puţin, lui i-ar fi greu.

Una îşi termină cafeaua.

— E vreun doctor pe undeva prin apropiere?

— Nu, nu în sat. Dar există medicul districtului, bineînţeles, care ar trebui să ne trateze, la nevoie. Mai vine pe-aici din când în când, iar lumea încearcă să nu se îmbolnăvească decât atunci când urmează să vină el.

Zâmbi.

Tăcerea se lăsă câteva momente înainte ca Salka să reia:

— Aici totul se învârte în jurul mării, Una. Se poate pescui bine chiar aproape de mal, iar ăsta e singurul motiv pentru care există satul. Dacă n-ar fi peştele, eu n-aş fi aici scriind cărţi, iar tu n-ai fi aici ca să-i înveţi pe copii. Depindem în totalitate de peşte. Şi de vreme – de clima asta afurisită. Bărbaţii au nevoie de condiţii bune ca să iasă la prins peşte şi să se întoarcă acasă în siguranţă. Aşa că aici, în sat, ne rugăm pentru peşte şi pentru vreme bună, şi pentru lucrurile obişnuite, de zi cu zi...

Tonul amuzat îi dispăruse din voce, care părea acum ciudat de serioasă. Una se pomeni întrebându-se temătoare în ce intrase. Cum avea să fie în toiul iernii în

peninsula aceea izolată, care se întindea atât de mult în Oceanul Arctic?

Un frig de crăpau pietrele, îşi spuse, şi un vânt îngheţat care şuiera.

Şi o întunecime atotcuprinzătoare.

IV

— Ei bine, asta e, zise Salka, având în glas o notă de mândrie, după ce ajunseră la etaj, în apartamentul care urma să fie noua locuinţă a Unei.

Pe Una o linişte întrucâtva faptul că Salka părea atât de mulţumită de casa ei şi se simţea ca acasă aici. Nu că Salka ar fi fost chiar o nou-venită, pentru că familia ei provenea din sat, dar cu siguranţă se părea că localnicii o primiseră cu braţele deschise. Una spera să aibă şi ea parte de aceeaşi căldură.

— Ţi-am spus că e o cameră la etaj dar, după cum vezi, e mai degrabă o mansardă. Sper să nu fii prea dezamăgită. Uneori trebuie să mai faci pe agentul imobiliar şi să supralicitezi lucrurile. Dar nu cred că-i aşa de rea.

— A, da, e foarte, foarte bună.

Stăteau în spaţiul de zi, o combinaţie între living, sufragerie şi bucătărie. Masa de bucătărie se afla lângă o lucarnă.

— De aici se vede bine marea, îi arătă Salka, deşi evident că acum, pe ceaţă, nu se vede nimic. Am folosit şi eu bucătăria asta vreo două luni la început, când ne-am mutat, cât am renovat-o pe cea de jos. Frigiderul e în stare bună, la fel şi aragazul. Poate gătim pe rând una pentru cealaltă – măcar uneori. Mă tem că nu mă prea pricep în bucătărie. Fiica mea preferă clar ce gătesc alţii. Se pare că

m-am născut fără vreun talent în direcţia aceea, dar compensez cântând la pian...

— Pare un târg bun, spuse Una. Eu mă descurc în bucătărie şi pun pariu că aici e un peşte proaspăt excelent.

— Altul mai bun nu găseşti nicăieri. Apropo, am umplut frigiderul cu lapte, brânză şi alte câteva mărunţişuri pentru tine, iar pâine ai în dulap.

Salka făcu un gest spre dreapta. Dormitorul tău e pe aici. Şi acolo e o fereastră destul de mare, dar nu se vede marea, mă tem. Ţi-am pus cearşafuri curate pe pat, iar jos ai o maşină de spălat pe care eşti binevenită s-o foloseşti, bineînţeles. Aici sus ai şi baie. E puţin cam demodată, nu există decât cadă, dar dacă ai grijă poţi să faci duş în ea. Deci, una peste alta, e destul de intim, zic eu. De modă veche, dar primitor.

— Sunt sigură că o să fiu fericită aici. Nu e mult mai mică decât apartamentul meu din Reykjavík, zise Una, şi era adevărat că între cele două nu era vreo mare diferenţă.

Păcat că tatăl ei nu lăsase mai mulţi bani când murise, pentru că ei şi mamei le fusese mereu destul de dificil. La pregătirea lui, ar fi putut să găsească un post foarte bine plătit, însă nici nu voise să audă de spital sau de un cabinet privat. Nu voise decât să stea în mediul universitar, să cerceteze, să încerce să facă lumea un loc mai bun. Nici nu ştia, şi nici nu era interesat să facă bani.

— Bineînţeles, aici e un deşert cultural, remarcă Salka. Trebuie să-ţi împrumut nişte cărţi – şi poate şi un tablou? Sau ţi-ai adus aşa ceva de la Reykjavík?

— Nu, nu mi-a trecut prin minte, deci aş fi recunoscătoare pentru orice de genul ăsta.

— Lângă chiuvetă ai un radio. Prinzi Canalul Unu pe unde lungi, dar calitatea semnalului e aşa şi-aşa. Nu poţi

să te bazezi pe semnalul de aici, dar aparatul e şi casetofon, după cum vezi, şi ţi-am lăsat nişte casete în dormitor, şi cu muzică pop, şi cu muzică clasică, şi mai sunt şi altele jos. Eu în general folosesc pick-up-ul, aşa că poţi să iei câte casete doreşti.

— Mersi. Eşti foarte amabilă. Dar un televizor? întrebă Una cu speranţă în glas.

— Mă tem că aici nu e semnal. Sper să nu fie o problemă. Tot încearcă să-l facă să meargă, sau cel puţin aşa zic ei – ăsta e întruna mărul discordiei dar nu se întâmplă nimic niciodată. E greu să-i convingi să acorde prioritate unui sat atât de mic, dar cred că până la urmă o să ajungă şi la noi.

— Aha... Dar un magazin de închiriat casete video?

Salka râse.

— Nu suntem la Reykjavík. Nu e niciun magazin de genul ăsta, cu toate că unii localnici au aparate video şi propriile lor casete – Guffi, de exemplu, şi cu siguranţă şi alţii. Va trebui doar să te înţelegi cu ei. Eu n-am nici măcar televizor, darămite aparat video.

— Nu contează.

De fapt, Una venise cu videoul de acasă, dar nu-i trecuse prin minte să ia şi un televizor. Înşfăcase şi câteva casete de pe raftul de acasă, cu emisiuni şi filme pe care şi le înregistrase de la televizor, printre care şi concertul Live Aid la care se uitase împreună cu Sara pe la începutul verii.

— Te poţi obişnui cu orice, repetă Salka. Aici ai cheile. Poţi să intri şi să ieşi din apartament pe uşa din spate, deci ai o intrare numai pentru tine, dacă vrei. În fine, deocamdată e destul. Te las să dormi.

V

Una stătea întinsă în pat, uitându-se la întunericul de dincolo de fereastră.

Acum, aceea era locuinţa ei. Acolo avea să trăiască în următoarele câteva luni, să doarmă în patul acela, în camera aceea. Gândul i se părea înspăimântător. În mod normal ar fi adormit imediat, dar acum simţea cum rămâne cât se poate de trează. Bineînţeles că era obosită, iar lucrul ăsta sigur îi influenţa impresiile despre locul unde se afla, însă adevărul era că nu se simţea în largul ei, nici în sat şi nici în casa aceea.

Încercase să citească, dar nu folosise la nimic şi renunţase repede. După aceea zăcuse în pat mult timp, pe-o parte, ghemuită sub pilota călduroasă, cu ochii închişi, aşteptând un somn care se încăpăţâna să nu mai vină. Luase o cutie de vin roşu şi câteva sticle de Campari de la Reykjavík şi cochetase cu ideea unei trufandale nocturne, dar rezistase ispitei. Nu ştia ce ar fi spus localnicii despre obiceiurile ei cu băutura. Fusese un motiv de îngrijorare încă dinainte să ajungă acolo, pentru că şi-i reprezenta pe oamenii de la ţară ca fiind mult mai stricţi în privinţa alcoolului decât locuitorii din Reykjavík, iar imaginea ei de profesoară ar fi avut de suferit dacă era percepută drept vreo alcoolică. Însă ce făcea în intimitatea locuinţei era strict problema ei.

Apartamentul de la mansardă nu era deloc rău, îşi zise cu fermitate. Era mic, tavanul era în pantă, dar chiar şi aşa era primitor şi, deşi veche, casa era în condiţie foarte bună şi avea acolo tot ce-i trebuia: un dormitor, un living, o bucătărie, o baie. Şi putea chiar să plece din casă fără să treacă prin încăperile Salkăi.

Poate că de asta avea nevoie ca să se detensioneze, să iasă din casă, să înfrunte întunericul şi să-şi umple plămânii cu aer curat – cu aerul pur al mării despre care se spunea că e atât de sănătos, departe de poluarea din oraş.

Iar dacă exista vreun loc care să fie considerat „hăt-departe”, atunci cu siguranţă era vorba despre cătunul acela, aflat unde se agaţă harta-n cui.

Se dădu jos din pat, simţind că e ruptă de oboseală, dar nevrând să renunţe la planul ei. După ce-şi întindea puţin picioarele n-avea cum să nu simtă că o ia somnul. Îşi scoase cămaşa de noapte, îşi trase pe ea blugii, un pulovăr alb şi geaca groasă, apoi ieşi din cameră, coborî tiptil scările şi merse de-a lungul holului până la uşa din spate.

Una ezită un moment, simţind un uşor tremur înainte să o deschidă. Era prima ei noapte într-un loc nou. Îşi spuse că nu avea nevoie decât să respire în noua atmosferă şi să-şi limpezească puţin mintea.

Afară o întâmpină frigul dintr-o noapte de vară târzie. Dinspre mare sufla o briză uşoară, care părea să fi risipit ceaţa. Ploaia încetase, iar mica aşezare era învăluită în întuneric. Trecuse de miezul nopţii, bineînţeles, dar abia atunci observă Una că nu exista niciun fel de iluminare stradală. În afară de luminiţele care sclipeau din loc în loc pe case, întunericul înconjurător era aproape desăvârşit.

Unei i se păru ciudat şi tulburător. Deşi în general nu-i era teamă de întuneric, brusc se simţi vulnerabilă, ca şi cum în lumina aceea slabă i s-ar fi putut întâmpla orice. Porni spre mare, trecând pe lângă biserică şi două case, spunându-şi cu bruscheţe în sinea ei că n-avea de ce să-i frică. Era o comunitate mică şi liniştită şi nimeni nu urma s-o atace de pe vreo alee lăturalnică. Numai gândul la aşa ceva era absurd. Oricât de neliniştitor putea părea întunericul, era fără îndoială mai în siguranţă acolo, singură în crucea nopţii, decât ar fi fost în centrul extrem de luminat din Reykjavík.

Când ajunse pe plajă, Una simţi cum liniştea dimprejur îi calmează mintea. Ascultă oftatul valurilor nevăzute şi

inspiră mirosul sărat al mării, încercând să se convingă că luase decizia corectă, că mutarea acolo urma să-i schimbe viaţa în bine.

După câteva minute se întoarse spre clădirea în care era magazinul Co-op, intenţionând să pornească într-acolo şi apoi spre casa Salkăi, care era alături. Abia vedea unde păşeşte şi tot ieşea de pe cărarea cu pietriş, încurcându-se în iarba înaltă. Dacă n-ar fi fost luminiţele de pe câteva case, n-ar fi reuşit să discearnă absolut nimic. Printre clădirile locuite păreau să fie împrăştiate şi nişte case abandonate, iar intrările şi ferestrele goale, care se deschideau ca nişte găuri negre în pereţi, începuseră să o tulbure.

Chiar în faţa ei, o pasăre se înălţă dintr-un smoc de iarbă, speriind-o de moarte şi făcând-o să icnească. În clipa următoare aproape că se ciocni de o altă persoană. Inima îi sări în gât şi, preţ de un moment de panică, avu impresia că văzuse o fantomă, deşi bineînţeles că nu credea în fantome. Se trase într-o parte, privind silueta întunecată, care părea ireală, ca şi cum întunericul ar fi prins trup.

— Scuze, zise o voce de bărbat. Scuze, nu te-am văzut.

Ea mai făcu un pas în spate şi, controlându-şi glasul, zise:

— E-n regulă, nici eu nu te-am văzut. Eu doar...

Era gata să-şi ceară scuze şi să explice că ieşise la plimbare, dar se abţinu. Nu-i datora nicio explicaţie şi, oricum, era evident.

Miji ochii şi mai tare, făcând un efort să-l vadă pe bărbat. El se întoarse uşor, iar luminile unei case îi dezvăluiră vag chipul, arătând o barbă deasă şi o căciulă de lână. Cu toate că din trăsături nu-i vedea mai mult decât scânteierea din ochi, Una simţi că individul nu reprezenta o ameninţare. Când îşi reveni din şocul iniţial,

se simţi în chip ciudat ca şi cum ar fi dat peste un cunoscut, peste cineva familiar şi binevoitor, deşi nu izbuti să-şi explice ce anume îi crease acea impresie.

— În fine, eu îmi văd de drum… spuse el, uşor stânjenit, dând să se întoarcă.

Ea acţionă rapid şi întinse mâna:

— Eu sunt Una.

— Da, scuze.

El ezită, apoi zise:

— Eu sunt Thór.

Îi strânse mâna cu putere.

— Ăăă, tu cine eşti?

— Eu sunt noua profesoară. Tocmai m-am mutat aici de la Reykjavík.

În lumina slabă, Una îl văzu zâmbind. Avea un zâmbet atrăgător. Bănui că era doar puţin mai mare decât ea, având poate vreo treizeci şi cinci de ani. Una făcuse treizeci în primăvara aceea şi intenţionase să organizeze o petrecere pentru prietenele ei dar nu mai apucase. Tot găsise pretexte s-o amâne, dând vina pe lipsa banilor şi a timpului, dar poate că adevărul era că nu voise să le invite pe fete pe la ea. În ultima vreme nu se prea mai văzuse cu ele, cu excepţia Sarei, bineînţeles. Şi nici nu era un prag pe care simţea o nevoie deosebită să-l sărbătorească. Cu toate că îşi reamintea mereu că e încă tânără, simţea un oarecare junghi că schimbase prefixul.

— Da, am auzit.

Încă părea reticent să intre în vorbă, ca şi cum ar fi preferat să fie altundeva.

Acum, că stătea pe loc, frigul începu să i se insinueze pe sub geacă, dar ea îl ignoră, dornică să prelungească întâlnirea cât mai mult.

Dar înainte să-i poată răspunde, el adăugă:

— Nu prea înţeleg. De ce naiba ai vrea să te muţi la capătul lumii?

— De ce nu? M-am săturat de oraş şi am vrut să încerc să trăiesc la ţară.

El rămase tăcut, iar Una îi simţi dorinţa nerostită de a se îndepărta. Într-un târziu, însă, răspunse:

— Să trăieşti la ţară e una, dar să trăieşti *aici*...

— Dar tu? întrebă ea repede. Pe tine ce te-a adus aici?

Din nou acea ezitare, apoi el spuse:

— Lucrez la ferma de pe deal. Ai fost acolo? Locuiesc la pensiune şi o ajut pe Hjördís, proprietăreasa.

Una clătină din cap.

— Nu, chiar am ajuns adineaori, în seara asta. N-am avut încă timp să arunc nici măcar o privire împrejur.

— Ei bine, sincer să fiu, nu prea ai multe de văzut.

— Mă temeam că asta o să spui, zise ea prefăcându-se îndurerată şi întrebându-se dacă era bine să se simtă în mod instinctiv în largul ei alături de el, în ciuda reticenţei lui de a face conversaţie. Bănuiesc că n-am de ales decât să rezist, pentru că am acceptat postul pe toată durata iernii.

— Ei, nu-i chiar aşa de rău, zise el, părând puţin jenat. Şi o să ai orele de şcoală. Trebuie să fie un serviciu foarte tare.

— A, da, nu-i chiar aşa de rău, spuse ea, repetându-i în mod intenţionat cuvintele, încercând să fie amuzantă.

— Mereu i-am admirat pe profesori.

Dinţii îi sclipiră din nou când zâmbi.

La cum o spusese, Una nu era sigură dacă voia să fie politicos sau dacă era o tentativă de flirt. Acum fu rândul ei să se simtă jenată.

— Mă rog, ar trebui să-mi văd de drum, spuse.

— Sigur. Baftă cu acomodarea, Una. Sper să fii fericită aici.

— Mersi, spuse ea şi dădu să adauge o remarcă inteligentă, dar înainte să apuce să mai zică ceva el se făcu nevăzut, pornind cu paşi mari pe colină, probabil spre fermă.

Ea privi conturul vag al siluetei lui până când îl înghiţi întunericul.

După aceea Una se pomeni întrebându-se, în mod caraghios, dacă nu cumva totul fusese doar o plăsmuire a imaginaţiei ei. Neaşteptata întâlnire avusese ceva ca de vis. Primul ei gând fusese că se întâlnise cu o fantomă, iar acum că ideea i se întoarse în minte tremură, încercând s-o izgonească. Era absurd. Fusese un om în carne şi oase. Îşi dorea să fi vorbit mai mult, dar fără îndoială că urma să mai aibă ocazii să-l cunoască. Într-un sat atât de mic era imposibil să-l evite. Îşi dădu seama că aştepta chiar cu nerăbdare următoarea întâlnire.

VI

Se trezi leoarcă de transpiraţie.

Oare se îmbolnăvise de ceva? O apucase febra după drumul atât de lung cu maşina? Apoi îşi aminti: avusese un vis – un coşmar, mai degrabă.

Fetiţa în rochie albă pe care o văzuse la fereastră îi apăruse în timpul nopţii. Fiica Salkăi, Edda... Nu-şi amintea chipul ei, pentru că detaliile fuseseră vagi şi visul îi dispărea cu repeziciune din minte, atât de inefabil că părea mai degrabă o senzaţie decât o amintire. Fetiţa se uitase la ea prin fereastră, ca mai devreme în seara aceea, însă de data asta Una era înăuntru şi fetiţa afară, în întuneric. Nu scosese niciun cuvânt, cel puţin nu vreunul pe care să şi-l amintească Una, dar experienţa o tulburase profund. Avusese senzaţia că fetiţa o cheamă prin tăcerea

ei, încercând s-o ademenească afară, silind-o să iasă din casă şi să vină după ea.

Mai tulburător, Una se simţise atrasă să se supună, ca şi cum ar fi vrut în mod conştient să iasă cu fetiţa în noapte, în necunoscut. În plus, i se făcuse frig; simţise un fior de gheaţă în timpul nopţii, cu toate că în dormitor era cald acum.

Apoi copila ridicase mâinile, ţinând palmele întoarse spre Una, parcă vrând să spună „până aici, mai departe nu”. Una se întrebase dacă nu cumva era un avertisment, dacă nu cumva încerca să-i spună să plece din sat, ca un semn că n-ar fi trebuit niciodată să vină acolo.

Coborî din patul umed de transpiraţie. În cameră era încă întuneric, dar aprinse lumina şi văzu pe ceas că era dimineaţă, chiar dacă numai puţini s-ar fi trezit la ora aceea. I-ar fi plăcut să mai doarmă vreo două ore, pentru că trebuia să fie cât se putea de atentă în prima ei zi la noul serviciu, dar era puţin probabil să mai aţipească.

Se întrebă dacă visul fusese numai un semn că era obosită după călătorie şi puţin temătoare înaintea orelor în care urma să predea, sau dacă fusese stârnit de ceva mai adânc din conştiinţa ei; dacă nu cumva teama care fusese mereu la pândă în mintea ei îşi scosese din nou capul la iveală.

Rămase cu un sentiment de groază rău-prevestitor pe care nu izbuti să şi-l alunge.

VII

Una încă simţea oboseala mai târziu în dimineaţa aceea, când intră în sala de clasă, care nu era propriu-zis o clasă, ci sufrageria din casa familiei Kolbrún, care se putea închide cu o uşă pliabilă, de modă veche, delimitând un spaţiu unde puteau ţine orele fără să le deranjeze nimeni.

Cele două fete, Kolbrún şi Edda, stăteau amândouă aşezate şi o aşteptau. Când Una o văzu pe Edda, primul lucru care-i trecu prin cap era că fata arăta diferit la lumina zilei, avea trăsăturile mult mai clare decât atunci când o văzuse prin geam, cu o noapte în urmă.

Una nu adusese manuale pentru acea primă lecţie, hotărând în schimb să profite de ocazie şi să le cunoască pe cele două eleve ale ei. Visul încă-i apăsa gândurile şi i se părea cu atât mai important să înceapă instaurând o atmosferă lejeră, în speranţa că astfel o să scape şi de sentimentul persistent de nelinişte.

— Bună, fetelor. Pe mine mă cheamă Una. Tocmai m-am mutat aici de la Reykjavík şi o să fiu profesoara voastră peste iarnă.

Edda încuviinţă dând din cap, dar chipul lui Kolbrún rămase impasibil.

— Eram aşa nerăbdătoare să vin aici şi să vă predau că v-am şi visat azi-noapte.

Una zâmbi.

— În fine, pe Edda în orice caz – cu ea m-am întâlnit foarte scurt ieri.

Edda se încruntă.

— Ba nu ne-am întâlnit ieri, spuse ea pe un ton plat.

Una zâmbi din nou.

— Nu voiam să spun că ne-am întâlnit efectiv, dar te-am văzut când am sosit. Stăteai la fereastra de jos, nu mai ţii minte?

— Nu. Nu te-am văzut, insistă fetiţa. Mereu mă duc devreme la culcare.

— Dar mama ta a spus...

Una se opri – n-avea niciun rost să înceapă cu stângul certându-se cu eleva ei, chiar dacă era limpede că fata minţea.

— Azi ce o să învăţăm? întrebă Kolbrún.

— Mă gândeam ca azi doar să stăm de vorbă şi să ne cunoaştem, spuse Una.

Le povesti puţin despre ea, apoi încercă să le încurajeze să facă acelaşi lucru. Se dovedi mult mai uşor s-o convingă pe Edda să vorbească decât pe Kolbrún. Edda era vorbăreaţă şi vioaie, ca mama ei, în timp ce Kolbrún spunea puţine şi în mare măsură doar răspundea monosilabic la întrebări, cu „da” sau „nu.

Edda se făcu nevăzută repede la sfârşitul orei, dar Kolbrún rămase aşezată la masă, scriind în caiet. Era înaltă pentru vârsta ei, avea trăsături pronunţate şi păr negru, pe care-l purta despletit, pe umeri. Pe chip avea o expresie concentrată şi stătea aplecată deasupra caietului, pierdută în propria lume. Tot mişcase pixul pe hârtie toată dimineaţa, uneori desenând, alteori scriind, din câte îşi dădea seama Una, deşi încercase să nu tragă cu ochiul.

— Mulţumesc pentru azi, Kolbrún, spuse Una în timp ce-şi strângea lucrurile.

Bineînţeles, era casa lui Kolbrún, dar Una avea un sentiment uşor ciudat că iese din clasă înaintea elevei ei.

— O să începem cu adevărat de mâine.

Kolbrún nu reacţionă.

— Ţi-a plăcut ora de azi?

Kolbrún dădu din cap fără să ridice privirea, concentrată încă asupra caietului.

— Ce scrii? O poveste?

După o pauză, fata mormăi:

— Da.

— Despre ce e?

De data asta, fata ridică privirea şi o întâlni pe a Unei, iar mesajul din ochii ei era limpede: *nu era treaba Unei despre ce era povestea.* Fără să rostească un cuvânt, coborî din nou privirea şi continuă să scrie.

— Păi, ne vedem mâine, atunci, spuse Una, fără să aştepte vreun răspuns.

Închise uşa în urma ei şi străbătu lent holul, căzând pe gânduri. Chiar când ajunse la uşa din faţă, aceasta se deschise.

— Bună, Una.

Era mama lui Kolbrún, Inga.

Deşi Una se văzuse puţin cu ea de dimineaţă, nu avuseseră încă ocazia să stea de vorbă. Inga îi făcuse impresia unei femei greu de abordat, cu expresia ei dură şi privirea pierdută. Asemenea fiicei ei, era înaltă şi brunetă.

— Aţi terminat deja?

Inga aruncă o privire la ceas, gura i se curbă în jos, dezaprobator, apoi întrebă:

— Cum a mers?

Dar nu părea să fie cu adevărat interesată.

— A fost foarte bine, răspunse Una, aruncând rapid o privire peste umăr ca să fie sigură că uşa era închisă şi Kolbrún nu le putea auzi. Apropo, fetele se joacă vreodată împreună?

Întrebarea păru s-o ia prin surprindere pe Inga.

— Dacă se joacă împreună? Nu, foarte puţin. Kolbrún preferă să stea cu mine şi Kolbeinn. Suntem o familie *foarte apropiată.*

Accentuă ultimele două cuvinte.

— Chiar nu pot să înţeleg de ce s-a mutat Salka aici cu fiica ei – o mamă singură care creşte aşa un copil...

Din nou, emana dezaprobare. Rămase acolo, blocând ieşirea, cu braţele încrucişate la piept.

— Trebuie să te rog să te porţi respectuos cu fata mea. E obişnuită să i se vorbească asemenea unui adult. E obişnuită ca lumea să aibă încredere în ea.

— Bineînţeles, zise Una, destul de uimită de discuţia aceea. Tratez toţi copiii cu respect.

— Nu ştiu cum erau copiii cărora le predai la Reykjavík, dar Kolbrún a mea e foarte inteligentă. Trebuie ca şcoala să-i ridice provocări.

Inga îşi subţie buzele, apoi adăugă, parcă din obligaţie:

— Kolbeinn şi cu mine – *familia* noastră – ne mutăm în curând. Căutăm doar casa potrivită.

— A, ce bine, zise Una, apoi îşi dădu seama că spusele ei puteau fi interpretate greşit.

— Casa noastră e deja la vânzare, continuă Inga. Nu mă aştept să vindem, nu imediat, dar oricum asta nu e o condiţie ca să ne mutăm. Nu pentru noi, mai spuse ea cu oarecare îngâmfare.

— Păi, oricum, mulţumim că ne laşi să folosim casa voastră pentru lecţii.

Igna pufni pe nas.

— Şi ce era să facem? Deşi, bineînţeles, ar fi bine să ne dea cineva nişte bani pentru tot deranjul. Dar, cum ţi-am zis, aranjamentul e doar temporar, pentru că oricum plecăm în curând.

Cu toate că nu zâmbi, în privire i se putea citi un licăr de mulţumire la gândul acela.

Făcu un pas în lături.

— Ne vedem mai târziu, Una.

VIII

Biletul era pe masa din bucătăria din mansardă când Una ajunse acasă, după a doua ei zi de predare.

Eşti bună să vii să ne vedem la cinci.
Gudfinnur

Mesajul o tulbură din cale-afară. Pe de-o parte, era faptul că cineva intrase în apartamentul ei fără să-i ceară voie. Bineînţeles, casa nu era a ei, nici mansarda, însă tot

avea dreptul la intimitate. Şi îi trecu prin minte că era posibil ca Gudfinnur să fi intrat acolo singur – o persoană complet necunoscută care-i invadase spaţiul. Nu i s-ar mai fi părut aşa de nepotrivit dacă s-ar fi dovedit că Salka fusese cea trăsese o fugă până sus să-i lase biletul.

Mesajul era limpede. La sfârşit avea un punct, nu un semn de întrebare. Era un ordin, nu o rugăminte, şi, cu toate că se simţea jignită de atitudinea aceea trufaşă, Una nu îndrăznea să nu se supună. Nu era loc de dubiu cine conducea lucrurile în Skálar, iar bunul-simţ îi spunea că e mai bine să nu se certe cu barosanul.

Cu toate astea, în drum spre el făcu un ocol, parcă vrând astfel să-şi afirme independenţa, şi se repezi până pe mal ca să respire aerul de mare şi să capete o stare de spirit mai bună pentru întâlnirea care urma să aibă loc. Plaja era acoperită cu pietre netede, cenuşii, la care-ţi făcea plăcere să te uiţi dar pe care era foarte greu să păşeşti, iar ici şi colo văzu grămezi de lemne albite aduse de valuri, care zăceau de-a lungul liniei unde ajungea apa la flux. Rămăşiţele secţionate ale unui dig vechi, de ciment, se înălţau deasupra ei într-o parte, iar dincolo de el văzu un chei modern, dar nici urmă de bărci. Lumina soarelui scânteia şi dansa pe valurile blânde, iar oceanul se întindea în toată măreţia lui. În dreapta ei, un promontoriu stâncos se avânta în apă, iar departe de tot mai văzu o limbă de pământ lungă, albastră. Mai aproape de ea, de cealaltă parte a micului golf, se înălţa un şir impresionant de stânci, iar în jurul lor roiau siluetele alburii ale unor păsări marine.

Îşi croi drum de-a lungul plajei până ajunse în dreptul casei proprietarului pescăriei, care domina satul prin dimensiune, apoi urcă de pe plajă până la ea, se apropie de uşa din faţă, îşi trase sufletul şi bătu.

Singura dată când îl zărise în treacăt pe Guffi, el purta un pulovăr vechi de pescar şi o căciulă de lână, deci Una se aşteptă să-l găsească şi acum îmbrăcat asemănător. În mod deconcertant, însă, era îmbrăcat formal, chiar dacă nu neapărat la modă, cu o cămaşă albastră şi un costum în carouri. În loc să fie încântat că o vede, rămase nemişcat în prag, ţinând uşa deschisă doar pe jumătate, fără să rostească vreun cuvânt.

Una rămase descumpănită de o asemenea primire. La urma urmei, el o invitase. Asta dacă nu cumva îi făcuse cineva o farsă...

— Bună, scuze, se bâlbâi ea, am... am primit mesajul tău.

— Mda, bine, zise el cu glas răguşit şi întinse mâna. Hai înăuntru.

Ea îi strânse mâna. Avea o strângere caldă, dar puternică, şi o ţinu de mână atât de mult încât Una se întrebă dacă avea să-i mai dea vreodată drumul. În cele din urmă o lăsă, iar ea îl urmă în hol, apoi coborâră câteva trepte. Pe dinăuntru, casa era atât de întunecoasă încât îi era greu să distingă detaliile obiectelor, însă Una avu sentimentul că se întoarce în timp. Prezentul părea să fi trecut pe lângă Skálar din mai multe puncte de vedere.

— Biroul meu e aici, jos, spuse Guffi lapidar, aprinzând lumina în hol.

În birou, care era mai mic decât se aşteptase Una, avea o masă veche şi un raft de cărţi, iar încăperea arăta mai mult ca o cameră de studiu decât ca un loc unde făcea afaceri. Lângă raft se afla un singur fotoliu. Singurul alt scaun era cel din spatele biroului.

— Stai jos, zise Guffi.

Era înalt şi foarte solid, cu un chip brăzdat de riduri adânci şi ochi de culoarea cremenii.

Când Una dădu să se aşeze în fotoliu, el îi puse o mână grea pe umăr şi o ghidă spre scaun. Ea îi alunecă din strânsoare şi se aşeză la birou, în partea din spate a camerei, în timp ce el luă loc în fotoliu, lângă singura uşă a încăperii lipsită de ferestre. Una avu senzaţia înspăimântătoare că se află într-o celulă sau într-o cuşcă, în totalitate la mila acelui individ ciudat.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea după o tăcere stânjenitoare, când deveni clar că el n-avea să spună nimic. Tu eşti proprietarul pescăriei de aici, nu-i aşa?

— Aşa-i, răspunse el repezit.

Stătea aproape nemişcat şi o ţintuia cu privirea, neavând pe faţă nimic care măcar să sugereze un zâmbet. Apoi continuă:

— Deci ai venit să-i înveţi pe copii.

Una dădu aprobator din cap.

— De ce ai vrut să te muţi aici?

Pe moment, limba parcă i se înnodase, dar în cele din urmă zise:

— E... e un loc foarte frumos.

Nu reuşi să se convingă nici pe ea însăşi.

— De unde puteai să ştii asta? întrebă el zeflemitor. Ai mai fost aici?

— Ce? Nu, de fapt, dar… dar...

Nici măcar nu putea pretinde că văzuse vreo poză.

Gudfinnur o întrerupse:

— Trebuie să-ţi spun că nici măcar nu e un loc aşa de pitoresc pentru un sat. Sau poate ţie ţi s-o fi părând aşa?

— E... e-n regulă. Ştii, abia am ajuns aici.

— Şi cât ai de gând să rămâi, Una?

Înainte să apuce să răspundă, el continuă în legea lui:

— Înţeleg că ai diplomă în pedagogie. Nu pricep de ce ar vrea cineva ca tine să-şi tocească pingelele într-un loc ca ăsta. Şi nu pricep nici de ar trebui să ne zbatem să găsim

un învăţător de meserie pentru doi copii. Sincer să fiu, mi se pare o risipă de bani jenantă.

Una dădu aprobator din cap, deşi nu era de acord.

— E vina Salkăi, ca atâtea alte lucruri. Pare să aibă impresia că ea e şefa locului, cu toate că nu-mi dau seama de ce ar crede una ca asta.

Continuă să stea aşezat, greoi şi de neclintit, iar Una simţi din nou cum se sufocă atunci când îşi dădu seama că nu putea să plece de acolo până nu voia el s-o lase.

— Cred că ţi-a făcut un mare deserviciu, continuă el, păcălindu-te să vii până aici.

Una simţi cum încep s-o treacă toate sudorile, dar încercă să-şi păstreze cumpătul:

— Bănuiesc că asta vom vedea în timp.

Vorbi pe un ton mai nesigur decât şi-ar fi dorit.

— A, eu zic că poţi să mă crezi pe cuvânt. Nu-i un loc potrivit pentru tine, Una. Străinilor nu le e uşor să se integreze aici sau să înţeleagă cum funcţionează mica noastră comunitate.

Ea dădu aprobator din cap, îngrijorată, neştiind încotro se îndrepta discuţia.

— Dacă mă întrebi pe mine, eu zic să mai chibzuieşti, Una. Nu e prea târziu să te răzgândeşti, chiar dacă ai venit până aici. Am înţelege. Izolarea, distanţa faţă de orice alt loc, întunericul. Mai departe de Reykjavík n-ai putea ajunge nici dacă ai încerca. Iar casa în care locuieşti are o istorie a ei. Nu toată lumea se simte în largul ei acolo. Ai putea să-ţi faci bagajele şi să te duci acasă, iar noi ne-am descurca. Aşa cum ne-am descurcat în toţi anii ăştia.

Cu toate că ultimul lucru pe care voia să i-l permită era s-o ameninţe în felul acela, Unei îi trecu prin minte că poate era mai bine să abandoneze tot planul. Era limpede că nu era binevenită acolo. Pe de altă parte, la Reykjavík n-o aştepta nimic. Îşi dăduse demisia de la vechiul serviciu

unde angajaseră pe altcineva în locul ei peste iarnă, aşa că din punct de vedere financiar nu avea nicio alegere realistă în afară de a rămâne acolo. Şi, în plus, îşi zise, simţind un val brusc de indignare, n-avea de gând să-l lase s-o intimideze aşa.

— Mersi pentru sfat, zise ea, reuşind în cele din urmă să-şi ascundă tremurul din glas. Cred că acum o să plec.

Se ridică şi porni hotărâtă spre uşă. Gudfinnur nu dădu vreun semn că ar vrea să se mişte, dar în ultima clipă se ridică în picioare şi îi deschise uşa. Gura i se întinse într-un zâmbet pentru prima oară de când îl întâlnise, dar ochii îi rămaseră de piatră.

— Ştii şi singură cum să ieşi, Una.

IX

După acea întâlnire neplăcută, Una merse la magazin, pe de-o parte ca să-şi distragă atenţia, dar şi pentru că trebuia să-şi cumpere ceva de mâncare. Încercase să meargă şi cu o zi înainte, dar îl găsise închis.

Femeia de la casă, care părea să se apropie de finalul vârstei de mijloc, o salută cu un zâmbet larg.

— Bine ai venit, Una!

Măcar aici nu trebuia să se prezinte.

— Eu sunt Gunna... Gudrún, vreau să zic. Îmi pare bine să te cunosc.

— Da, bună, şi mie. Eu doar voiam să... arunc o privire.

— Ţinem cam de toate aici.

Gudrún zâmbi din nou cu amabilitate.

— E aşa de frumos să vină tineri în sat! Pe-aici nu prea avem parte de sânge tânăr, să ştii. Mereu aceeaşi poveste: încet, dar sigur, toată lumea pleacă. De asta a fost minunat când Salka s-a mutat aici cu cea mică, iar acum ai

venit şi tu. Înţeleg că tot Salkăi trebuie să-i mulţumim pentru asta.

Una încuviinţă dând din cap.

— Da, aşa cred...

— În fine, cu ce pot să te ajut azi? continuă Gudrún, abia făcând pauză ca să respire. Congelatorul e acolo, în colţ. Găseşti tot soiul de chestiii în el. Apoi avem tejgheaua cu peşte...

Îi arătă spre dreapta, unde la vânzare nu părea să fie decât o singură bucată filetată.

— Cât despre alcool...

Îi făcu Unei cu ochiul.

— Alcoolul îl ţinem în spate. Pentru că nu există niciun *riki* mai apropiat decât Thórshöfn, am primit o licenţă specială ca să-l putem vinde.

Una se învioră puţin auzind asta. În Islanda, din pricina legilor restrictive în privinţa comercializării alcoolului, în mod normal nu puteai să cumperi de băut decât de la un număr mic de magazine numite *riki,* care aveau licenţă din partea statului, şi se întrebase dacă nu cumva trebuia să facă drumul cu maşina până la Thórshöfn, sau chiar mai departe, ori de câte ori voia să-şi refacă proviziile.

— Aaa, în cazul ăsta, cred că o să iau o sticlă de vin roşu, zise ea, cu toate că încă avea cutia pe care o adusese de la Reykjavík, pentru orice eventualitate. Ce-mi recomanzi?

— Păi, bineînţeles, eu, una, nu pun gura pe băutură – eu şi soţul meu suntem abstinenţi –, dar lumea spune că vinurile franţuzeşti şi italieneşti sunt cele mai bune. Am de ambele.

— Atunci o să iau o sticlă din fiecare, te rog.

Gudrún se făcu nevăzută în spate şi se întoarse cu două sticle.

— Data viitoare intră tu şi uită-te singură, pentru că nu ştiu absolut nimic despre vinuri, după cum îţi poţi da seama.

— Mersi. Îmi dai şi două sticle mici de cola şi o punguţă de lemn dulce? A, şi fileul de peşte, te rog.

— Eglefinul? Da, sigur. Ai noroc, l-ai prins pe ultimul. De obicei se vinde imediat, iar dacă totuşi mai rămâne îl pun în congelator. Aici suntem obişnuiţi să congelăm mâncarea, e singurul lucru raţional pe care-l poţi face. Şi ştii ce? Eu nu simt diferenţa. Mi se pare că e bun oricum.

Una îşi scoase carnetul de cecuri şi îl deschise.

— A, iartă-mă, draga mea, nu acceptăm cecuri.

— Ce? A. Ăăă… n-am bani la mine, mă tem.

— Nu-ţi face griji. Te trec pe caiet.

Gudrún zâmbi.

— Dar poţi să faci ceva pentru mine ca să te revanşezi.

— Ce anume?

— Vino la o cafea pe la mine şi Gunnar. Mâine cum îţi sună? Ora trei e în regulă?

— Trei? Hmm, da, ar trebui să fie în regulă.

— Minunat, Una, dragă. Abia aştept.

X

— Ce frumos că ai venit să ne vizitezi!

Gudrún îi zâmbi radios Unei, apoi îi turnă cafeaua. Ceaşca era un porţelan autentic de Danemarca cu pescăruşi pictaţi, un model pe care Una nu-l mai văzuse de ani întregi. O mătuşă a ei în vârstă de la Reykjavík avusese un set ca acela. De fapt, dacă se gândea mai bine, livingul lui Gudrún părea decupat dintr-o revistă din urmă cu douăzeci de ani. Ea şi soţul ei, Gunnar, locuiau la malul mării într-o casă veche, de lemn, care era frumoasă, dar nu la fel de impresionantă ca a lui Guffi.

Podeaua era acoperită cu un covor galben, de culoarea curry-ului, iar canapeaua era tapiţată cu un material stacojiu cam deşirat. Pe pereţi era tapet, iar restul mobilei era în mod clar de epocă. Pe orice suprafaţă posibilă erau înghesuite tot felul de bibelouri, majoritatea păsări făcute din lemn sau porţelan.

Din ce-i spusese Salka, Una înţelesese că Gunnar avea aproape şaizeci de ani, însă cei doi arătau cu cel puţin zece ani mai în vârstă şi aveau chipuri dolofane, binevoitoare, cu uşoare riduri provocate de griji. Pe Gunnar nu păreau să-l mai aştepte prea mulţi ani de pescărie. Când îl văzu, Una îşi zise imediat că, probabil, începuse să se gândească la pensie.

Gudrún îi oferi lapte şi zahăr, însă Una le refuză pe ambele.

— Aici lumea îşi bea de obicei cafeaua cu lapte şi zahăr, remarcă Gudrún, dar pe un ton informativ, nu critic. Bineînţeles, voi, cei de la oraş, faceţi lucrurile altfel. Trebuie să fie o mare schimbare pentru tine.

— Încă n-am avut ocazia să-mi dau seama, răspunse Una.

Gunnar rămânea încă în fundal.

— E bine că fetele au un profesor adevărat, zise el, vorbind pentru prima oară. Până acum, de lecţiile lor s-a ocupat Inga. Ai cunoscut-o? E soţia lui Kolbeinn.

— Da, dar n-am reuşit să stau de vorbă cu ea cum se cuvine – şi nici cu el. Ea a fost, ăăă...

Una îşi lăsă ideea neterminată, nevrând să acuze pe nimeni de nimic.

Gudrún îi sări în ajutor:

— Inga poate fi cam repezită cu lumea. Nu e uşor s-o abordezi, niciodată n-a fost. Dar au inima bună, la fel şi fetiţa lor. Gunnar lucrează cu Kolbeinn, să ştii.

— Da, aşa e, spuse Gunnar, hotărându-se într-un târziu să se aşeze pe canapea, prea aproape de Una pentru gustul ei. Poate că nu mai avem atât de mult peşte, dar ne câştigăm un trai decent.

— Kolbeinn vorbeşte mereu despre cum o să-şi dea demisia şi o să se mute de aici, interveni Gudrún înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Mă rog, ei sunt încă destul de tineri şi au un copil la care trebuie să se gândească, deci n-are cum să le fie uşor să locuiască aici, cu toate că eu şi Gunnar ne-am obişnuit. S-ar putea spune că facem deja parte din peisaj.

Zâmbi.

— N-are rost să arunci prosopul şi să pleci, spuse Gunnar pe un ton dintr-odată aspru. Ce s-ar întâmpla dacă ar pleca toţi tinerii? Satul ar muri – ar dispărea complet. Ar fi păcat, mare păcat, pentru un loc cu istorie cum e ăsta. M-am născut şi am fost crescut aici şi niciodată nu mi-a trecut prin minte să plec – şi nici Gunnei. Nu-i aşa, draga mea?

— Aşa e. Pur şi simplu trebuie să accepţi lucrurile şi să scoţi tot ce poţi mai bun din ele, fu de acord Gudrún. Dar mărturisesc că îi înţeleg cum se simt, mai ales că sunt un cuplu tânăr.

Una început să se întrebe dacă Gunnar şi Gudrún nu cumva uitaseră că era şi ea de faţă.

— Ei bine, eu nu-i înţeleg. Dar ştiu de ce tot dă Kolbeinn din gură despre plecare. Şi ştii şi tu, nu-i aşa, Gunna?

Gudrún dădu aprobator din cap.

— Da, mi-ai mai spus.

— Da, ţie ţi-am spus, dar Unei – nu.

Se întoarse spre ea, ajungând nas în nas pe canapea.

— Ideea este că Guffi îşi plăteşte oamenii foarte bine. Ne merge foarte bine, mie şi Gunnei, dar şi lui Kolbeinn şi Ingăi. Eu n-am nevoie de atâta bănet, îl trimit direct la

bancă. Dar Kolbeinn – el tot spune cum o să se mute la Thórshöfn, sau chiar în sud, la Reykjavík. Zice că are suficient capital să-şi deschidă o companie acolo.

Gunnar clătină din cap.

— Fir-ar să fie, nu ştiu...

Una stătea pe canapea şi se simţea stânjenită, nereuşind să înţeleagă de ce o chemaseră în vizită, din moment ce niciunul dintre nu părea câtuşi de puţin interesat de ea.

Însă Gudrún profită de tăcerea care se lăsase după tirada lui Gunnar şi spuse:

— Una, înţeleg că tu o să organizezi concertul de Crăciun de la biserică?

Una încuviinţă, deşi tot ce ştia despre concert era ce-i spusese Salka în prima seară.

— Mă bucur nespus, zise Gudrún, cuprinsă brusc de entuziasm. E o ocazie importantă, mai ales pentru copii. Mereu a fost. Sigur, pe vremuri erau mai mulţi copii, dar aşa merg lucrurile – totul se schimbă, nimic nu rămâne la fel. Dar cred că nu greşesc dacă spun că e punctul culminant al Crăciunului aici, în sat. Nu-i aşa, Gunnar?

Gunnar dădu din cap şi mârâi aprobator.

— Întotdeauna îl organizăm seara. E un moment superb, biserica străluceşte toată de lumânări în întunericul iernii şi se adună toată lumea la un loc. Nimeni n-are voie să stea acasă în ultima duminică dinaintea Crăciunului.

— Da, am auzit că anul ăsta o să cadă pe umerii mei, zise Una. Scuze, n-am vrut să sune aşa. Am înţeles că o să fie în responsabilitatea mea.

— Câţi ani ai, draga mea, dacă nu te superi? întrebă Gudrún. Pari foarte tânără.

— Treizeci.

— Dumnezeule, eşti o copilă, interveni Gunnar. Înţeleg că n-ai mai fost niciodată pe-aici.

— În sat? Nu... Sinceră să fiu, nici nu ştiam că există.
Apoi adăugă, nesinceră:
— Cu toate că e posibil să fi auzit de el.
— E cam izolat, spuse Gudrún şi oftă.
— Cam izolat? Pentru armata americană a fost suficient de bun, ascultă-mă pe mine, exclamă Gunnar, devenind agitat, şi pe vremuri aici locuiau mulţi oameni! Cred că nu greşesc dacă spun că odată a fost chiar un târg destul de mare, chiar dacă mereu i s-a spus Satul Skálar.
— Gunnar s-a născut şi a crescut aici, explică Gudrún, cu toate că soţul ei îi spusese asta deja Unei. E foarte legat de Skálar. Satul a crescut la începutul secolului, când lumea s-a mutat aici pentru pescuit. Probabil ai observat ruinele vechiului chei. Deşi, bineînţeles, Guffi a investit într-unul nou, mai bun.
Una încuviinţă dând din cap.
— Câţi oameni locuiau aici? întrebă ea, părându-i rău că nu citise înainte despre istoria satului.
Gudrún îi aruncă o privire soţului ei. El se încruntă, apoi spuse cu importanţă în glas:
— Nţ, peste o sută de oameni, vreo sută douăzeci în punctul maxim.
— Serios? Peste o sută de oameni?
— Îţi vine greu să crezi, nu? Şi asta nu-i tot: numărul localnicilor se dubla vara, când cei care lucrau în pescuit soseau aici din mai multe părţi. A fost un loc important, să ştii.
— Şi parcă ai spus că a fost aici şi armata americană, zise Una.
Era prima dată când auzea de aşa ceva.
— Da, n-am glumit. Mai întâi au fost britanicii. Îmi amintesc bine de ei, chiar dacă pe atunci eram adolescent. Au stat aici doi ani. Apoi au venit americanii. Şi-au făcut

tabăra chiar deasupra satului. Încă poţi să mai vezi ruinele dacă urci dealul.

Una nu explorase încă terenul ridicat de lângă sat.

După o scurtă pauză, Gunnar continuă:

— Îi spuneau Camp Greely. Erau o mulţime de case prefabricate, din tablă galvanizată arcuită – o staţie radar în toată puterea cuvântului, cu turn radio, cuib de mitralieră şi mai ştiu eu ce. Supravegheau traficul aerian din zonă. Îmi amintesc foarte bine – a fost o aventură în toată legea. Mă rog, era extrem de serios, evident, dar mie şi amicilor mei ne-a deschis ochii. Petreceam acolo cât de mult timp puteam, încercând să înţelegem faptul că războiul ne găsise şi pe noi, în cel mai îndepărtat punct al ţării. Cred că la un moment dat au fost aici chiar şi cincizeci de soldaţi.

Una îi aruncă o privire piezişă lui Gunnar şi îşi dădu seama după expresia absorbită de pe chipul lui că se pierduse printre amintiri, ca şi cum s-ar fi întors în timp cu patruzeci de ani. Una nu-şi putea închipui barăcile militare pe colinele golaşe de deasupra satului, zeci de soldaţi americani înarmaţi care roiau peste tot, aflaţi în toiul unui război mondial, dar totuşi atât de departe de locul luptelor.

Gunnar nu terminase.

— Guffi şi cu mine eram cei mai buni prieteni, la fel ca acum. Am încercat să ne împrietenim cu soldaţii. Nu-mi amintesc să le fi simţit prezenţa acolo ca pe ceva ameninţător – pentru noi era doar ceva nou, care ne entuziasma. Sigur, am avut probleme cu limba, cum cred că-ţi închipui, nu vorbeam boabă de engleză, dar cumva ne-am descurcat şi până la urmă am ajuns să ne facem înţeleşi chiar bine. N-a fost o şcoală rea.

— Şi ce... ce fel de relaţie au avut localnicii cu soldaţii?

— Excelentă, niciun fel de probleme. Noi, băieţii, vorbeam mult cu ei, iar ei se străduiau să ne încurce cât

mai puţin. Era un sentiment ciudat să avem dintr-odată o armată străină în curtea din spate. Chiar incredibil. Dar nici lor nu cred că le-a fost uşor. Nu toată lumea face faţă iernii de aici, frigului şi întunericului. Furtunile pot fi de speriat: un vânt îngheţat, care de multe ori stârneşte o vijelie pe mare, abia dacă ai unde să te refugiezi, iar când în toată chestia asta mai pui şi zăpada, se dezlănţuie tot iadul. Aşa cum o să descoperi. Nu prea-mi dau seama cum au reuşit să tragă de ei aici, pentru că în construcţiile alea e imposibil să le fi fost cald. Dar, cum am zis, erau foarte prietenoşi. Îmi amintesc că ne dădeau tot felul de bunătăţuri, mai ales mâncare – lucruri pe care nu le mai văzuserăm niciodată.

Una deschise gura să-l întrerupă şi să schimbe subiectul, dar Gunnar nici n-o mai lua în seamă, pierdut printre amintiri.

— Ne dădeau şi cadouri de Crăciun, jucării americane care nu semănau cu nimic din ce văzuserăm până atunci. N-o să le uit niciodată. Dar cel mai bine ţin minte când au organizat o proiecţie de film pentru noi. Nu mai ştiu ce film era, ceva alb-negru de la Hollywood, dar ni s-a părut foarte exotic. Niciunul dintre copii nu mai fusese la cinema, deci n-a contat că abia dacă înţelegeam ce spun acolo. Experienţa a fost importantă.

— Mi-a spus povestea asta de atâtea ori... îi zise Gudrún Unei, zâmbind compătimitor. De prea multe ori. Îi ştiu toate poveştile pe de rost, îşi dă şi el seama de asta, dar tu eşti cea mai recentă victimă a lui.

— Nu-i nimic, răspunse Una. Îmi place să ascult. Îmi dau seama cât de puţine ştiu despre locul ăsta.

— Mai am multe poveşti în mânecă, nu-ţi face griji, o asigură Gunnar.

— Vor trebui să aştepte, dragul meu, spuse Gudrún. Acum, Una, spune-ne ce planuri ai pentru concert. Ai început pregătirile? Copiii o să cânte, nu? Ai ales colindele?

Mai scutiţi-mă, abia am ajuns aici! îşi zise Una.

— Nu, încă n-am avut ocazia să încep să mă gândesc, spuse cu voce tare. Sunt sigură că ar fi o idee bună ca fetele să cânte. „Christmas Is Just Around The Corner”? În genul ăsta?

— „Christmas Is Just Around the Corner”?

Gudrún făcu o grimasă.

— Ăsta nu-i un colind cum se cuvine. Trebuie să înveţe cântece creştine cumsecade. Şi „Silent Night”, bineînţeles, deşi, la drept vorbind, n-ar trebui cântat decât pe 24.

— Ţi-am spus, reluă Una, încă n-am apucat să mă gândesc la program.

— Eu am fost implicată în organizare în fiecare an, zise Gudrún. Am studiat canto în Danemarca în tinereţe. Aş putea fi convinsă să te ajut...

— O, da, te rog! Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

Gudrún se lumină la faţă, iar Unei îi deveni limpede, în sfârşit, scopul pentru care fusese invitată la cafea.

— Ce zici să vin pe la nişte ore de-ale tale şi să repet cu fetele? îi sugeră Gudrún nerăbdătoare. Anul trecut am făcut nişte exerciţii cu ele. Sigur, nu aştept vreo plată – mă ofer să fac asta gratis. Eu şi Gunnar avem mai mult decât ne trebuie.

Una se gândi o clipă, apoi hotărî să accepte oferta. Ce avea de pierdut? Îşi făcea viaţa mai uşoară, iar fetelor le-ar fi prins bine să înveţe să cânte.

— Ar fi super, chiar super. Poate putem începe de săptămâna viitoare?

— Îmi place cum sună, zise Gudrún.

Gunnar rămase tăcut; după ce subiectul fusese schimbat, se retrăsese din nou în gândurile lui.

— Fetele sunt bune? La cântat, adică?

— Edda este, da. Kolbrún... mă rog, nu mi s-a părut că anul trecut s-a prea străduit. Dar bineînţeles că anul ăsta n-o mai lăsăm să scape. Nu cred că e ceva în neregulă cu vocea ei. Copiii pot, în general, să cânte, dacă sunt puşi să exerseze, spuse Gudrún, iar expresia de pe chipul ei îi aminti Unei în chip sinistru de profesoara pe care o avusese ea însăşi.

O femeie cu care nu se înţelesese absolut deloc.

Soneria se auzi din nou, iar de astă dată sunetul fu urmat de o bătaie în uşă.

Rahat, în living era aprinsă o lumină. Acum era prea târziu s-o mai stingă. Nici perdelele nu erau trase, ceea ce însemna că vizitatorul putea să treacă după colţ, să se uite pe fereastră şi să-l vadă pe bărbatul mort zăcând pe podea. Rahat.

Trebuia să acţioneze rapid. Apucă braţele inerte ale mortului, cu o uşoară scârbă când îl atinse, şi trase cadavrul cu o grabă nebunească prin living în hol, unde luminile erau stinse şi nu existau ferestre. Nu îndrăznea să se uite prin vizor, temându-se că vizitatorul ar putea observa mişcări înăuntru şi şi-ar da seama că e cineva în casă. Împinse uşa de la living, fără s-o închidă de tot, şi se poziţionă astfel încât să vadă dacă ar fi apărut un chip în dreptul ferestrei.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, încercă să nu se gândească la cadavrul care zăcea pe podea în spatele lui,

la bărbatul care fusese ucis. Încercă să respire calm. Fusese nevoit s-o facă. Nu avusese alternativă. Numai că lucrurile căpătau o turnură mult diferită faţă de ce se aşteptase el.

Zări o mişcare cu coada ochiului. Cineva se uita pe fereastră, căutându-l pe bărbatul care murise.

Era o femeie, o tânără brunetă, din câte-şi dădea seama.

Se ascunse în holul cufundat în umbre, privind-o cum îşi apasă faţa pe geam. Era iubita bărbatului? Brusc simţi un vag protest al conştiinţei. Femeia n-avea să-l mai vadă niciodată, poate n-avea să afle vreodată ce i se întâmplase, mai ales dacă el reuşea să-şi ducă la bun sfârşit planurile pe care le avea pentru cadavru.

Acum nu mai trebuia decât să zăbovească puţin, până pleca femeia. Spera doar ca ea să nu facă vreo prostie, ca de exemplu să sune la poliţie. Avusese un noroc chior că oprise maşina câteva străzi mai încolo.

Când zona se elibera, urma să ducă trupul până la maşină şi să meargă cu el la câmpurile de lavă, la adăpostul nopţii.

N-avea nici o altă variantă. Miza era prea mare, erau prea mulţi bani, iar cei responsabili erau absolut nemiloşi. Nu putea lăsa nicio urmă care să strice totul. În contextul acela, ce mai contau o viaţă sau două? După ce se ocupa de asta, avea ordine să se descotorosească şi de celălalt bărbat care avea de gând să dea pe goarnă.

Şi ce dacă trupurile a doi nenorociţi de doi bani aveau să-şi găsească locul de veci în câmpurile de lavă? Puţini aveau să le simtă lipsa.

XI

Una plănuise să joace tare şi să lase să mai treacă ceva timp până să proiecteze o altă întâlnire cu Thór. Sau, mai degrabă, sperase să mai dea de el întâmplător, dar asta încă nu se petrecuse, chiar dacă era deja de trei zile în sat.

După frustrarea datorată predicii pe care i-o ţinuseră Gudrún împreună cu Gunnar la o cafea, tânjea să petreacă timp cu o persoană mai tânără, o persoană pe care chiar s-o placă. Ar fi putut să jure că între ea şi Thór existase în scânteie cu ocazia întâlnirii din întuneric. O legătură imposibil de definit care o convinsese că o să fie împreună. Nu doar că era apropiat de ea ca vârstă, ci îi lăsase şi impresia că e prietenos.

În cele din urmă, hotărî să se plimbe spre fermă, care nu se vedea din sat, fiind chiar dincolo de costişa dealului. Era prima dată de la sosirea ei acolo când avea în faţa ochilor altceva decât povârnişurile joase, roase de vreme, care formau fundalul micuţei depresiuni ierboase în care se afla Skálar. Dar când începu să urce pieptiş nu văzu decât alte coline, mai joase, la fel de monoforme. Ferma îi apăru imediat în cale, o clădire mare, cu un aer părăsit. Sub acoperişul roşu tradiţional, pereţii albi începuseră să-şi schimbe culoarea în cenuşiu acolo unde vopseaua se cojise, dezvăluind cimentul de dedesubt. Pe lângă acareturile obişnuite era şi o casă mai mică, probabil pensiunea despre care vorbise Thór. După ce se gândi o clipă, Una hotărî că ar fi mai politicos să bată întâi la uşa clădirii principale.

În timp ce aştepta, stânjeneala Unei avu răgazul să devină din ce în ce mai puternică, până când în cele din urmă uşa se deschise iar în prag apăru o femeie de vreo patruzeci de ani, cu păr lung şi negru şi o expresie suspicioasă pe chip, deşi probabil avea măcar o vagă idee cine era Una.

— Da? întrebă femeia.

— Bună, eu sunt Una, profesoara nouă.
— Ştiu, răspunse femeia. Eu sunt Hjördís. Locuiesc aici.
— Mă întrebam...
Una ezită, simţind cum faţa i se înfierbântă de ruşine, de parcă ar fi venit acolo ca să să-l caute pe cel mai popular băiat din şcoală.
— Mă întrebam dacă Thór e acasă.
Fu rândul lui Hjördís să ezite. Rămase în prag, ţintuind-o pe Una cu privirea, parcă neştiind cum ar fi mai bine să reacţioneze. În cele din urmă, zise:
— E sus. Îl chem.
Se făcu nevăzută fără s-o poftească înăuntru, iar Una se întrebă, tardiv, dacă între Hjördís şi Thór era ceva. Poate că de asta reacţionase femeia atât de ciudat. Aşa s-ar fi explicat şi de ce Thór nu făcuse niciun efort să dea vreun semn după întâlnirea din prima noapte. Preţ de o clipă se gândi să se întoarcă şi să plece. Coborî capul, închise ochii un moment, apoi hotărî să reziste acolo. N-avea niciun rost să renunţe imediat, înainte ca bătălia să fi început.
— Bună, auzi un glas şi ridică iute privirea.
Îi văzu barba şi sclipirea atrăgătoare din ochi, dar acum îi putea vedea şi părul, des, negru şi răvăşit, care în noaptea aceea îi fusese acoperit de căciula de lână. Avea o atitudine în continuare destul de timidă, de parcă n-ar fi ştiut cum să reacţioneze faţă de ea, însă Una simţi că-i era mai uşor să fie prietenos decât rezervat.
— A, bună, scuze, spuse ea, încurcându-se în cuvinte. Poate că ar fi fost mai bine să sun înainte. Am ieşit la plimbare şi mi-am zis să trec pe-aici şi să te salut.
— Îţi cam plac plimbările, nu-i aşa? întrebă el. Nu că ai avea mare lucru să vezi prin sat. Nici nu începi bine că deja ai ajuns în capătul celălalt.
— Păi, ceva tot trebuie să faci ca să ţii departe plictiseala, replică ea.

Nu mă inviţi înăuntru? îşi spuse, iar apoi se întrebă dacă urma s-o cheme în casă sau în pensiune. Oare unde dormea, de fapt? Şi ce relaţie avea cu Hjördís? Ochii li se tot întâlneau, iar apoi se mutau repede altundeva, jenaţi. Una simţi cum roşeşte. Ar fi putut jura că şi el se simţea la fel de timid ca şi ea.

După o clipă de ezitare, el zise:

— Stai aşa, îmi iau haina şi te însoţesc la plimbare.

Se făcu nevăzut, apoi reapăru îmbrăcat cu aceeaşi geacă groasă pe care o purtase prima dată.

— Deci, cum ţi se pare viaţa în sat? o întrebă după ce ieşi şi închise uşa în urma lui.

Porniră să înfrunte briza rece, zgribulindu-se şi vârându-şi mâinile adânc în buzunare, căutând căldură.

— Ce-ai zice să urcăm dealul, până la ruinele bazei aviatice din Al Doilea Război Mondial? propuse el.

— Sigur, zise ea. Mă acomodez, uşor-uşor, mersi. Mai devreme am băut o cafea cu perechea în vârstă – Gudrún şi, ăăă, Gunnar, vreau să zic.

— Norocoase.

Sarcasmul din vocea lui era limpede.

— Eu mă ţin departe de ei, dar sunt amuzanţi împreună. Gunni şi Gunna, le spunem noi. Înoată în bani după toţi anii în care au împărţit veniturile din afacerea cu pescuit a lui Guffî, dar n-o să plece niciodată. N-ar putea să trăiască nicăieri altundeva. Gunni abia dacă reuşeşte să strecoare un cuvânt când sunt împreună. E clar că nevastă-sa poartă pantaloni în relaţia lor.

După o pauză, adăugă:

— Deşi, ca să fiu cinstit, îl lasă să pisălogească pe toată lumea despre...

Una încheie propoziţia în locul lui:

— Nu-mi spune: istoria satului?

Thór râse.

— Exact! E clar că ai avut parte de tratamentul complet.
— Aşa s-ar zice.
— Ţi-a spus despre mină?
— Ce? Nu, nu mi-a spus nimic despre mină.
— A explodat una pe faleză în timpul războiului – sunt destul de sigur că în 1942. Am auzit poveştile despre întâmplare şi am citit puţin despre ea. Casa lui Gunni şi a Gunnei a fost lovită de impact, ferestrele s-au făcut ţăndări şi cine mai ştie ce s-a întâmplat. N-a fost de glumă, asta-i limpede.
— A fost cineva rănit?
— Nu, slavă Domnului, n-a păţit nimeni nimic, dar în acelaşi an mai multe familii s-au mutat din sat, probabil de teamă. Trebuie să fi crezut că lucrurile se înfierbântă prea mult aici.
Îşi croiau drum anevoie pe costişa pustie, ignorând frigul muşcător, acompaniaţi numai de sunetul pe care-l făcea vântul printre firele de iarbă. În stânga lor era întinderea nesfârşită a oceanului, care se avânta spre faleze îndepărtate, acoperite în mare măsură de nori.
— M-am întâlnit şi cu Guffi.. Spuse Una. M-a invitat pe la el...
Nu ştia cum să explice în cuvinte ce se întâmplase, teama aceea de moment, sufocantă, pe care o simţise în biroul subteran, lipsit de ferestre, al lui Guffi. Thór era un străin, în ciuda încrederii instinctive pe care i-o inspira, în ciuda sentimentului puternic că între ei exista un fir, o afinitate. Şi, poate, chiar şi un element de atracţie.
— Nu-ţi place Guffi? întrebă el.
— A fost cam grosolan. Nu prea amabil, ştii...
Hotărî ca deocamdată să nu mai spună nimic.
Thór râse din nou. Avea un râs captivant, suna cald, prietenos.

— Cu tine e obligatoriu ca toată lumea pe care o întâlneşti să fie imediat prietenoasă, din prima clipă? întrebă el, deşi era limpede că nu vorbea serios.

— Nu. Nu, bineînţeles că nu, dar...

— Nu-ţi face griji, te înţeleg. Bătrânul poate fi cam necioplit, dar e bun la suflet. Nici pe mine nu m-a primit chiar cu braţele deschise, la început.

Una nu-şi dădea seama dacă Thór vorbea serios sau dacă o spunea doar ca să se simtă ea mai bine. Dacă varianta a doua era cea corectă, atunci era un gest amabil. Ea schimbă subiectul:

— O să rămâi aici? Vreau să spun, te-ai mutat aici definitiv?

Urmare câteva momente de tăcere încărcată înainte să răspundă:

— De multe ori m-am întrebat acelaşi lucru.

Se cufundă din nou în tăcere. Ajunseseră la ruine, iar el se opri. Una privi împrejur, conştientă de o senzaţie ciudată, un amestec de claustrofobie şi dor de casă. Se întrebă ce naiba căuta acolo, atât de departe de orice lucru şi orice persoană cunoscută şi dacă urma cu adevărat să poată suporta o iarnă întreagă în locul acela. Nu ştia decât că ar fi putut reuşi dacă i s-ar fi permis să petreacă puţin timp cu Thór din când în când.

— Nu ştiu, spuse el în cele din urmă, când ea aproape că deja îşi uitase întrebarea. Nu, aş prefera să nu, Una, sincer să fiu. E un loc foarte frumos, şi liniştit pe deasupra. Paşnic şi sigur. Dar nu se întâmplă prea multe. Deşi, cu toate astea, nu duc o viaţă rea aici. Citesc mult. Până acum nu o făceam, dar acum împrumut tone de cărţi de la bibliotecă. Tot felul de cărţi, dar în principal non-ficţiune.

— Bibliotecă?

— Da, bineînţeles că n-avem bibliotecă aici, în Skálar, dar putem lua cărţi din Thórshöfn. Mi le ia Hjördís de fiecare dată când merge acolo.

— Tu şi Hjördís, cum... ăăă... cum v-aţi cunoscut?

Din nou trecu ceva timp până să răspundă.

— Am văzut un anunţ pentru o slujbă aici şi am candidat dintr-un soi de dorinţă de aventură. N-o cunoşteam deloc.

Ezită o clipă, apoi spuse:

— Probabil că umblă tot soiul de poveşti despre mine şi Hjördís, dar te asigur că doar lucrez pentru ea.

Şi aşa o scuti pe Una de întrebarea pe care voia s-o rostească. Din nou, ochii li se întâlniră, apoi se îndepărtară degrabă.

Parcă vrând să-şi acopere stânjeneala, el spuse:

— În fine, am ajuns. Hai să-ţi fac turul ruinelor. Am nevoie de un pretext să scot la înaintare tot ce am învăţat din cărţile despre Langanes de la bibliotecă.

Nu dormise deloc bine, iar când în sfârşit reuşea să adoarmă se trezea din nou la scurt timp după aceea, leoarcă de sudoare.

Hannes lipsea de o lună şi, imediat după dispariţia sa, nici pe prietenul lui, Hilmar, nu-l mai văzuse nimeni.

Îi era foarte teamă. Nu-şi putea alunga gândul că amândoi erau morţi. Că fuseseră ucişi.

Bineînţeles, ştia că Hannes se încurcase cu cine nu trebuie, şi bănuia că acelaşi lucru era valabil şi pentru Hilmar, din moment ce amândoi se învârteau prin aceleaşi

cercuri. Dar pentru că îl iubea – îl iubise – pe Hannes, încercase să nu pună prea multe întrebări.

Poliţiştii vorbiseră cu ea şi o interogaseră extrem de riguros. Ea le spusese că trecuse pe la casa lui Hannes în ziua dispariţiei lui, că bătuse la uşă şi că apoi se uitase pe fereastră când el nu răspunsese, dar că nu văzuse nimic. Avea senzaţia că ei nu o crezuseră.

Le mai povestise şi despre legăturile lui cu lumea interlopă, explicându-le că nu ştia exact în ce fusese amestecat, dar că ea le putea da poliţiştilor câteva nume. Iar acum era înspăimântată, îngrozită că oamenii aceia urmau să vină după ea ca să-i închidă gura.

Când adormea îl visa pe Hannes, dar toate visele ei erau coşmaruri. O secvenţă diferită de întâmplări în fiecare noapte, dar care se termina mereu în acelaşi fel, cu Hannes mort, ucis de indivizii aceia.

XII

Oferta din magazinul Co-op condus de Gudrún era cea la care te-ai fi aşteptat în cel mai prost magazin de cartier din Reykjavík, cu preţuri pe măsură. Unii poate că ar fi găsit fermecător, chiar romantic, să locuiască într-un cătun izolat ca acela, însă Una se săturase deja să renunţe la tot felul de mofturi pe care la Reykjavík le luase de bune. Nu ajuta nici faptul că magazinul era deschis numai între ora trei şi cinci după-amiaza, iar asta nu în fiecare zi lucrătoare.

Bineînţeles, putea oricând să bată la uşa lui Gudrún şi a lui Gunnar, însă Una voia să evite asta, anticipând că fiecare episod s-ar fi sfârşit cu ea trasă cu forţa înăuntru la o cafea ori de câte ori ar fi venit să cumpere vreun lucru.

În afară de inevitabilul peşte, nu exista niciun produs proaspăt. Una descoperise că sătenii se bazau în mare măsură pe lăzile frigorifice când vorbeau de gătit.

Rămase lângă casa de marcat, punând cumpărăturile într-o pungă.

— Le trec din nou pe cont? zâmbi Gudrún.

În clipa aceea clopoţelul de deasupra uşii zornăi. Una se întoarse plină de speranţă însă o văzu intrând pe mama lui Kolbrún, Inga, însoţită de un bărbat care trebuia să fie soţul ei, Kolbeinn.

Kolbeinn îi zâmbi Unei, iar privirea îi rămase asupra ei de parcă ar fi măsurat-o din cap până-n picioare. Fiica lor nu era cu ei. Deşi avea părul uşor grizonat la tâmple, Kolbeinn era un bărbat chipeş, atletic şi plin de muşchi. Era uşor să crezi că-şi petrecuse toată viaţa lucrând pe mare.

— Bună, spuse Inga pe un ton lipsit de orice inflexiune.

— Bună! răspunse Una.

— Bună, Una, zise Kolbeinn, mult mai prietenos, cu ochii încă fixaţi asupra ei. Nu am făcut cunoştinţă, dar eu sunt Kolbeinn, tatăl Kollei. Mă bucur mult să te cunosc în sfârşit.

Întinse mâna şi i-o strânse câteva clipe mai mult decât era nevoie.

— Cumperi vreo trufanda pentru cină?

— Ăăă... păi...

O sticlă mică de cola şi o pungă de lemn dulce nu prea puteau fi considerate trufandale, dar le cumpărase ca un mic răsfăţ, de care să se bucure în seara aceea în timp ce stătea cuibărită în pat cu o carte bună. Învăţa să adoarmă citind, din moment ce nu avea acces la niciun televizor.

Însă Kolbein nu aşteptă un răspuns:

— Merge totul bine cu Kolla? Ea, ăăă, are numai lucruri bune de spus despre tine.

Judecând după tonul pe care-l folosise, la mijloc era o exagerare. Kolbrún era atât de necomunicativă în timpul lecţiilor încât Una nu credea nicio clipă că fata i-ar lăuda stilul de predare în faţa părinţilor ei. Era conştientă că trebuia să se concentreze s-o cunoască mai bine pe fată şi s-o convingă să se deschidă puţin. Fără îndoială avea să dureze, dar pe de altă parte avea la dispoziţie tot anul şcolar ca să obţină o transformare.

— Da, fiica ta îţi face cinste, răspunse Una, apoi se corectă rapid: vă face cinste amândurora.

Preţ de o clipă, uitase că era de faţă şi Inga şi avusese impresia că vorbeşte numai cu Kolbeinn. Soţia lui stătea acolo, o siluetă palidă, îmbrăcată în haina albă de iarnă, cu tenul ei alb, parcă topindu-se în fundal, fără să rostească vreo vorbă.

— Kolla e deosebită. Cred că o să conteze enorm să aibă un profesor experimentat, ca tine. Aşa are mai multe şanse să reuşească în viaţă. Nu cred că pentru un copil e sănătos să trăiască într-un loc ca ăsta. Mai devreme sau mai târziu avem de gând să ne mutăm, poate chiar în străinătate. Poate să stăm un an în Danemarca, ceva de genul ăsta.

— Sună bine, spuse Una, puţin cam repezit.

Nu se simţea deloc în largul ei având-o pe Inga acolo, care o privea în tăcere, deşi Kolbeinn părea un tip de treabă.

— Nu pot să-mi petrec toată viaţa pe mare, continuă el, apoi adăugă amuzat: Am mâncat la peşte cât să-mi ajungă pentru o viaţă de om. Eglefin în pesmet, eglefin poşat, eglefin la grătar – Doamne, nu ştiu cum am rezistat atâta. Sper că nu mănânci eglefin la cină!

O bătu pe umăr şi zâmbi din nou.

— În fine, ne mai vedem noi.

Una încuviinţă dând din cap.

— Mă bucur că v-am văzut, pe amândoi.

Se grăbi să iasă din micul magazin, strângând în braţe punga de plastic plină de răsfăţuri nesănătoase. Dar, când ajunse pe trotuarul de afară, auzi clinchetul clopoţelului în timp ce uşa se deschise în urma ei şi, întorcându-se, îl văzu pe Kolbeinn.

— Hei, Una, începu el nonşalant. Poate ne putem vedea la un moment dat să vorbim puţin despre Kolla. Fata poate fi cam timidă. Trebuie s-o abordezi în modul corect. Crezi că-ţi poţi găsi jumătate de oră cândva să schimbăm două vorbe?

— Ăăă, jumătate de oră? Da, sigur, bineînţeles,

— Excelent. Ne vedem atunci.

Bărbatul îi zâmbi.

XIII

Kolbeinn stătea faţă în faţă cu Una în livingul Salkăi, unde tânăra tocmai terminase orele. Îşi trimisese fiica acasă, închizând ferm uşa în spatele ei, iar acum o privea pe Una cu zâmbetul acela nonşalant pe chip.

— Deci, cum îţi place satul nostru?

Ea ar fi preferat să treacă direct la subiect, n-avusese niciodată răbdare de pălăvrăgeală, iar scopul întâlnirii ar fi trebuit să fie discuţia despre Kolbrún şi cum se descurca la şcoală.

Când Una nu răspunse imediat la momeala aruncată, Kolbeinn răspunse singur:

— E puţin cam mic, da, ştiu. E o nebunie, de fapt, că i-ar putea trece cuiva prin cap să locuiască aici, dar poţi încerca, mai ales dacă eşti plătit bine.

— Sunt aici doar pe salariul de profesor.

— Nu ai de gând să rămâi prea mult aici, nu-i aşa?

— Doar pentru o iarnă, cred.

— A, atunci o să-ţi fie bine.

Afişă din nou zâmbetul acela atrăgător.

— Kolbrún se descurcă la teme? întrebă Una, încercând să dirijeze conversaţia spre fiica lui. E interesată de ce face? La ore pare mereu bine pregătită.

— A, da. E foarte silitoare. Întotdeauna a fost foarte conştiincioasă. E inteligentă, să ştii. Dar nu prea îi place să iasă din casă – aici seamănă cu mama ei. Cea mai mare fericire a amândurora e să stea singure. De asta nu sunt sigur că o comunitate atât de mică e bună pentru dezvoltarea ei. Sigur, din anumite puncte de vedere e perfectă: nu există nicio presiune asupra ei să-şi facă prieteni sau să se integreze, pentru că sunt numai două fete şi, mă rog, sunt prietene. Cât de cât. Se înţeleg bine, în orice caz. Însă ideea e următoarea: aici, Kolbrún e lăsată în pace să fie retrasă şi antisocială. Dar aş prefera să se afle într-o comunitate mai mare, într-o clasă mai numeroasă, unde să fie obligată să iasă din zona de confort. Înţelegi ce vreau să spun?

Una dădu aprobator din cap. Înţelegea exact ce voia el să spună. Şi ea fusese cam la fel în copilărie: paralizată de timiditate, până când, în cele din urmă, schimbase şcoala şi se pomenise într-o clasă de copii prietenoşi, unde începuse să iasă puţin câte puţin din cochilie. Dar nu la mult timp după aceea se năpustise asupra ei lovitura cataclismică şi devenise iar ca odinioară, închizându-se faţă de ceilalţi copii. Fusese nevoită să înveţe din nou cum să-şi facă prieteni şi să aibă încredere în oameni.

— Da, înţeleg. Mă gândeam că poate Kolbrún şi Edda sunt prietene în afara şcolii, dar din câte-mi dau seama nu e cazul.

— Ei bine, nu prea avem ce face în sensul ăsta. Nu le putem obliga să se joace împreună, şi unde mai pui şi diferenţa de vârstă, bineînţeles.

Se ridică şi se mută pe un scaun mai apropiat de Una, apoi coborî glasul, parcă făcând o mărturisire:

— Voiam să-ţi spun astea şi să te avertizez că are nevoie de atenţie deosebită. Dacă-ţi trece ceva prin minte...

Puse o mână pe umărul Unei.

— Normal, o să fiu cu ochii pe situaţie. Nu toţi copiii se dezvoltă în acelaşi ritm, după cum am învăţat din experienţele de până acum, dar e adevărat că în general nu ai ocazia să acorzi atâta atenţie fiecărui copil în parte. Chiar mi se pare că e unul dintre avantajele unei clase atât de mici.

Era dureros de conştientă de faptul că mâna lui poposise pe umărul ei.

— O să încerc să mă văd cu tine – şi cu Inga – din când în când ca să vă ţin la curent, continuă ea. O să organizez o şedinţă cu părinţii formală înainte de Crăciun. Soţia ta n-a vrut să vină cu tine azi?

El clătină din cap.

— O să mă ocup eu de asta.

În sfârşit îşi retrase mâna.

— Dormi bine în casa Salkăi? întrebă el într-o doară.

Întrebarea o încurcă pe Una.

— Ce? Ăăă, da. De ce?

— A, pentru că despre casă se spune că ar fi bântuită. Credeam că ştii.

— Hmm... Nu, de fapt, nu ştiam.

— Salka ştia lucrul ăsta când s-a mutat acolo, dar a zis că ea nu crede în fantome şi bănuiesc că asta o şi ajută să reziste. Totul se rezumă la atitudinea pe care o ai, bănuiesc. Tu ce crezi?

Îi zâmbi seducător.

Cu toate că n-avea nicio tragere de inimă să afle mai multe, Una nu rezistă ispitei şi întrebă:

— De ce, ce s-a întâmplat aici?
— A murit o fetiţă. Undeva prin anii ’30. Se spune că bântuie casa şi...
Făcu o pauză dramatică:
— Şi se spune că problema e resimţită cel mai rău în camera ta. A fost a ei.
— Serios?
Una rămase profund tulburată, deşi nu-şi dorea asta.
— Da, am auzit multe poveşti din trecut despre diverşi oameni care au stat acolo o noapte, după care nu s-au mai întors niciodată. Sigur, sunt doar poveşti, şi nu neapărat la prima mână, dar cred că au un sâmbure de adevăr. Nu vreau să spun că aş crede în fantome, înţelegi, dar lumea a avut fără îndoială nişte experienţe ciudate acolo.
— Cum ar fi?
Una simţea cum o trece o sudoare rece.
— A, de exemplu o văd pe fetiţă. Apare în camera lor – îmbrăcată în alb, bineînţeles.
Făcu o pauză, aşteptând ca impactul spuselor lui să fie resimţit.
— Dar nu cred că ai de ce să-ţi faci griji. Nu dacă n-ai văzut nimic încă.
Departe de a avea efectul scontat, cuvintele lui de încurajare reuşiră să facă exact opusul. Una rememoră visul în care îi apăruse Edda. Şi îşi aminti de fetiţa pe care o văzuse la fereastră. *Oare chiar fusese Edda?*
El îi puse din nou o mână pe umăr şi se trase mai aproape, în următoarea clipă, braţul lui îi cuprindea umerii.
Una rămase pe loc, încordată, neştiind cum să reacţioneze.
— Pot să urc cu tine la mansardă şi să verificăm, dacă vrei, spuse el cu glas scăzut.
Ea se ridică atât de repede că aproape răsturnă scaunul.

— Nu, e-n regulă, mulţumesc. Trebuie să... Cred că mai bine plec acum.

El se ridică fără grabă şi îi zâmbi.

— Sigur, am înţeles mesajul. Ne mai vedem, Una.

XIV

Una se aşeză şi rămase nemişcată încă mult timp după ce plecase Kolbeinn.

Deşi nu o spusese în cuvinte, îi era cât se poate de limpede că-i făcuse avansuri. Îşi pusese braţul în jurul ei şi încercase să obţină o invitaţie la ea în dormitor. N-avea cum să-l fi înţeles greşit, nu-i aşa? El era căsătorit, pentru Dumnezeu, iar ea era profesoara fiicei lui. Cu greu se putea ceva mai nepotrivit.

În cele din urmă se ridică în picioare, se încălţă, îşi puse haina, având nevoie cu disperare de o gură de aer curat şi de o minte limpede. Afară era un frig care muşca, era chiar mai rece decât mai devreme, iar vântul sufla puternic, dar din fericire încă nu începuse ploaia. Cineva îi spusese că în sat nu ningea prea mult, iar la început lucrul ăsta i se păruse o veste bună – nu era nicio şansă ca drumurile să devină impracticabile sau să apară alte probleme de genul ăsta –, dar apoi începuse să-şi dea seama că puţină zăpadă n-ar fi fost aşa de rea. Răsăritul din fiecare zi era mai întunecat şi mai deprimant decât cel dinainte, deşi mai erau încă nişte săptămâni până la solstiţiul de iarnă. O ninsoare ar mai fi luminat lucrurile. De fapt, ar fi putut ninge într-o veselie, pentru că ea oricum nu pleca nicăieri. Chiar dacă ar fi vrut să plece, tot nu apucase să rezolve clămpănitul acela îngrijorător din maşină. O cuprinse tremuratul, şi nu numai din pricina frigului. Întâlnirea cu Kolbeinn devenise extrem de neplăcută spre sfârşit. Cum ar fi trebuit să se poarte faţă

de el data viitoare când se întâlneau? Oare avea să încerce din nou? Oare ea ar fi trebuit să se poarte pur şi simplu ca şi cum nu se întâmplase nimic?

Şi, ca şi cum avansurile pe care i le făcuse nu ar fi fost suficient de îngrijorătoare, mai era şi povestea sinistră pe care i-o spusese, despre fata care murise. Cât Kolbeinn se dăduse la ea, povestea îi fusese alungată o vreme din minte, dar acum se întoarse la locul ei, iar Una simţi un fior. Oare chiar dormea într-o cameră unde se întâmplase ceva cumplit? Sau Kolbeinn îşi râsese de ea? Trebuia să doarmă acolo în noaptea aceea, şi nu doar atunci, ci şi pe tot parcursul iernii întunecate. Sigur, nu credea în fantome, şi totuşi nu putea să nu se simtă puţin înfricoşată. De-a lungul timpului auzise atâtea poveşti populare despre forţe cărora nu li se găsise nicio explicaţie, poveşti pe care oamenii şi le spuseseră între ei secole de-a rândul în ţara aceea întunecată şi neprimitoare. Şi, cu toate că nu credea în aşa ceva, nu puteai fi niciodată sigur în totalitate...

În plus, faptul că o fetiţă murise în sat era suficient de macabru în sine.

Poate că n-ar fi fost rău s-o întrebe pe Salka despre lucrul ăsta şi să aştepte ca ea s-o liniştească spunându-i că n-avea de ce să se teamă. Ar fi putut, apoi, să se amuze puţin de povestea aceea caraghioasă. Poate că Salka i-ar fi putut spune şi adevărata poveste despre Kolbein şi ar fi liniştit-o explicându-i că se purta deseori aşa.

Una coborî repede ultimii câţiva metri până la plaja stâncoasă. Nu era nimeni prin preajmă, totuşi se simţea puţin agitată, ca şi cum ar fi fost privită de nişte ochi curioşi. Evita să se uite prin ferestrele oamenilor când mergea prin sat pentru că era un loc atât de mic, iar apropierea de ceilalţi locuitori putea deveni neplăcută. De regulă, îşi ţinea ochii în jos, pierdută în gânduri. Numai

când marea apărea în faţa ei ridica privirea şi se minuna de splendoarea apei. Indiferent cât de cenuşie şi pustie era în perioada aceea a anului, indiferent cât de sălbatice erau valurile care izbeau ţărmul în timpul furtunilor de iarnă, marea era singurul motiv pentru care trăia cineva acolo.

Erau momente când simţea că nu e binevenită în sat, că ar fi trebuit să rămână la Reykjavík şi să nu se fi aventurat niciodată până acolo. Era greu să-şi dea seama dacă sentimentul avea vreun temei real sau era provocat numai de paranoia ei. În afară de Guffi, nimeni nu-i spusese nimic în faţă, şi totuşi satul şi localnicii aveau ceva respingător, chiar ostil. Singura persoană care o făcuse să se simtă cu adevărat binevenită era Salka – şi fiica ei, Edda, bineînţeles. Însă cealaltă elevă a ei, Kolbrún, era mereu sumbră. Şi, cu toate că Gudrún şi Gunnar păreau prietenoşi, era limpede că Gudrún avea propria sa agendă.

Şi apoi mai era Thór, desigur. Nu reuşea să-l citească, dar spera ca mai devreme sau mai târziu să aibă ocazia să o facă.

Una rămase acolo o vreme, privind orbeşte în amurg, ascultând mugetul valurilor, în timp ce stropii de apă purtaţi de vânt îi loveau părul, transformându-l într-o claie umedă, sărată. Îşi simţea plămânii curăţaţi de aerul îngheţat. Nu simţise cu adevărat dorul de casă până în seara aceea. Avusese nevoie de o schimbare de peisaj din mai multe motive. Şi, cu toate că Skálar era rece şi singuratic, iar localnicii îi făceau impresia că sunt reci şi ei, se simţea ciudat de în siguranţă acolo, ca şi cum nimic rău nu i s-ar putea întâmpla. Sau, cel puţin, se simţise în siguranţă, până la întâlnirea cu Kolbeinn.

Adevărul era că nu ducea dorul prea multor lucruri din Reykjavík. Niciuna dintre prietenele ei nu se sinchisise să o contacteze de când se mutase. Mama ei suna din când în

când, dar era ocupată cu propria sa viaţă, iar Una descoperise că era destul de mulţumită să fie atât de departe de ea, cel puţin pentru moment. Între ele erau atâtea lucruri rămase nespuse, atâtea amintiri grele, şi totuşi atunci când se întâlneau, n-aveau decât discuţii superficiale, de parcă niciuna dintre ele n-ar fi îndrăznit să deschidă porţile către abisul trecutului şi să înfrunte întunericul şi durerea.

Plănuise să poarte o discuţie cu Salka, dar în seara aceea se simţea prea neliniştită. Voia să fie singură, să-şi încheie într-o manieră tăcută, relaxantă, o zi care se dovedise dificilă. Să-şi gătească ceva uşor în bucătăria de sus sau poate să-şi facă doar nişte pâine prăjită. Să bea o gură de ceva. Să se destindă cufundându-se într-o carte din biblioteca Salkăi.

Fusese o surpriză plăcută să descopere cât de confortabil era să te pierzi într-o lume fictivă, să uiţi de timp şi de ambianţă, ajutată de o sticlă de vin. Seara se întindea înaintea ei ca o viziune de pace şi seninătate.

O să stea la o cafea cu Salka altă dată ca s-o întrebe despre Kolbeinn, dar şi, dacă avea prilejul, despre fata despre care se spunea că bântuie casa.

Dar nu în seara aceea.

XV

Trezindu-se din somn, Una tresări.

Deschise ochii, dar nu văzu nimic din pricina întunericului care o apăsa din toate părţile. Cuprinsă de panică, preţ de o clipă nu izbuti să-şi dea seama unde se află, cu toate că avea sentimentul că e într-un loc ciudat, nu în patul ei. Încremeni de spaimă. Îi era atât de frig! La cum se simţea, probabil că aruncase pilota pe podea, iar în cameră era un frig cumplit.

Se ridică încet în capul oaselor. Preţ de o clipă o cuprinse ameţeala, dar senzaţia îi trecu repede când îşi aminti unde se află.

În Skálar, pe Peninsula Langanes. În micul apartament din pod. Singură.

Apoi îşi dădu seama ce o trezise. Sau cel puţin crezu că-şi dăduse seama... îi era greu să deosebească visele de realitate în timp ce simţurile încă îi hălăduiau la graniţa dintre somn şi veghe.

Auzise ceva. Dar ce? Când amintirile începură treptat să-i revină, simţi cum i se face pielea de găină. Fusese un glăscior ascuţit – bănuia că vocea unei fetiţe. Da, acum o auzea din nou în minte: o fetiţă care cânta un cântec de leagăn.

Nu mai suportă nicio clipă în plus. Se dădu jos din pat şi se împletici prin beznă spre întrerupătorul de pe perete. Înjură, nu pentru prima oară, faptul că nu avea o lampă la capul patului. Însă o clipă avu o reţinere să aprindă lumina, de teama a ceea ce ar fi putut dezvălui umbrele odată ce se topeau.

Glasul ascuţit îi răsuna sinistru în minte, dar nu reuşea să-şi aducă aminte cuvintele cântecului. Trebuie să fi fost un vis, indiferent cât de real păruse.

Deodată auzi un trosnet puternic, urmat de un clinchet şi o durere înţepătoare în picior care o făcu să se împiedice şi să se prăbuşească în genunchi.

Îşi înghiţi un ţipăt, iar o secundă mai târziu îşi dădu seama că păşise pe paharul de vin pe care-l lăsase pe podea în seara precedentă. Bâjbâind cu degetele, găsi un ciob care i se iţea din talpă şi simţi ceva cald şi umed cum i se scurge din rană. Cu grijă, scoase bucata de sticlă. Durerea era cumplită.

Trebui să-şi adune toată voinţa ca să se ridice înapoi în picioare şi apoi să caute întrerupătorul de-a lungul

peretelui, dar în cele din urmă îl găsi şi aprinse lumina. Când încăperea i se dezvălui înaintea ochilor, aruncă o privire împrejur, parcă aşteptându-se să vadă o siluetă mică acolo, lângă ea, spunându-şi în acelaşi timp că îşi imaginase totul, că glasul nu fusese real, cântecul de leagăn fusese o amăgire, o festă pe care i-o jucase mintea în somn.

Se întoarse şchiopătând în pat, se aşeză în capul oaselor, îşi trase sus piciorul şi examină tăietura care, din fericire, se dovedi că nu era atât de adâncă pe cât se temuse. Acum, că se lămurise că era singură în cameră, simţi că bătăile inimii îi încetinesc şi pulsul revine la normal.

Apoi, într-o clipită, îşi aminti cuvintele din cântecul fetiţei.

Somn uşor, micuţă Thrá,
Să visezi frumos...

O străbătu un fior prin tot corpul.

XVI

Fusese o noapte urâtă.

După ce se împleticise prin întuneric şi călcase pe paharul de vin, Una reuşise să-şi bandajeze singură rana. Nu credea că tăietura era gravă, cu toate că la început sângerase destul de mult. O curăţase cu soluţie dezinfectantă, apoi o acoperise cu un plasture. Dacă ar fi fost la Reykjavík, poate că s-ar fi dus la spital, dar în sat nu era niciun doctor, iar ultimul lucru pe care-l voia era să se târască afară în mijlocul nopţii ca să conducă treizeci de kilometri până la Thórshöfn numai ca să i se spună că nu era nevoie decât de un pansament. Aşa stând lucrurile, durase o veşnicie până să adoarmă din nou şi nu izbutise

să se convingă să stingă lumina. În cele din urmă aţipise spre dimineaţă şi se trezise abia atunci. Era o oră neobişnuit de târzie pentru ea, dar din fericire era sâmbătă.

Aruncă o privire spre ceasul deşteptător şi descoperi că era trecut de ora 10 şi că lumina palidă a dimineţii încerca să-şi croiască drum cu forţa printre draperiile ei – lumina aceea instabilă care în acea perioadă a anului dispărea imediat şi numai dacă se înnora. Încă îşi amintea cântecul de leagăn, sau cele câteva versuri, în orice caz, dar la lumina dimineţii întâmplările de peste noapte păreau mult diferite. Şi totuşi, o urmă de îndoială îi rămase în minte: glasul fetiţei i se păruse extrem de real, iar Una era sigură că nu mai auzise cântecelul înainte. Doar nu compusese un cântec de leagăn în somn, nu?

În prima noapte după ce auzise povestea cu fantome a lui Kolbeinn începuse să audă voci.

Fir-ar să fie, îşi zise, *e doar imaginaţia mea!*

Era momentul să se dea jos din pat. Spera ca tăietura să se vindece repede. Avea să încerce să aibă o zi relaxantă şi să evite să coboare, chiar dacă sâmbăta Salka gătea în general un prânz cald. Voia să-şi permită să se bucure de luxul de a nu face nimic şi spera ca efectele visului ei straniu să se risipească. Nu voia nici să iasă din casă, pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea în clipa aceea era să dea de Kolbeinn.

Se dădu jos din pat, având grijă să nu-şi lase greutatea pe piciorul rănit, şi şchiopătă până în bucătărie. Mai bine să înceapă ziua cu nişte cafea. Însă chiar în timp ce o prepara, glasul ascuţit, straniu, continuă să-i răsune în minte, cântând nenorocitul ăla de cântec de leagăn.

Stătea aşezată, în întuneric, încercând, să se forţeze să respire normal, cu calm. Nu trebuia să lase frica să preia controlul. Dacă ar fi cedat, chiar ar fi fost pierdută în întuneric, în cel mai adevărat sens al expresiei. Acum, frica era duşmanul ei cel mai mare, cu excepţia poliţiei, poate. Frica de a fi închisă, frica de a fi privată de libertate, de a nu putea să respire.

Nu era încă sigură ce se întâmplase – totul se petrecuse atât de repede... Aproape înainte să înţeleagă ce se întâmpla, se pomenise la închisoare, ţinută într-o celulă fără ferestre, incapabilă să-şi mai dea seama ce oră era, nici măcar ce zi era. Totul se contopise într-un amestec difuz. Îşi scormoni creierii încercând să înţeleagă din ce motiv ar fi putut să ajungă acolo, din moment ce era absolut nevinovată.

Veniseră în micul ei apartament de la demisol în toiul nopţii şi începuseră să-i bată tare la uşă, iar când le deschisese, pe jumătate adormită, ei aproape că o trăseseră afară în hainele de noapte. Îi puseseră cătuşe, cu toate că nu făcuse nicio încercare să se opună arestării, fiind atât de confuză încât îi trebuise ceva timp să priceapă ce se întâmpla.

Totul avea legătură cu Hilmar şi Hannes. Se spunea că ea îi ucisese.

Să-l ucidă pe Hannes? Pe bărbatul pe care-l iubise... Şi pe Hilmar? Abia dacă schimbase două vorbe cu el.

Susţinuse vehement că e nevinovată pe tot parcursul interogatoriului, dar poliţiştii erau de altă părere. Insistau că ea luase parte la crime şi că ajutase la descotorosirea de cadavre într-o despicătură din câmpurile de lavă.

Puteau fi îngrozitor de convingători, însă trebuia să reziste presiunii insuportabile pe care o puneau asupra ei ca să mărturisească. Ştia că n-ar fi fost bine. N-aveau s-o facă niciodată să recunoască nişte fărădelegi cumplite cu care nu avea nicio legătură.

Era aşa de frig în celulă! Nu reuşea să se încălzească, dar cel mai rău era sentimentul de claustrare, teama de sufocare, teama de a nu fi capabilă să respire. Uneori striga din toţi rărunchii, dar nu conta. Poate că, de fapt, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Se ghemui într-un colţ, în beznă, lăsând timpul să treacă şi încercând să nu rămână cu mintea fixată la pereţii care păreau că se închid peste ea, la oamenii care voiau să-i răpească libertatea. Îşi zise că era încă în viaţă, că era încă tânără. Pur şi simplu trebuia să treacă prin asta, cumva.

Totul era doar o mare neînţelegere, iar singura întrebare era cât avea să dureze ca poliţiştii să-şi dea seama de asta.

XVII

Unei îi distraseră atenţia luminile care măturară scurt camera în care stăteau ea şi Salka. Fără nicio îndoială, erau farurile unei maşini.

Se apropia de ora şase în seara zilei de sâmbătă şi, cum aceea era cea mai scurtă zi din an, se întunecase deja de trei ore. Soarele apunea considerabil mai devreme aici, în nordul îndepărtat, decât îşi amintea Una de la Reykjavík, şi, cum Crăciunul aproape că venise, constată că-i e dor de luminile şi atmosfera festivă din centrul oraşului. Salka scosese câteva lumânări şi alte decoraţiuni într-o tentativă de a risipi atmosfera mohorâtă, dar Una, care renunţase de mult să-şi mai decoreze apartamentul de Crăciun, era bucuroasă că gazda ei nu se pregătise chiar până la capăt:

nu tu brad, nu tu mărunţişuri enervante sau luminiţe colorate. De fapt, deocamdată, singurele lumini care binecuvântau străzile satului se aflau pe casa lui Guffi: nenumărate becuri mari, galbene, atârnate destul de stângaci.

Salka nu adusese vorba despre planurile pentru festivităţile de Crăciun, însă Una bănui că avea să fie invitată să ia cina cu mama şi fiica în seara de douăzeci şi patru şi se gândi că probabil urma să accepte. Dacă ar fi putut alege, ar fi preferat să-şi petreacă vacanţa singură, la mansardă, cu un pahar sau două de vin roşu, dar poate că puţină companie i-ar fi făcut bine.

În seara aceea, însă, pe Una o preocupa concertul de Crăciun, care trebuia să aibă loc ziua următoare. Se pregătise cât putea de bine, primind un ajutor devotat din partea lui Gudrún. De fapt, mai corect ar fi fost să spună că Gudrún dusese pe umeri greul organizării. Ea alesese colindele, se ocupase de repetiţii, stabilise ce urma să se citească, făcuse prăjiturile de servit la cafea şi supraveghease decorarea bisericii. Însă iritarea pe care i-o provoca felul sufocant al lui Gudrún de a se amesteca în treburile ei fu întreruptă de imaginea neobişnuită a unor faruri în lumina slabă a serii. Majoritatea sătenilor mergeau peste tot pe jos, pentru că distanţele erau mici şi numai puţini localnici chiar aveau nevoie să meargă altundeva, mai cu seamă că erau atât de aproape de Crăciun.

Una şi Salka aruncară amândouă o privire pe geam.

— O fi un vizitator? se întrebă Salka cu voce tare. Nu ştiam că aşteaptă cineva musafiri.

La început, chiar când ajunsese în Skálar, Unei i s-ar fi părut o remarcă ciudată, dar între timp devenise conştientă că aici cu toţii ştiau ce fac restul. Aici nu existau secrete.

Una auzi zgomotul maşinii, apoi totul se cufundă deodată înapoi în linişte: motorul fusese oprit.

— Doar nu vin la noi în vizită, nu? întrebă ea.

— Nu, imposibil.

Aşteptară în suspans. După câteva clipe, auziră o bătaie în uşă.

Una şi Salka ţâşniră amândouă în picioare imediat, însă Una rămase în spate şi o lăsă pe Salka să ajungă la uşă înainte să vină după ea.

În prag stătea un tânăr de vreo treizeci de ani, care avea părul atât de scurt că părea ras în cap şi care purta blugi, o bluză sau un pulovăr alb şi o jachetă de piele. Preţ de o clipă se uită la Salka fără să spună vreun cuvânt, apoi ochii îi trecură la Una, care plecă instinctiv privirea.

— Îmi pare rău că vă deranjez, zise el politicos. Sper că am ajuns unde trebuie. Aici e Skálar...?

— Corect, zise Salka scurt.

— Caut o femeie care locuieşte aici. Se numeşte Hjördís. Am venit să mă bucur de priveliştea de pe Langanes şi speram să rămân la ea peste noapte. Am bătut la uşa voastră pentru că e prima casă pe care am văzut-o unde erau lumina aprinsă...

— Îmi pare rău, nu locuieşte aici, spuse Salka şi îi aruncă Unei o privire rapidă.

— Nu, aşa e... atunci poate ar fi mai bine să...

— Locuieşte sus, la fermă. Trebuie să te întorci şi să urmezi uliţa care urcă pe deal. N-ai cum să n-o vezi.

Apoi adăugă răspicat:

— Tot ăla e şi drumul înapoi spre Thórshöfn, dacă te răzgândeşti.

Subînţelesul era clar: *pleacă din satul nostru.*

— Bun. Da. Mulţumesc mult.

Zâmbi, dar Una parcă simţi în gesturile lui o tensiune, poate chiar o nervozitate.

Salka îşi luă rămas-bun şi închise bine uşa.

— Ce ciudat, mormăi Una.

În loc de răspuns, Salka se duse ţintă la telefonul din hol.

— Stai s-o anunţ pe Hjördís.

Una aşteptă şi privi. Poate că ar fi trebuit să îi acorde Salkăi puţină intimitate, însă nu izbuti să-şi ţină în frâu curiozitatea.

Dură ceva până ce Hjördís răspunse.

— Bună, Salka sunt. A venit adineauri un bărbat aici, un *străin,* care zicea că te caută. A spus că te cunoaşte şi că are nevoie să stea undeva peste noapte. E cu maşina, evident, deci ar trebui să ajungă la tine foarte repede. A plecat de aici acum un minut sau două.

Tăcere.

— Nu, nu l-am întrebat cum îl cheamă... Da, da... Nu, nu ştiu ce voia. Asta-i tot ce a spus.

Salka îşi luă la revedere şi puse receptorul la loc în furcă.

— Ce ciudat, repetă Una.

— Poate dăm impresia că suntem paranoici, spuse Salka şi chicoti cam fără voioşie, dar problema nu e că nu ne plac străinii – doar că nu suntem obişnuiţi să avem vizitatori aici, mai ales iarna. Satul nu e în drum spre ceva şi de obicei nu vine nimeni aici în decembrie fără să aibă un motiv foarte întemeiat. Vara e ceva mai vioi, mai vezi câte un turist – în mare parte islandezi – care îşi croieşte drum până la noi, în special ca să vadă ruinele din război – ştii tu, staţia radar. Atunci sunt bineveniţi, se mai mişcă puţin şi magazinul satului şi mai intră nişte bani în economia locală.

Una dădu aprobator din cap, însă mai mult ar fi interesat-o să vorbească despre străin.

— Chiar crezi că a venit să admire peisajul? În perioada asta a anului?

Salka ezită, apoi spuse:

— Mă gândesc că n-ar trebui să intrăm la bănuieli aşa, cu una cu două. Oamenii fac lucruri ciudate. Dar aici, iarna, trebuie să fii atent, pentru că ajutoare nu prea ai la dispoziţie dacă se întâmplă ceva, numai aici şi la Thórshöfn. De altundeva efectiv nu are cine să vină. Probabil îi place aventura.

Zâmbi.

— În fine, dacă tot rămâne peste noapte, poate vine la concertul de Crăciun de mâine, spuse Una, pe jumătate în glumă.

— Nu cred că se cade. Nu e chiar pentru toată lumea. E gândit să fie o sărbătoare privată pentru noi, localnicii. Cum merge, apropo? Pregătirile sunt pe calea cea bună?

— Aşa cred. Gudrún m-a ajutat foarte mult, cum bine ştii. Pur şi simplu e neobosită.

— Să ai grijă cu Gudrún. Vezi să nu te mănânce de vie. Are tendinţa asta să acapareze totul. Trebuie să fii fermă pe poziţii cu ea.

— A, nu, e drăguţ să am pe cineva care să mă ajute. Şi sunt sigură că a făcut o treabă foarte bună. Ar trebui să introducă pe toată lumea în spiritul Crăciunului.

Iar în clipa aceea sună telefonul.

— Iarăşi Hjördís? întrebă Una şi aşteptă ca Salka să răspundă.

Salka clătină din cap, semn că nu era Hjördís.

— Da, e aici. Da, îi spun. Da, bine. Pa.

— Era Gunna, îi spuse Salka Unei, cu un zâmbet mai mult decât compătimitor. Te cheamă la biserică – chiar acum. Zice că te-a aşteptat. Se pare că mai sunt multe de făcut pentru mâine.

XVIII

La cină, Salka gătise eglefin. Încheiaseră o înţelegere nerostită cum că Una era binevenită să mănânce împreună cu Salka şi Edda dacă făceau cu rândul la cumpărăturile pentru bucătăria de la parter. Totuşi, Una avea grijă să-şi ţină mereu dulapurile de sus aprovizionate, pentru când n-avea chef de companie.

Una petrecuse două ore lungi în biserică, aşteptând ca Gudrún să facă pregătirile pentru concert. Deşi pe hârtie evenimentul era în răspunderea ei propriu-zis, nu avea niciun rol în tot procesul. Gudrún pur şi simplu preluase conducerea, însă din cine ştie ce motiv îi plăcea să o ştie pe Una la dispoziţia ei. Poate ca să aibă pe cine da vina dacă ieşea prost, îşi zise Una cu cinism. Gândul o făcu să zâmbească. Ce naiba putea să iasă prost? De acord, era unul dintre puţinele evenimente sociale din calendarul oraşului, însă nu putea fi aşa de complicat, nu?

Se aşeză ca să mănânce o cină târzie, având chef să schimbe două vorbe cu Salka, să se deconecteze puţin. Din fericire, Edda nu era acolo. Fără îndoială era prin vreo casă din vecini. Deseori nu venea la ora mesei. Absenţa ei îi dădea Unei ocazia să abordeze două subiecte pe care tot amânase să le discute cu Salka. Primul era Kolbeinn, iar celălalt era fetiţa fantomatică despre care se spunea că ar bântui podul casei...

— Totul gata pentru mâine? întrebă Salka şi îi umplu Unei paharul cu apă dintr-o carafă.

Una învăţase că Salka nu servea niciodată alcool la cină.

— Da, aşa se pare, răspunse Una. Gudrún ştie foarte bine ce face. Mi-aş dori doar să ningă. Atunci totul ar fi perfect.

— E cam puţin probabil, cred.

— Mulţumesc pentru cină, apropo. Arată delicios, zise Una.

Era recunoscătoare că Salka îi oferise o slujbă şi un acoperiş deasupra capului, dar mai ales îi era recunoscătoare pentru primirea călduroasă. Chiar avea nevoie de o prietenă.

— Nici n-ai gustat încă, spuse Salka tachinând-o. N-o lăuda prea devreme.

Una luă o îmbucătură. Eglefinul era puţin prea gătit pentru gustul ei, dar nu lăsă să se vadă asta.

— Apropo de Kolbeinn... începu ea, fără nicio legătură cu ceva.

Salka ridică privirea.

— Da?

— Îl cunoşti bine?

— De ce întrebi?

Salka părea să fi intrat în gardă.

— A, nimic, eram curioasă în legătură cu el şi soţia lui.

Salka nu zise nimic.

— De curând a trecut să mă vadă, continuă Una. Să vorbim despre Kolbrún.

— A, am înţeles... Fata e bine?

— Ce? A, da. Voia doar să vorbească cu mine, în calitate de învăţătoare. Doar o discuţie generală, ştii tu. Dar pe urmă... pe urmă...

Salka dădu aprobator din cap.

— Poate... poate să exagereze.

— Am avut senzaţia că se dă la mine. Dar nu eram sigură...

Salka o întrerupse:

— Poţi să fii sigură. Nu e prima dată şi sigur n-o să fie nici ultima.

— Serios? Ştii şi de alte dăţi?

— Cu siguranţă... răspunse Salka cu glas şovăitor.

Simţind că mai urmează ceva, Una aşteptă în tăcere.

— A încercat şi cu mine, zise Salka în cele din urmă. La puţin timp după ce m-am mutat aici. Cu mine cred că s-a mişcat şi mai repede decât cu tine.

— Wow! Cam mult tupeu pentru un bărbat căsătorit care locuieşte într-un loc atât de mic.

— Nu cred că-i pasă, sinceră să fiu.

— Cum a reacţionat când l-ai refuzat? A mai încercat ceva?

Încă o tăcere prelungă.

— Nu l-am refuzat, răspunse Salka în cele din urmă. Mă simţeam singură şi nu sunt prea mulţi bărbaţi arătoşi pe aici, aşa că...

— Ştiai că e căsătorit?

— Da, ştiam, răspunse Salka netulburată. De fapt, am simţit că e problema lui, nu a mea.

Zâmbi.

— Poate că ţi se pare cam cinic, dar ăsta-i adevărul. Şi am avut extrem de multă grijă. Pentru Dumnezeu, să nu spui nimănui. Am încredere în tine.

— Bineînţeles că nu, o asigură Una, neştiind ce altceva să spună.

— Mi-a spus că soţia lui se încurcase cu altcineva, din afara satului, că propriu-zis mai erau căsătoriţi doar pe hârtie. Ce ştiu eu...

— Cum... cum s-a terminat?

— N-a durat mult, doar câteva luni. Amândoi ne-am pierdut treptat interesul. Poate că m-am gândit mai bine la toată situaţia, dacă e să fiu foarte cinstită. Nu mă simţeam în largul meu să ştiu că soţia lui locuieşte chiar alături.

Cu siguranţă nu asta se aşteptase Una să audă când se aşezaseră la cină. Era clar că toată lumea avea propriile secrete.

— Apropo, am auzit o poveste interesantă despre casa asta, ceva cu o fantomă...?

O expresie ciudată îi trecu Salkăi pe chip, iar Una simţi că femeii nu i se părea deloc amuzant.

— Da...

Salka făcu o pauză.

— Nu voiam neapărat să deschid subiectul. Încerc să-l evit, mai ales cu tine, din moment ce... mă rog, din moment ce locuieşti în apartamentul de la etaj. Majoritatea poveştilor par să aibă legătură cu partea aceea a casei.

Una o aşteptă să continue.

— Ai observat, ăăă, ceva neobişnuit pe sus?

— De ce, ar fi trebuit? întrebă Una, brusc speriată.

Una era să te amuzi povestind istorii cu fantome, dar acum avea sentimentul cumplit că Salka era convinsă de faptul că mansarda ar fi bântuită.

— Depinde cu cine stai de vorbă, Una.

— Într-o noapte am avut un coşmar, dar asta chiar după episodul cu Kolbeinn, când mi-a povestit despre fantomă.

— Nenorocitul de Kolbeinn! izbucni Salka, pradă unui acces de furie. N-a ştiut niciodată să-şi ţină gura.

— Am auzit, sau mi s-a părut că aud, o fetiţă care cântă sau recită o poezie. M-a trezit şi, ca să-ţi spun drept, eram cam speriată. Mi s-a părut atât de real… Dar sunt sigură că n-a fost decât imaginaţia mea – un vis, sau mi-a jucat mintea feste.

Dar Una nu era deloc sigură – doar că o făcea să se simtă mai bine dacă raţionaliza lucrurile aşa.

— Da... o aprobă Salka nesigură, dar nu mai adăugă nimic despre experienţa Unei, iar ea nu îndrăzni s-o întrebe dacă auzise ceva asemănător.

În cele din urmă, Salka reluă:

— Am auzit tot felul de poveşti, şi le cunoşteam înainte să mă mut aici, pentru că era casa familiei mele, după cum ştii. Fetiţa a murit în 1927 iar camera ei era sus, la mansardă. Cu alte cuvinte – făcu o grimasă – camera în care dormi tu acum.

Auzindu-i spusele, în mintea Unei răsună din nou acelaşi refren sinistru:

Somn uşor, micuţă Thrá,
Să visezi frumos...

Încercă să şi-l alunge din gânduri, să o privească pe Salka, să se concentreze la ce spunea, dar glasul părea să sporească în intensitate, devenind tot mai puternic, până când Una se ridică în picioare.

M-ai fi putut avertiza, Salka, îşi zise.

Se aşeză la loc, încercând să-şi ţină tremuratul sub control.

— Ce, ăăă... ce fel de poveşti? Vrei să spui că au fost oameni care au văzut-o sau auzit-o?

— Sincer, nu ştiu cât de multe să-ţi povestesc, zise Salka încetişor. Nu vreau să te sperii, dar, dacă vrei să ştii adevărul, am auzit tot soiul de poveşti. Pe una am auzit-o de multe ori. La etaj locuia peste vară o femeie, care la început n-a avut nimic, dar apoi într-o noapte s-a trezit – soarele de la miezul nopţii strălucea – şi a văzut o fetiţă îmbrăcată în alb care stătea la picioarele patului şi se holba la ea. S-ar părea că femeia a ţipat şi a coborât în goană, a fugit din casă şi a refuzat să mai calce vreodată acolo.

Ajungând aici, Salka zâmbi, parcă vrând să detensioneze atmosfera.

— Sigur, fiecare trebuie să decidă pentru el dacă crede sau nu în aşa ceva.

— Ei, cine ştie, spuse Una, încercând să râdă. Cred că poveştile de genul ăsta sunt exagerate în timp, pe măsură ce le repetă tot mai mulţi. Cred că la fiecare repovestire fiecare mai adaugă ceva.

— Fără îndoială, dar pe lume sunt multe pe care nu le înţelegem. Îmi pare rău că nu ţi-am spus asta când ai venit, dar e singura cameră liberă din casă. Dacă vrei să pleci – să te muţi, adică – aş putea încerca să văd dacă mai e ceva liber prin sat. Bănuiesc că se găseşte o cameră la Hjördís...

— Doamne, nu! se grăbi Una să refuze. O să mă descurc. Măcar aici n-o să fiu singură. N-a făcut niciodată rău nimănui, nu?

— Cine, Hjördís? întrebă Salka.

— Nu, fetiţa.

— A, da, corect. Scuze. Mă gândeam la Hjördís şi mă întrebam ce s-a întâmplat cu tipul care a bătut la uşă, dacă i-a dat sau nu o cameră.

— Pare cam ciudată povestea lui cu peisajele, în perioada asta a anului, comentă Una.

— Da, puţin zis. Cum am spus şi mai devreme, aici iarna nu vin turişti. Numai vara, câte un islandez rătăcit, care vrea să vadă ruinele.

— Da, ştiu, răspunse Una, şi era gata să adauge că Thór o dusese deja acolo şi îi arătase împrejurimile, dar brusc se răzgândi, nedorind să scoată la iveală faptul că se dusese să-l caute.

În loc de asta, zise:

— Am citit despre staţie.

— Întâi au fost nişte soldaţi britanici, apoi au preluat-o americanii. I-au spus Camp Greely. Se pare că au stat acolo până la sfârşitul războiului. Armata a construit drumul până acolo şi o staţie radar care să monitorizeze traficul aerian. Am înţeles că voiau să construiască şi o

pistă, dar s-a terminat războiul. Totuşi, imaginează-ţi ce frumos ar fi fost să avem un aeroport în curtea din spate. Poate că atunci ar fi locuit mai multă lume în sat. Pe deal au fost clădiri ale armatei, au dispărut de mult, dar încă poţi să vezi urmele drumurilor din tabără, sau ce a mai rămas din ele – şi urme de asfalt. Ce lux...

— Vrei să o sunăm pe Hjördís să vedem ce face? întrebă Una, întrerupând descrierea Salkăi.

Era împinsă mai mult de curiozitate decât de grijă pentru Hjördís, şi ar fi vrut să meargă acolo să vadă cu ochii ei. La mijloc mai era şi altceva – aşa ar fi avut un pretext să treacă să-l salute pe Thór, pentru că în sat nu reuşea să dea de el. Dar dacă, aşa cum fusese asigurată, concertul de Crăciun chiar era un eveniment pe care nu-l rata nimeni, urma să-l vadă cu siguranţă acolo. Una era hotărâtă să profite de ocazie şi să vorbească atunci cu el, să vadă dacă ajungeau undeva.

— Nu, nu cred că ar fi o idee bună să sunăm chiar acum, spuse Salka. O să ne întâlnim cu ea mâine şi o să ne spună toată povestea atunci.

— Da, bănuiesc că o să vină la biserică, spuse Una, apoi adăugă, nereuşind să se abţină să-i spună numele: Cu Thór.

Salka încuviinţă dând din cap, cu gândul evident în altă parte.

— M-ai întrebat despre fetiţa de sus, zise ea într-un târziu. Nu, n-a făcut niciodată rău nimănui. Deci nu-i nevoie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Tu ai văzut-o?

Salka zâmbi.

— Numai într-o poză.

— O poză? Cum adică?

— Există o poză cu ea. Nu are o dată, dar probabil a fost făcută în anul în care a murit. Vrei s-o vezi?

Una răspunse fără să se gândească:

— Normal.

Apoi îi păru rău imediat. Poate că n-ar fi fost bine să-şi alimenteze imaginaţia prea mult.

Salka se ridică şi se îndreptă fără grabă de raft. Una admiră din nou dimensiunea bibliotecii. În copilărie, la ea în casă nu existase niciodată aşa ceva. Părinţii ei nu avuseseră vreun interes deosebit pentru literatură sau vreo altă formă de cultură, iar singurele cărţi din casă erau aşezate pe un raft din biroul tatălui ei. Îşi amintea încăperea atât de bine încât dacă închidea ochii putea s-o vadă încă în toate amănuntele: scaunul negru, biroul uzat, din lemn închis la culoare, radioul vechi la care obişnuia să asculte muzică pop de la baza navală americană de la Keflavík. Se închidea în birou şi îl pornea, atentă să păstreze volumul jos. Luminiţele blânde creau în cameră o atmosferă magică, iar pielea neagră a scaunului era atât de confortabilă că Una se cufunda în el şi închidea ochii, dispărând într-o lume a muzicii străine. Singura lumină reală din încăpere provenea de la o lampă veche, verde, pe care tatăl ei o primise de la tatăl lui. Îşi amintea că arunca în toată camera o lumină verzuie. Aşa arătase ultima oară când o văzuse şi aşa avea să-i rămână pe veci în memorie, motiv pentru care acum nu exista culoare pe care s-o urască mai mult decât verdele. Nu avea nicio haină verde şi ajunsese chiar să arunce singurul pulover verde pe care-l avea, nemaisuportând să-l poarte vreodată.

— Iată cartea, zise cu nonşalanţă Salka, iar Una se întoarse brusc înapoi în prezent. Şi poza. Am ţinut-o în cartea asta, mereu în acelaşi loc, de atât de mulţi ani că nici nu mai îndrăznesc s-o mut.

Deschise cartea, o aşeză pe o măsuţă şi scoase cu grijă fotografia, apoi se apropie de masa din sufragerie, unde i-o înmână Unei.

Poza era în mod limpede foarte veche, deteriorată, îngălbenită, cu marginile şi colţurile îndoite. Văzu casa – poza fusese făcută pe drumul de afară – şi văzu chiar şi lumina aprinsă în fereastra sufrageriei în care stăteau ele acum. La etaj, ferestrele arătau că mansarda se afla acolo şi atunci, ca şi acum; de fapt, casa nu părea să se fi schimbat deloc în ultima jumătate de veac. Iat-o pe fetiţă, care stătea în picioare pe treptele din faţa uşii şi purta o rochie albă, sau în orice de o culoare deschisă – era imposibil să-ţi dai seama, pentru că poza era alb-negru. Avea şi părul deschis la culoare şi se holba în obiectivul aparatului de parcă s-ar fi uitat exact la Una şi Salka.

Oare aceea era fata pe care o văzuse în vis cu o noapte înainte? Chiar când rosti în minte întrebarea zâmbi, dându-şi seama că era caraghioasă.

Poza era atât de veche şi calitatea atât de slabă că era uşor să-ţi imaginezi orice. Era reprezentarea neclară a unei fetiţe îmbrăcate într-o rochie albă. Era atât de banală încât putea la fel de bine să fie o poză cu Edda.

Şi, pe lângă asta, fusese un vis, atâta tot.

Doar un vis.

XIX

Când Una intră, biserica era cufundată în lumina lumânărilor.

În anul acela, ultima duminică dinaintea Crăciunului căzuse în 22 decembrie, cu numai două zile înainte de Ajun, punctul culminant al sărbătorilor islandeze. Afară era un frig de crăpau pietrele – mercurul scăzuse pe neaşteptate – şi era încă senin. Stelele străluceau puternic

în înaltul cerului. De afară, biserica crea o atmosferă minunată, iar lucirea lumânărilor care se revărsa pe ferestrele mici îi amintea Unei de o decoraţiune veche de Crăciun pe care o avusese mama ei – o biserică simplă, albă, cu un bec înăuntru, care s-o lumineze pe timpul postului. Când era mică, Unei i se păruse un element fermecat în living, şi în fiecare an abia aştepta momentul când biserica era adusă din garaj, unde stătea pe un raft, într-o cutie uzată. După ce becul era verificat, familia se strângea în jurul bisericii de jucărie, pentru ceremonialul aprinderii luminii. Amintirea devenise mai puternică odată cu trecerea timpului, strălucirea probabil era mai puternică în memorie decât fusese în realitate. Una nu mai văzuse biserica de Crăciun de mulţi ani şi nici măcar nu ştia dacă mama ei o păstrase sau o aruncase. Acum, Crăciunul avea conotaţii urâte pentru ea.

În biserică era destul de cald, datorită lumânărilor. Erau nenumărate, şiruri întregi, cu flăcări care tremurau pe toate pervazurile şi alte suprafeţe disponibile, dovadă a temeiniciei lui Gudrún. Ea stătea lângă altar, foarte cochetă într-o rochie roşie. Se apropie de Una, zâmbind radios cu gura până la urechi.

— Cum ţi se pare?

Chipul îi scânteia de mândrie. Nu-i lăsă Unei răgaz să răspundă şi continuă:

— Am făcut şi prăjituri. Sunt toate în spate şi îşi aşteaptă rândul. Tu ai adus ceva?

— E... E super, zise Una, nevenindu-i nici un alt cuvânt.

De fapt, era uluitor, îi dădea bisericii un aer fermecat, de parcă ar fi invocat spiritul Crăciunului. Una îşi scoase haina şi o atârnă în cerdac.

— E aşa frumos şi primitor! Ar fi trebuit să mă suni, să te ajut. Şi nu, mă tem că n-am adus nicio prăjitură. Trebuia?

— A, nu. De obicei mă ocup eu de partea asta. M-am gândit doar că o să aduci ceva pentru că era treaba ta să te ocupi de eveniment, dar stai liniştită, nu contează. E frumos că ai venit.

Gudrún zâmbi din nou.

— Mulţumesc pentru tot ajutorul, zise Una fără urmă de sinceritate.

Avertismentele pe care le primise în legătură cu tendinţa lui Gudrún de a da buzna şi a prelua controlul nu fuseseră o exagerare dar, la urma urmei, de ce n-ar fi făcut-o? Una încercase să-şi îndeplinească partea, prin tentative lipsite de vlagă de a repeta cântece cu fetele, dar nu se pricepuse niciodată să predea muzică. La drept vorbind, totuşi, îi plăcuseră repetiţiile, care avuseseră loc în mare parte în timpul orelor de curs. Edda avea aplecare spre muzică şi poate chiar un viitor de cântăreaţă, dacă ar fi avut acces la o pregătire mai bună decât în sat. E adevărat, vocea lui Kolbrún nu era la fel de puternică. Deşi nu cânta chiar fals, era limpede că muzica nu era punctul ei forte şi că nu se implica trup şi suflet. Dar nu conta – important era să participe, şi nu avea nicio îndoială că fetele urmau să arate minunat. Fuseseră încurajate să poarte rochii albe identice, iar Una era sigură că publicul nu putea să nu fie mişcat de vocile pure, de copii, care urmau să cânte în ambianţa aceea minunat de festivă.

— N-ai vrea să arunci un ochi la gustări? întrebă Gudrún. Desigur, e concertul *tău,* aşa că anunţă-mă dacă ţi se pare că lipseşte ceva şi încercăm să rezolvăm – dacă se poate.

Aruncă o privire spre ceasul ei elegant, de aur, şi clătină din cap. Era cinci şi jumătate, mult prea târziu ca să mai poată rezolva vreo problemă, din moment ce concertul trebuia să înceapă la şase.

Una o urmă pe Gudrún în camera din spate, unde fusese întinsă o masă plină cu tot felul de bunătăţi, printre care

un castron cu gogoşi cu scorţişoară răsucite – *kleinur* –, o ruladă dulce, clătite, bomboane de ciocolată învelite în fulgi de cocos şi, în cele din urmă, un platou cu o grămadă de *laufabraud,* pâinici cu frunze, dulciurile islandeze făcute dintr-un aluat delicat, subţire, cu model, şi apoi prăjite, fără de care în Islanda niciun Crăciun nu e desăvârşit. Îi lăsă gura apă. Existau şi băuturi: bere fără alcool, suc de portocale şi cola – nimic care să conţină alcool.

— Cafeaua o pun la făcut mai încolo, zise Gudrún. O să fie un succes, nu-i aşa, Una, dragă?

— Sunt convinsă. Ai depus foarte mult efort.

— Ei, ştii cum e, cumva tot trebuie să-ţi umpli timpul. La magazin nu e prea multă activitate, iar Gunnar lucrează mereu, aşa că e perioada mea preferată din an – mai ales concertul. E aşa plăcută starea asta de Crăciun! Până şi întunericul pare confortabil cumva, deşi iarna e foarte apăsător aici, cum cred că ai observat, pentru că tot n-a instalat nimeni iluminatul stradal şi deja cred că nici n-o s-o facă vreodată. Păcat că nu e mai multă zăpadă. Trebuie să înfruntăm iarna mohorâtă fără zăpada care să mai înveselească lucrurile.

Oftă.

— Dar până la urmă te obişnuieşti. Te obişnuieşti cu orice.

— Voi doi vreţi să rămâneţi în continuare în sat? întrebă Una.

Nu voise să pară indiscretă, dar brusc simţi că-i pare rău de femeia din faţa ei. Îşi dăduse seama că Gudrún nu era pe cât de fericită lăsa de înţeles că ar fi.

— A, da, n-are niciun rost să ne mutăm. N-are niciun rost să renunţăm acum. Nu mai e mult şi iese şi Gunnar la pensie şi ne-am făcut un loc atât de... de comod aici, în mijlocul pustietăţii. Până la urmă, te obişnuieşti cu orice.

Totuşi, în ochi i se citi o urmă de tristeţe când repetă mantra aceea.

— În plus, dacă aş pleca eu, nu ştiu cine ar mai organiza concertul.

În clipa aceea se auzi un scârţâit iar uşa bisericii se deschise.

— Gunna, dragă? se auzi un glas.

— Sunt aici, în spate, Gunnar.

Gunnar era îmbrăcat în ceea ce în mod limpede erau hainele lui cele mai bune: un costum gri, puţin prea strâmt, o cămaşă cu carouri albastre şi o cravată lată, cu dungi. Era clar că nu se simţea în largul lui în costumaţia aceea şi că îi era dor de obişnuita lui salopetă.

— Ce frumos ai făcut aici, scumpo... *aţi* făcut, amândouă, vreau să zic. Salutare, Una. Tot satul abia aşteaptă concertul, din câte înţeleg.

— Vine toată lumea? întrebă Una.

— A, da, aşa cred, interveni Gudrún. Din câte ţin minte, n-a lipsit nimeni niciodată. Lumea face în general un efort să vină, chiar dacă abia se poate mişca.

— Exagerezi, dragă, spuse Gunnar. Dar e un eveniment popular. În Skálar n-ai prea multe distracţii. Era mai bine când era armata aici. Ţi-am povestit despre filmele pe care le puneau la Melar?

Se uită la Una nerăbdător, evident dorindu-şi din tot sufletul să povestească totul din nou.

— Da, mi-ai spus. E o poveste minunată.

— Aia viaţă, Una, pe vremea aia... Eram patru băieţi aici, eu, Guffi şi doi amici, care acum au plecat. Patru prieteni la cataramă. Fraţi de sânge, ai putea spune. Aveam grijă unii de ceilalţi. De asta nu mi-a trecut niciodată prin minte să lucrez pentru altcineva în afară de Guffi. Legăturile din tinereţe nu se rup niciodată. Deşi cred că ştii şi singură toate astea.

De fapt, nu ştia, cu toate că îşi dorea să fi avut prieteni de care să fie apropiată. Poate că viaţa era diferită acum şi că era mai greu să formezi legături de genul ăsta la oraş. Mare parte din copilărie nici nu avusese tocmai o creştere convenţională. Niciunul dintre factorii aceia nu o ajutase. Şi poate că din fire nu era foarte sociabilă, deşi alesese să fie profesoară.

Scuzându-se, Una îi lăsă pe Gudrún şi Gunnar în încăperea din spate şi se aşeză în strana aflată în partea din faţă a bisericii. Nu fusese nevoie să vină atât de devreme, pentru că nu avea nimic concret de făcut. Cei doi continuară să vorbească, glasurile le ajungeau până în naos, dar Una încercă să nu-i ia în seamă şi să se răsfeţe cu răgazul acela şi doar să stea, fără s-o deranjeze nimeni, bucurându-se de căldura lumânărilor. Ridică privirea spre altar. Salka îi spusese că e cu totul deosebit, că arăta ca şi cum Hristos ar fi ieşit din ramă ca să-şi îmbrăţişeze congregaţia. Era fără îndoială mare, având o pictură în ulei măiestrit realizată a Mântuitorului pe un fundal mai amplu, însă Una nu vedea acolo decât un tablou frumos. Nu-i vorbea aşa cum îi povestise Salka.

Închizând ochii, Una îşi lăsă mintea să zburde. Voia un răgaz să se adune înainte să vină toată lumea. Fusese destul de temătoare, neştiind dacă avea să se bucure de seara aceea, dureros de conştientă de sentimentul că nu aparţinea acelor oameni. Dar acum era hotărâtă nu doar să înfrunte totul cu masca curajului pe faţă, ci chiar să se distreze. Se pomeni că se întreabă din nou dacă urma să apară şi Thór.

Tresări când auzi uşa bisericii deschizându-se. Probabil că aţipise, însă n-ar fi putut spune pentru cât timp.

Întoarse capul şi îi văzu pe Inga şi Kolbeinn înaintând de-a lungul culoarului, spre altar. În urma lor venea Kolbrún. Fata părea să-şi dorească să fie oriunde altundeva. Purta o

pufoaică neagră deasupra rochiei albe, iar chipul îi era posomorât. Kolbeinn îi aruncă o privire Unei, cu o expresie neutră, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Ochii li se întâlniră o clipă, apoi el se uită în altă parte şi îi spuse ceva fiicei lui. În acelaşi moment Inga îi aruncă Unei săgeţi otrăvite din ochi. Oare ştia că soţul ei încercase să se dea la ea? Sau bănuia că o făcuse? Dacă da, n-ar fi trebuit să fie nervoasă pe soţul ei, nu pe Una?

Una îşi feri ochii şi rămase pe loc, concentrându-se asupra altarului, sperând că cei trei n-o să se aşeze lângă ea. Dorinţa îi fu îndeplinită. Când în cele din urmă aruncă o privire peste umăr, văzu că se aşezaseră într-o strană aflată două rânduri mai în spate, parcă evitând-o dinadins.

— Bună, o auzi pe Gudrún spunând, ce mă bucur să vă văd! Kolbrún, scumpo, eşti pregătită?

Una nu auzi răspunsul. Fără îndoială că fata doar încuviinţase dând din cap, necomunicativă ca întotdeauna.

Se uită împrejur şi văzu că Gunnar apăruse şi el şi vorbea cu Kolbeinn, în vreme ce Gudrún pălăvrăgea cu Inga. Glasurile tuturor se contopeau într-un sunet de fundal plăcut, iar pe Una o lovi din nou gândul melancolic că nu aparţinea locului aceluia. Acolo, toţi se cunoşteau cu toţi. Chiar şi Salka, care se mutase relativ recent, avea rădăcini puternice în sat. Una simţi limpede că era singura persoană cu adevărat din exterior, cu excepţia lui Thór.

Uşa bisericii se deschise din nou. Îşi dădu seama după saluturi că sosiseră Hjördís şi Thór. Inima începu să-i bată puţin mai tare, dar se abţinu să se uite peste umăr şi rămase cu privirea în jos, încercând să nu iasă în evidenţă.

— Salutare, Una, ce faci, stai singură? întrebă Thór când apăru deodată acolo, chiar lângă ea, afişându-şi zâmbetul timid.

În clipa următoare se strecură în strană, lângă ea.

— E, ăăă... arată super. Cred că ţi-a luat mult să organizezi totul.

Ea ezită, apoi spuse:

— Am lucrat împreună cu Gudrún. Ea are experienţă, deci totul a mers foarte bine.

— Fetele sunt în formă? Ţin minte că anul trecut au cântat minunat.

— Foarte. Amândouă sunt copii care promit mult.

Hjördís li se alătură înainte ca Una să mai apuce să spună ceva.

— Bună, o să stau cu voi. E mai bine în faţă.

Se aşeză lângă Thór.

— Arată foarte festiv, ca în fiecare an.

Amândoi erau îmbrăcaţi frumos, în haine curate, dar nu chiar de ocazie, ca Gunnar şi Gudrún.

Una zâmbi.

— Da, înţeleg că e cel mai important eveniment din calendarul social din Skálar.

Apoi, dându-şi seama că observaţia ei putea părea condescendentă, cu toate că nu-şi dorise să sune aşa, adăugă:

— De fapt, vreau să spun că s-a depus mult efort pentru organizare.

Figura cam dură a lui Hjördís se îmbună puţin.

— E frumos să vezi că mai foloseşte cineva biserica, chiar dacă preotul nu se mai oboseşte să-şi arate mutra pe-aici prea des.

— Stai aşa, înainte să uit, ieri a bătut la noi la uşă un tip, zise Una. Salka i-a explicat cum să ajungă la voi. Cine era? Stă la voi?

— A, el. A plecat, răspunse Hjördís. A stat doar o noapte. Mi-a fost coleg de şcoală la un moment dat. Abia dacă-l cunosc. Nesimţitul încerca să facă rost de un loc gratis unde să înnopteze. M-a întrebat despre istoria satului, cum

era pe vremea când stăteau aici soldaţii şi aşa mai departe. M-am străduit să-i răspund cum am putut.

Zâmbetul îi păru destul de forţat.

— Dar istoria nu e punctul meu forte, sinceră să fiu.

— Faci deseori asta, să închiriezi camere? întrebă Una.

— Da, din când în când, mai ales vara. În sat nu prea există alte cazări, dar eu am destul spaţiu, iar Thór stă în casa pentru oaspeţi, aşa că vizitatorii nu-l încurcă.

După o clipă, adăugă:

— Cu pensiunea de la fermă mai fac ceva bani, dar satul e prea departe de orice drum umblat ca să fie o destinaţie populară. Dacă n-ar fi vechea staţie radar, cred că nimeni n-ar fi interesat să ne viziteze.

Oftă.

— Una, Una!

O striga Gudrún.

— Poţi să vii o clipă să mă ajuţi cu decoraţiunile?

Una se ridică şi porni într-acolo. Nu era sigură dacă Gudrún chiar avea nevoie de ajutor sau dacă voia doar să-i creeze senzaţia că o implică şi pe ea dându-i ceva de făcut în ultima clipă.

Gudrún îi puse în braţe o cutie cu decoraţiuni vechi, un amestec de figurine mici cu Moşi Crăciun şi alte fleacuri.

— Poţi să le aranjezi la intrare?

Îi arătă o masă mică de lângă uşă.

— Am uitat complet. Sunt lucruri care s-au strâns în biserică de-a lungul timpului şi le scoatem mereu în timpul postului.

Lucruri pe care nu le vrea nimeni, îşi zise Una, dar îi zâmbi lui Gudrún.

— Sigur.

Încercă să le aranjeze cu gust, dar o parte dintre Moşi erau atât de vechi şi deterioraţi că nu mai puteau sta în

picioare, şi niciunul dintre ornamente nu era într-o stare prea bună.

— Mă poate ajuta cineva cu uşa?

Una recunoscu imediat glasul puternic, de bas. Guffi se materializase în faţa ei, după ce intrase tăcut în biserică, dar acum se asigura că-l aude toată lumea. Îl ignoră şi se concentră să aranjeze decoraţiunile. Nu voia să-l ajute. Când mersese acasă la el o intimidase atât de rău încât de atunci îl evitase cu desăvârşire. Însă prezenţa lui răutăcioasă părea să plutească deasupra satului. De fiecare dată când trecea pe lângă casa lui, Una avea impresia că o privesc nişte ochi ostili şi, din cum vorbeau localnicii despre el, avea impresia că Guffi controla totul.

— Una.

Simţi cum cineva o împunge tare în umăr.

Se răsuci pe călcâie şi îl văzu stând în faţa ei, încruntat.

— Una, ajută-mă, îi ceru el scorţos. Am nevoie să-mi ţină cineva uşa deschisă.

Abia acum o observă pe femeia slabă, palidă, care aştepta afară într-un scaun cu rotile – soţia lui Guffi, probabil. Una n-o mai văzuse până atunci. Îi zâmbi uşor femeii, al cărei chip cu obrajii supţi şi plin de riduri parcă se umplu din crăpături când îi răspunse la zâmbet. Părea extenuată.

Una ţinu uşa deschisă în timp ce Guffi manevră cu greu scaunul cu rotile prin deschizătura îngustă, apoi o poziţionă pe soţia lui în partea din spate a bisericii, în spatele stranelor, lucru care părea singura soluţie practică. După aceea, se făcu repede nevăzut. Una se apropie de femeie, simţindu-se stânjenită, apoi întinse o mână:

— Eu sunt Una.

— Da, ştiu, dragă, răspunse femeia cu glas încet. Eu sunt Erika.

Salka îi spusese că Erika trebuie că avea cel puţin zece ani în plus faţă de Guffi, dar după înfăţişare diferenţa ar fi putut la fel de bine să fie de douăzeci.

Una aşteptă ca Erika să mai spună ceva, sau poate să întrebe ceva, dar ea rămase în tăcere. Unei nu-i venea să plece pur şi simplu şi s-o abandoneze, aşa că nu se mişcă de lângă ea, simţindu-se uşurată când Guffi se întoarse într-un târziu cu un scaun şi se aşeză lângă soţia lui. Nu-i mai adresă Unei nici măcar o privire.

Ea se îndepărtă în grabă şi se strecură în camera din spate, unde fură o clătită de pe masa cu gustări şi se aşeză într-un colţ ca să se gândească la locul ei în sat.

În ce naiba se băgase?

Guffi îi arătase limpede aproape din prima zi că nu avea ce căuta acolo, iar acum începea să simtă că nu poate să nu-i dea dreptate. Rămase acolo mâncând din clătită, bucuroasă să fie singură. Concertul urma să înceapă în câteva minute, însă ea nu voia decât să dispară. Venise toată lumea, în afară de Salka şi Edda. Străinul nu-şi făcuse apariţia, şi se dovedise că nici misterios nu era. Poate că, în adâncul fiinţei, sperase ca el să facă ceva care să mai anime satul.

Aşteptă. Măcar nu pierdea nimic. Spectacolul nu putea începe fără Salka şi Edda. Fata urma să cânte, mama ei – să le acompanieze pe copile la orgă. Poate că ar fi trebuit să iasă de acolo şi să se aşeze din nou lângă Thór. Era atât de frustrant că Gudrún o chemase să se ocupe de decoraţiunile alea stupide. Deşi Una habar n-avea ce să-i spună lui Thór, îi făcuse bine să stea lângă el. De fapt, gândul că o să-l vadă fusese singurul motiv pentru care o entuziasmase seara aceea. Fără îndoială că urma să aibă ocazia să stea de vorbă cu el mai târziu – poate chiar să-l prindă între patru ochi. Însă prezenţa lui Hjördís era un obstacol. Una simţise, nu pentru prima oară, că femeia

aceea parcă voia să-l ţină pe Thór numai pentru ea, oricât ar fi pretins că sunt doar prieteni.

Se hotărî să-l prindă imediat ce Hjördís îşi lua ochii de la el. Conform tradiţiei, după concert urma o petrecere la care sătenii puteau să socializeze în timp ce se înfruptau din bunătăţile pregătite de Gudrún. Dacă era să se ia după clătita pe care o şterpelise, Una avea certitudinea că-i aşteaptă un răsfăţ.

Se ridică în picioare. Mai bine se ducea şi-şi relua locul. Poate chiar reuşea să se gândească la ceva amuzant ce să-i şoptească lui Thór la ureche. Oricum, fiind profesoara fetelor, era cât se poate de firesc să stea pe rândul din faţă.

Programul era alcătuit din trei colinde, unul mai frumos decât altul: mai întâi două cântece islandeze tradiţionale, „Într-o noapte minunată” şi „Sărbătoarea intră-n case”, iar la sfârşit „Silent Night”.

Când Una intră înapoi în naos, aproape se izbi de Salka şi Edda. Fata arăta de-ţi era mai mare dragul s-o priveşti, cu părul ei lung, blond, lăsat liber, şi îmbrăcată într-o rochie albă cu un model subtil ţesut care scânteia la lumina lumânărilor. Edda îi zâmbi apatic Unei care brusc avu senzaţia tulburătoare că se uită la fetiţa din poză. Probabil era o iluzie creată de atmosfera solemnă, de rochia albă, de părul blond – toate aceste lucruri se uniseră şi îi provocaseră Unei un fior, făcând-o să tremure ca în noaptea aceea, când se trezise cu cântecul de leagăn răsunându-i în urechi. Preţ de o clipă rămase nemişcată, la fel şi copila din faţa ei. Când îi întâlni privirea, Una avu impresia deconcertantă că se uită în ochii fetiţei din poză, de parcă fantoma s-ar fi întors în sat, după o jumătate de veac, îmbrăcată în aceeaşi rochie albă.

Una închise ochii o clipă, ca să rupă vraja, apoi făcu un efort şi le salută şi pe mamă, şi pe fiică, uitându-se numai la Salka.

— Mă bucur să vă văd, îngăimă ea, apoi trase aer adânc în piept şi adăugă: Cred că abia aştepţi. O să fie o seară minunată.

Făcu încă un efort şi reuşi să-şi arcuiască buzele tremurânde într-un zâmbet.

— O să fie minunat.

XX

Una îşi recăpătase locul de lângă Thór şi Hjördís. De două ori fusese pe punctul să-i vorbească, scormonindu-şi prin minte ca să găsească ceva inteligent de zis, dar de ambele dăţi se răzgândise în ultimul moment şi continuase să se uite în jos la podea sau în faţă, către altar. Thór şi Hjördís rămaseră şi ei tăcuţi, fără să schimbe vreo vorbă. Poate că de mult nu mai aveau ce să-şi spună.

Concertul mult-aşteptat începu rezonabil de bine. Gudrún se ridică brusc ca să spună câteva cuvinte chiar înainte de începutul propriu-zis. Probabil că ar fi fost responsabilitatea Unei să facă asta, dar ei nu-i spusese nimeni nimic şi, la drept vorbind, Gudrún totuşi îi mulţumi Unei pentru generozitate, pentru că o ajutase cu pregătirile.

Salka interpretă apoi o piesă superbă la orgă, urmată de citirea poveştii de Crăciun din Evanghelii, o onoare care, prin tradiţie, îi revenea lui Guffi. Citi textul familiar cu voce mormăită, împiedicându-se de cuvinte de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată şi nereuşind absolut deloc să intre în spiritul Crăciunului.

Apoi, în sfârşit, veni rândul corului de copii, cum îi plăcea lui Gudrún să-l numească, deşi în opinia Unei nu

puteai să-i spui „cor” dacă era format din două persoane. Dar poate că într-o comunitate atât de mică precum Skálar se aplicau alte reguli.

Gudrún se ridică din nou în picioare şi de astă dată o invită pe Una în faţă. Una clătină din cap, încercând cu disperare să scape de corvoadă, dar în cele din urmă se lăsă convinsă şi îşi părăsi locul, simţind cum pe frunte i se formează broboane de sudoare. Era obişnuită să stea în faţa unui grup de copii în clasă, dar nu în faţa unui public, într-o ocazie de genul acela, şi mai ales nu în compania unor persoane cu care avea atât de puţine în comun – în mijlocul cărora nu se simţea binevenită.

După ce ea rosti câteva cuvinte poticnite, fetele veniră încet, dar încrezătoare, în faţă, iar Una le zâmbi amândurora încurajator în timp ce se retrase la locul ei, dar numai Edda îi răspunse tot printr-un zâmbet. Kolbrún era posomorâtă, ca de obicei. Totuşi, măcar ambele păreau pregătite, iar Una ştia că publicul n-o să fie prea critic. La drept vorbind, fetele nu şi-ar fi putut dori un public mai înţelegător. Dacă prestaţia lor urma să aibă vreun defect, fără îndoială că toată vina avea să cadă pe umerii Unei. Când primele note ieşiră puţin cam fals, simţi cum inima începe să-i bată mai repede şi înălţă o rugă fierbinte ca totul să meargă bine.

Sfârşitul primului colind fu întâmpinat cu aplauze răsunătoare, iar prestaţia pentru al doilea cântec fu pe cât de bună şi-ar fi putut dori Una. Aplauzele răsunară din nou în mica biserică, chiar mai puternic decât înainte, iar nu doar Edda şi mama ei zâmbeau ci şi, minune mare, Kolbrún. Poate copila nu avea nevoie ca să iasă din cochilie decât de mai multă încurajare şi atenţie decât era obişnuită să primească. Îşi aminti de episodul cu Kolbeinn, iar Una se întrebă dacă viaţa de familie a lui Kolbrún avea

să fie afectată de absenţa afecţiunii din căsnicia părinţilor ei. Simţi un val de milă pentru fetiţă.

Concertul îşi atinse apogeul când Salka începu notele introductive de la ultimul colind, „Silent Night”. Fetele aşteptau hotărâte, radiind mândrie şi mulţumire pentru prestaţia lor. Apoi îşi înălţară din nou vocile, iar de astă dată cântară ca o singură fiinţă, arătând ca nişte îngeraşi în rochiile lor albe, cu vocile perfect sincronizate, încât până şi Kolbrún reuşi să evite să falseze. Parcă toată perioada sfântă sosise cu adevărat în mica biserică din sătucul de la marginea oceanului, plină de strălucirea caldă, blândă a lumânărilor, de solemnitatea publicului şi de acordurile colindului care reverberau în liniştea dinăuntru.

Una se pomeni concentrându-se asupra Eddei. Ştia că n-ar trebui să aibă vreo elevă preferată, dar în adâncul fiinţei îi era mult mai dragă Edda, cu care izbutise să dezvolte o oarecare relaţie, în timp ce Kolbrún rămânea o enigmă.

În chip ciudat, Edda părea tensionată, dar nu era nimic în neregulă cu vocea ei, care se înălţa spre tavan:

Glories stream for heaven afar
Heavenly hosts sing...

Deodată, Edda se opri din cântat şi se uită în public, chiar în ochii Unei. Părea să se clatine.

Kolbrún mai continuă puţin:

...Alleluia...

Apoi tăcu şi ea şi întoarse capul spre colega ei. După aceea rămase pe loc, încremenită.

Una reacţionă lent şi preţ de un moment păru că nimeni nu-şi mai dădea seama că era ceva în neregulă. Apoi sări în picioare, dar era prea târziu.

Fetiţei îi cedară picioarele şi se prăbuşi cu un zgomot înfundat pe podea, în faţa altarului.

Ochii Unei se ridicară o clipă la tabloul cu Hristos care privea în jos de deasupra altarului iar acum, în sfârşit, înţelese ce voia să spună Salka: chiar părea că se întinde spre turma lui, că desface braţele încercând s-o salveze pe Edda.

Kolbrún ţipă şi fugi, probabil în îmbrăţişarea părinţilor, lăsând-o pe Una singură lângă Edda.

Fetiţa zăcea pe podeaua bisericii, ţeapănă ca o scândură.

PARTEA A DOUA

I

Peste tot în jurul Unei se auzea o cacofonie de voci.

Strigăte.

Ţipete.

Deodată, se pomeni cu Salka lângă ea.

— Edda? Edda?

Îşi scutură fiica, apoi o ridică în capul oaselor, dar trupul îi atârna inert, fără cunoştinţă.

— Edda?! urlă Salka.

Guffi li se alătură şi o ridică pe micuţă în braţe.

— Trebuie să deschidem uşile, să aibă aer curat. Aici e mult prea cald. De la toate afurisitele astea de lumânări.

Se îndreptă spre ieşire, ţinând-o blând pe copilă.

— Ce se întâmplă? Edda, scumpo, Edda! Mă auzi…?

Disperarea din glasul Salkăi era sfâşietoare.

Una nu rostise niciun cuvânt. Primul instinct fusese să o ajute pe fată, cu toate că nu-şi dădea seama ce i se întâmplase. Sigur, ştia câte ceva despre primul-ajutor din anii în care studiase medicina, dar era mai degrabă teorie. Acum nu se putea mişca, înlemnise şi nu putea decât să privească neajutorată ce se întâmpla împrejur. Mintea i-o luase la goană, vechile amintiri de Crăciun ieşeau la suprafaţă, scenele pe care încercase din greu să le uite. Singura persoană cu îndeajuns de multă prezenţă de spirit era Guffi. Nu-l plăcea, ba chiar îl ura, dar în clipa aceea îşi pusese toată credinţa în el, sperând împotriva oricăror sorţi potrivnici că putea face ceva pentru fetiţă.

Şi mai era şi culoarea aceea galbenă, ciudată. De aproape, Unei i se păruse că tenul Eddei căpătase o tentă gălbuie. Poate că era doar în imaginaţia ei, poate că o înşelau ochii din pricina luminii nefamiliare pe care o aruncau lumânările.

Una privi cum Guffi o poartă pe Edda iute spre uşă, dar cu grijă. Kolbeinn o ţinea deschisă, iar încetişor biserica se goli, până ce aproape toată lumea ajunse afară, iar Una se pomeni mergând pe urmele lor. Numai soţia lui Guffi rămase în spate, singură în scaunul cu rotile, uitată în toată agitaţia.

— N-ar trebui s-o punem jos? întrebă Kolbeinn.

— Să-mi dea cineva o haină, zise Guffi.

Kolbeinn şi-o scoase pe a lui şi o întinse pe jos, apoi Guffi o aşeză încetişor pe copilă peste haină, iar cei doi se aplecară deasupra ei.

— Încă respiră. Abia, spuse Guffi.

— Slavă Domnului, auzi Una o voce în spatele ei.

Era soţia lui Kolbeinn, Inga.

Una se uită împrejur şi o văzu pe Salka stând în apropiere, îngheţată de groază, privind ce se întâmpla fără să scoată vreun cuvânt.

— Edda? Edda, scumpo? insistă Guffi pe un ton ferm, dar binevoitor.

Îi dădu copilei un ghiont uşor, apoi îi zise lui Kolbeinn:

— A prins o culoare aşa ciudată... Nu pricep ce s-a întâmplat.

Ficatul ei, îşi spuse Una, sigur e de la ficat, dar nu reuşi să rostească niciun sunet. Ştia doar că fetiţa avea nevoie s-o vadă urgent un medic, dar în sat nu era niciun doctor, iar cel mai apropiat se afla abia la Thórshöfn.

— Tati, ce-a păţit Edda?

Kolbrún venise lângă tatăl ei.

— Du-te la mama ta, scumpo, îi spuse Kolbeinn, apoi întrebă rapid: *Tu* te simţi bine?

— Da, tati, sunt bine, răspunse ea.

Afară, pe trotuarul din faţa bisericii, era un frig crunt, dar nimeni nu părea să observe lucrul ăsta. În timp ce Edda zăcea pe pământ în rochia ei albă, învăluită de întunericul îngheţat, căldura lumânărilor părea imposibil de îndepărtată.

Unei începură să-i clănţăne dinţii de frig, dar când se uita la silueta nemişcată a fetiţei nu se putea gândi decât la poza veche cu fata care murise cu mai bine de o jumătate de veac înainte.

— Trebuie s-o ducem la un doctor, zise Kolbeinn hotărât. Sau direct la spital.

Guffi încuviinţă dând din cap şi o ridică în braţe pe fetiţa care tot nu se mişca.

— Conduci tu, Kolbeinn? Dacă avem noroc, îl prindem acasă pe doctorul din Thórshöfn.

— Mă duc să iau maşina, spuse Kolbeinn. Inga, vino acasă cu mine. Poţi să suni înainte şi să-l anunţi pe doctor că am pornit spre el. Trebuie să fim siguri că e acolo.

— Vin şi eu! Trebuie să vin şi eu! strigă Salka isteric.

— Normal că vii cu noi, scumpo, spuse Guffi.

— Ce-a păţit? întrebă Salka cu vocea gâtuită. Pentru Dumnezeu, ce-a păţit?

— O să fie bine, scumpo, o încurajă Guffi. O să fie bine.

Dar glasul lui era lipsit de orice urmă de convingere.

II

În unele momente, Una se simţise ciudat de detaşată, de parcă doar ar fi privit un film şi nu ar fi asistat la o tragedie adevărată. Tot ce se întâmplase după ce micuţa Edda se prăbuşise fără cunoştinţă i se păruse ireal.

Nimeni nu părea să aibă nici cea mai vagă idee ce păţise copila. Iar acum Kolbeinn, Guffi şi Salka dispăruseră în noapte, căutându-l pe doctorul de la Thórshöfn sau, dacă nu l-ar fi găsit, hotărâţi să străbată drumul lung până la cel mai apropiat spital, aflat la o distanţă de cel puţin 200 de kilometri.

Până să pornească, fetiţa tot nu-şi recăpătase cunoştinţa. Sătenii rămăseseră o vreme pe loc, uitându-se după stopurile maşinii care se îndepărta, fără ca vreunul să rostească vreun cuvânt, până când Gudrún rupse într-un târziu tăcerea. Fără îndoială că stăpânea acest meşteşug, după toţi anii petrecuţi împreună cu Gunnar, de-a lungul cărora trebuise să umple golurile din conversaţie.

— Acum nu mai putem face nimic, anunţă ea. Haideţi să ne rugăm ca fetiţa să se simtă mai bine. Sunt sigură că Guffi o să ne sune când ajung acolo. Dacă vrea cineva să aştepte în biserică, e binevenit să o facă.

Aşteptă, privindu-i pe toţi cei din grup. Judecând după reacţiile lor, era evident că nimeni nu avea de gând să dea curs ofertei.

— Dacă nu, eu şi Gunnar o să mergem să facem ordine, să stingem lumânările... şi, mă rog, să punem gustările la congelator.

Gudrún plecă privirea şi intră înapoi în biserică, iar Gunnar o urmă la o distanţă de câţiva paşi, ca de obicei.

Una aruncă o privire în jur şi îi surprinse scurt privirea lui Thór, dar el se întoarse imediat şi porni cu Hjördís spre fermă. În acel moment gândul că era singură acolo o izbi cu o forţă care-i făcu rău. Cu toate că era conştientă că nu era momentul să-şi plângă de milă. Ar fi trebuit să se gândească la Salka şi la Edda. Îşi spuse cu fermitate să se adune şi plecă acasă.

Acasă...

Poate că era cam mult să numească mansarda Salkăi „acasă”, dar acum acela era locul ei de refugiu. Îşi crease un spaţiu confortabil acolo. Deşi nu adusese multe obiecte personale de la Reykjavík, făcuse nişte tentative firave să-şi pună amprenta asupra locului. Salka n-o deranja când era sus, nici măcar nu-i bătuse vreodată la uşă. De fapt, nu mai pusese piciorul în apartamentul de la mansardă de săptămâni întregi. Edda mai venea din când în când să-i pună câte o întrebare, şi uneori mai jucau şah acolo, dar altfel apartamentul era în acelaşi timp adăpostul Unei şi simbolul singurătăţii ei.

Când se apropie de uşa clădirii, deveni dureros de conştientă de liniştea înconjurătoare. Satul era aproape în permanenţă cufundat într-o tăcere atotcuprinzătoare, ca o aducere aminte a depărtării de oricare alt loc. Şi, cum nu se vedea strălucirea luminilor niciunui oraş învecinat sau a unor ferme, ai fi jurat că nu există nicio lume exterioară. Poate că lucrul pe care-l aveau în comun toate sufletele

care alegeau să locuiască acolo era preferinţa pentru singurătate. Nu se auzea zgomotul niciunei activităţi umane, doar oftatul uşor al mării, dar el nu se punea la socoteală pentru că nu umplea liniştea – nu făcea decât să fie ecou pentru gândurile Unei.

Uşa era descuiată, ca de obicei.

Aici n-o să dea nimeni nicio spargere, remarcase cândva Salka. *Mai bine o laşi descuiată, ca fantomele să găsească un loc pe unde să iasă.*

Pe vremea aceea zâmbise, iar Edda întrebase: *Care fantome?* Pe atunci, Una se afla într-o ignoranţă fără griji cu privire la poveştile despre fetiţa din mansardă, şi chiar şi acum cunoştea numai amănunte vagi. Cum prindea ocazia, era hotărâtă să afle mai multe despre copila care murise. Imaginile i se învălmăşeau neclar în minte: fetiţa îmbrăcată în alb din fotografie şi Edda prăbuşită în biserică, privirea ei goală înainte să-i cedeze picioarele.

Una aprinse luminile de la parter. Era gata să urce mai departe în pod când se răzgândi şi începu să se plimbe prin camerele Salkăi, de parcă le-ar fi văzut atunci pentru prima dată. Se pomeni în faţa raftului şi întinse instinctiv mâna după cartea în care era ţinută vechea fotografie. Dar, în ultima clipă, se opri. Nu era momentul potrivit.

În schimb, intră în dormitorul Eddei, aprinse lumina şi se uită împrejur. Îi văzu păpuşile, cărţile, totul aşezat conform ordinii care o caracteriza pe fetiţă. Una mai intrase acolo, nu de multe ori, dar din când în când, ca să se joace cu ea. Iar acum nu ştia nici măcar dacă Edda era vie sau moartă. Se simţea amorţită. Stinse lumina, închise uşa şi, după o clipă de ezitare, intră cu băgare de seamă în dormitorul Salkăi. Nu mai intrase niciodată, şi nu-şi dădea seama ce o împinsese să pătrundă acolo tocmai acum. Pura curiozitate, probabil. Nu mai avusese niciodată casa doar pentru ea, pentru că Salka se aflase mereu prin apropiere.

Era o cameră primitoare, mică şi intimă, exact cum ar trebui să fie un dormitor.

Se hotărâse s-o sune pe mama ei cu prima ocazie. Poate cântecul de leagăn din vis era doar o amintire din copilărie, nu un mesaj de dincolo de mormânt.

Una inspiră aerul din camera Salkăi. O notă uşoară din parfumul ei încă plutea în atmosferă. Îi contemplă patul aranjat frumos şi îşi închipui cum ar fi să se întindă acolo şi să doarmă, doar în noaptea aceea. Acolo n-ar fi putut ajunge nimeni la ea.

Încercă să-şi alunge gândurile astea din minte şi făcu un pas înapoi, ieşind din dormitor, dar în adâncul fiinţei ştia ce era în neregulă.

Îi era frică.

Îi era frică de noaptea care o aştepta, îi era teamă că e singură în casă – că e singură pe lume.

Gândurile îi tot oscilau între fricile acelea şi şocul şi uluiala provocate de întâmplarea cu Edda. Fusese o imagine îngrozitoare. Fetiţa i se păruse mereu sănătoasă, robustă, nu lipsise în nicio zi de şcoală şi apoi, din senin, *asta.* Bunul-simţ îi spunea Unei că putea fi doar o boală apărută subit – n-avea ce altceva să fie – şi totuşi o încerca un presentiment tulburător cum că altceva, mult mai rău, se afla în spatele poveştii, deşi nu putea spune cu exactitate ce. Şi nu voia să ducă ideea mai departe.

Începu să urce treptele, încet, dar sigur, lăsând lumina aprinsă în hol. Nu se simţea în stare să înfrunte întunericul, nu acum, nu când era singură. Ar fi dat orice să aibă acolo pe cineva cu ea – preferabil pe Thór, deşi bănuia că nu era decât un vis cu ochii deschişi, că el n-ar fi avut niciun interes să-i tină ei companie. Îşi dorea atât de mult să aibă pe cineva care s-o ţină în braţe, s-o liniştească şi să-i spună că totul o să fie în regulă...

Când ajunse sus aprinse repede lumina, toate luminile. Apoi se apucă să controleze camerele, uitându-se cu grijă pe după fiecare colţ, un obicei pe care-l adoptase după noaptea cumplită în care auzise cântecul de leagăn. Încercase din răsputeri să se convingă că nu-i era frică, că nu exista nimic de care să se teamă, dar comportamentul o trăda.

Avea un sentiment extrem de puternic că nu era singură peste noapte.

Rezerva de Campari i se terminase, dar mai avea două sticle de vin nedesfăcute. Căpătase şi obiceiul să bea în serile de singurătate. La Reykjavík, ar fi consumat alcool într-un mod mai variat. În localurile din oraş mai lua câte o bere slabă – berea normală era interzisă în Islanda –, dar răsfăţurile ei preferate erau Campari şi Martini. În Skálar, însă, de la micul magazin nu îndrăznea să cumpere nimic mai tare decât vin roşu, temându-se de ce ar fi spus ceilalţi.

Alcoolul îi calma nervii şi îi amorţea creierul, dar Una se întreba dacă nu cumva în acelaşi timp îi sporea fricile. Chiar şi aşa, efectele pozitive păreau să le întreacă pe cele negative.

Deschise fereastra, cu toate că aşa nu făcea decât să lase înăuntru liniştea şi respiraţia răcoroasă a mării. Apoi scoase dopul de plută şi îşi turnă un pahar. Şi-ar fi dorit s-o poată suna pe mama ei, cu toate că nu vorbiseră prea mult în lunile de când plecase. Oricum, ce i-ar fi spus? Că-i era teamă şi că se simţea singură? Că o fetiţă din sat fusese dusă de urgenţă la spital?

Prima înghiţitură de vin era mereu cea mai bună. Luă o gură mare şi savură senzaţia pe care i-o provocă alcoolul când îi intră în organism. Apoi îşi scoase în sfârşit geaca şi hainele de petrecere, se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi

se strecură înapoi jos ca să împrumute o carte din biblioteca Salkăi.

Din nou, o chemă volumul care conţinea vechea fotografie, dar rezistă tentaţiei şi se îndreptă spre celălalt raft, alegând în cele din urmă un roman poliţist îndoit pe la colţuri – *Crima de pe terenul de golf,* de Agatha Christie. După aceea, ţinând cartea strâns, ca pe un talisman, urcă înapoi şi se căţără în pat cu cartea şi paharul – având grijă ca sticla să fie la îndemână.

Îi era greu să se concentreze la poveste, dar făcu un efort, iar alcoolul îşi făcu treptat efectul dorit. Simţi cum o cuprinde toropeala şi speră că o să adoarmă în curând, cu toate n-avea de gând să stingă lumina.

N-avea de gând să doarmă pe întuneric, cu atât mai puţin în noaptea aceea.

Dar în clipa în care închise ochii deveni neplăcut de conştientă de zgomotele din vechea casă: scârţâitul parchetului, sâsâitul caloriferelor, chiar şi sunetul respiraţiei ei, care deveneau din ce în ce mai puternice până când îi spulberară orice şansă să adoarmă. Deschise ochii din nou şi aruncă rapid o privire împrejur, simţind o altă prezenţă în cameră.

Bineînţeles, nu era nimeni acolo.

Se făcuse neplăcut de frig, aşa că se dădu jos din pat, intră în camera alăturată şi închise geamul. Apoi se târî înapoi, îşi trase pilota până la gât şi se împachetă în ea, ca să-i ţină de cald. Văzând că încă rămăsese trează, luă cartea şi paharul şi mai încercă o dată să citească până o lua somnul, ajutată de Agatha Christie şi de vin. Cartea începea bine. Deşi fusese scrisă cu mai bine de jumătate de secol în urmă, rezistase timpului. Era vorba despre o casă cu istorie în toată regula, cu biblioteci în ale căror rafturi stăteau cărţi vechi, iar în fiecare ungher aştepta câte un duh din trecut.

Îi era greu să se concentreze asupra paginii tipărite, pentru că mintea îi tot fugea la Edda şi Salka. Era cumplit de îngrijorată pentru fetiţă şi era îndurerată pentru Salka. Şi-o imagina conducând prin întuneric, simţind hurducăturile din drumurile desfundate în timp ce ţinea în braţe trupul inert al fiicei. Oare Inga dăduse de doctorul din Thórshöfn sau urmau să fie nevoiţi să conducă ore întregi prin noapte, până la cel mai apropiat spital? Una încercă să le trimită gânduri bune. Poate că ar fi trebui să se roage pentru ei, dar acela nu era stilul ei.

Mintea i se tot întorcea la propriul ei necaz. Era îngrozită la gândul că ar fi trebuit să petreacă singură Crăciunul în casa aceea mare. Mama ei plănuise să plece în străinătate de sărbători cu soţul ei, după cum aflase Una ultima dată când vorbiseră la telefon. Nu se mirase prea tare. Ea şi mama ei petrecuseră mereu Crăciunul împreună, dar acum ea avea ocazia să-l petreacă undeva unde era mai cald, fără să se simtă vinovată faţă de Una. Ce ironie că Una simţea mai puternic decât oricând nevoia să se întoarcă la îmbrăţişarea caldă a mamei în perioada aceea a anului, dar acum, că femeia era plecată, ea nu mai avea nimic la Reykjavík.

După mult timp simţi că o cuprinde din nou starea de somnolenţă. Tensiunea îi părăsi corpul, cuvintele de pe pagină deveniră neclare şi pleoapele îi căzură.

III

Una se trezi tremurând. Îngheţa de frig. Probabil că iar dăduse pilota la o parte în somn dar, chiar şi aşa, era ciudat de frig în cameră. Îşi adună curajul, se dădu jos din pat şi verifică fereastra din dormitor, apoi pe cea din living, dar ambele erau închise cum trebuie. Oare scăzuse şi mai mult temperatura de afară?

Luminile erau încă aprinse şi avea de gând să le lase aşa. Se uită împrejur, fără să ştie de fapt de ce, apoi se sui iute înapoi în pat şi se vârî sub pilotă de parcă s-ar fi ascuns de ceva. Încercă să adoarmă la loc, dar inima îi bătea nefiresc de repede.

IV

Una deschise ochii. Dormise dusă cu capul sub pilotă. De data asta era convinsă că o trezise sunetul pianului, judecând după notele slabe ale unei melodii pe care n-o recunoştea. Închise ochii la loc şi se concentră să asculte.

Era puţin zis că i se făcuse rău de îngrozită ce era.

Nu auzi nimic. Însă, ca atunci când fusese trezită de cântecul de leagăn, muzica i se păruse tulburător de reală. Atât de reală că se aştepta ca sunetele să reînceapă în orice clipă, convinsă că cineva cânta la pian la parter, în sufragerie, în toiul nopţii, când Una era, sau *ar fi trebuit să fie,* singură în casă.

Doar nu se întorsese Salka, nu? Simţi pe piele înţepătura unor broboane de sudoare rece. Nu reuşea să se dea jos din pat, nu reuşea să se monteze să se mişte, ar fi făcut-o numai ca să fugă afară, în întuneric, departe de casa aceea şi de Skálar, definitiv. Însă singura variantă era să-şi înfrunte temerile, să-şi înfrunte coşmarurile acelea îngrozitoare, coborând în sufragerie şi lămurindu-se o dată pentru totdeauna că nu era nimeni acolo.

Salka repetase de multe ori serile, când Una era în pod, aşa că Una ştia cât de tare se auzea pianul până sus – din acest punct de vedere, visul ei fusese plauzibil. Dar nu recunoscuse melodia. Din câte-şi amintea, fusese ceva simplu, ce putea cânta şi un copil. Poate că era ceva ce cântase Edda în timpul unei lecţii cu mama ei.

Una ieşi de sub pilotă, se dădu jos din pat şi îşi adună curajul trăgând aer adânc în piept.

N-are de ce să-ţi fie frică, îşi spuse, întâi în sinea ei, apoi cu voce tare:

— Nu e absolut nimic de care să-ţi fie frică.

V

Deschise uşa dinspre palier, care era puternic luminat, la fel ca tot restul casei. Lăsase dinadins toate luminile aprinse când se culcase, lucru care nici prin gând nu i-ar fi trecut dacă Salka ar fi fost acasă.

Coborî la parter, silindu-se să nu se grăbească, ajunse în hol, apoi făcu o pauză şi aşteptă câteva clipe, încordându-şi auzul. În pofida logicii, aproape că se aştepta să audă ceva, o voce care cânta, sau clinchetul pianului, ceva care să-i îngheţe sângele în vene. La parter era frig dar, cine ştie de ce, nu la fel de frig ca la mansardă. Rămase acolo tremurând uşor, în timp ce în casa cufundată în tăcere nu auzi nimic în afară de veşnicul scârţâit la scândurilor, dar până şi el era mai slab în noaptea aceea, pentru că vântul abia dacă sufla.

Rămase acolo încă o clipă, holbându-se la uşa spre sufragerie, apoi clătină din cap şi zâmbi de propria ei aiureală. Ce caraghios să se dea jos din pat şi să coboare din pricina unui coşmar!

Îşi găsi o rezervă de curaj, întinse mâna şi deschise uşa, doar ca să se tragă înapoi speriată.

Cineva chiar era înăuntru.

O fracţiune de secundă mai târziu îşi dădu seama că era reflexia ei în geamul din sufragerie, pe fundalul ţesut de noaptea întunecată de afară.

Cu respiraţia încă tăiată şi tremurând din pricina reacţiei de adineauri, se uită după colţ şi văzu pianul.

Nu era nimeni acolo.

Bineînţeles că nu era nimeni acolo.

Dar pianul era deschis.

Oare fusese deschis şi când venise ea acasă?

Doar Salka îl închidea de obicei.

Sau nu?

Una nu era sigură, nu-şi putea aminti.

Simţind cum aerul rece îşi înfige ghearele în pielea ei, îşi dezlipi ochii de la pian şi tresări iarăşi când îşi văzu reflexia fantomatică în sticlă.

Se întoarse val-vârtej pe călcâie şi fugi înapoi la mansardă.

VI

Crăciunul fu mohorât şi singuratic. Nu ninsese, dar oricum nimeni nu se aşteptase să ningă.

În sfârşit primiseră veşti de la spital, deşi Una probabil că le aflase ultima. Edda murise. Medicii nu găseau nicio explicaţie pentru ce se întâmplase. Fusese în formă, sănătoasă, iar singurul indiciu pe care-l aveau era faptul că pielea feţei i se îngălbenise, lucru care părea să indice o insuficienţă a ficatului, cum bănuise Una.

Auzise vestea cu o zi înainte, de la Gudrún, la magazin, unde mersese ca să afle ce se întâmplă atunci când Salka tot nu se întorsese. Una nu vărsase lacrimi când Gudrún îi dăduse vestea. Nu făcuse decât să se împleticească afară din magazin, năucită de şoc. Clipa când Edda se prăbuşise în biserică i se derula la nesfârşit în minte.

Chiar dacă era cumplit de îndurerată pentru Salka, Una se temea de momentul când urma s-o revadă. Ce-i putea spune? Dar poate că avea să fie scutită de supliciu, pentru că se îndoia că Salka urma să se întoarcă în sat. Cum ar mai fi putut să locuiască în casă după ce se întâmplase?

Unei i se părea şi aşa suficient de greu. Acum era limpede că urma să-şi petreacă singură Crăciunul acolo şi nu ştia cât avea să mai fie în stare să suporte singurătatea. Cu o noapte înainte dormise în camera ei de la mansardă, cu toate luminile aprinse. Cu toate că dormise iepureşte, coşmarul nu se întorsese.

Fetiţa în rochie albă o lăsase în pace.

Pentru prima oară după mulţi ani, Una ascultă slujba de Crăciun la radio, la ora şase. Cumva i se părea potrivit să asculte ceva religios după tot ce se întâmplase, iar în cazul în care casa chiar era bântuită îşi zisese că nu strica să-l aibă pe Dumnezeu de partea ei. În plus, tânjise la bolboroseala liniştitoare a glasurilor omeneşti. Lăsase radioul pornit toată ziua ca să risipească liniştea, zgomotele accidentale stranii din casă şi imaginile chinuitoare ale celor două fetiţe care muriseră.

Nu-şi gătise nimic deosebit la cină, pentru că nu avea chef să sărbătorească de una singură. Moartea Eddei aruncase o umbră peste întreaga zi. Ca să se forţeze să mănânce ceva, pusese nişte pui congelat la cuptor – măcar să fie altceva decât peşte – şi îl asezonase cu orice îi căzuse la mână, apoi prăjise nişte cartofi pe post de garnitură. Mama ei ar fi muştruluit-o pentru meniul acela; în copilărie mâncaseră mereu un jambon delicios la cina de Crăciun – asta până se schimbase totul –, dar chiar şi după aceea mama ei se străduise să gătească ceva deosebit, cât timp nu era jambon.

Puiul fusese bunicel, chiar dacă puţin cam uscat, dar ultima sticlă de vin compensase. După ce o termina şi pe aceea urma să rămână complet fără băutură. Trebuia să mai facă rost. Tot avusese de gând să-şi facă o rezervă, în limita bunului-simţ, bineînţeles, cu o zi înainte, la magazin, dar după ce Gudrún o anunţase de moartea Eddei, Una simţise că n-ar fi dat bine. Îi era dor să locuiască la

Reykjavík, unde era mai simplu să fii anonim, unde oamenii nu-ţi urmăreau fiecare mişcare.

Era trecut de ora opt seara şi sticla era pe jumătate goală când Una simţi un impuls să-l sune pe Thór. Rămase mult timp lângă telefon, având în fundal emisiunea de Crăciun de la radio. Apoi alese prima cifră din numărul de telefon şi roti discul, dar îşi pierdu cumpătul şi puse receptorul înapoi în furcă.

Oare ce ar fi crezut el? Oare ce ar fi crezut Hjördís? Problema era că la fermă exista un singur telefon, şi era foarte probabil să răspundă Hjördís.

Dar Una nu avea de ales.

Nu putea suporta să stea singură, nu în seara aceea. Nu în seara aceea afurisită – Ajunul Crăciunului, cea mai rea seară din tot anul. Mama ei ar fi trebuit să ştie asta, deşi bineînţeles că n-ar fi putut să anticipeze tragedia cumplită din biserică. Însă chiar şi în condiţii normale ar fi trebuit să-şi dea seama că Una o să vrea să vină acasă şi să petreacă douăzeci şi patru de ore cu ea. Însă acum Una era complet izolată, lipsită chiar şi de tovărăşia Salkăi şi a Eddei. Şi îi era *teamă,* atât de teamă...

Trebuia să stea de vorbă cu cineva sau, mai bine, să se întâlnească cu cineva, dar în locul acela uitat de Dumnezeu nu prea avea multe opţiuni. Nici prin cap nu-i trecu să-i contacteze pe Kolbeinn şi Inga, iar de Guffi şi soţia lui nici nu se punea problema. Gudrún şi Gunnar ar fi primit-o bucuroşi, cu siguranţă, dar nu avea mare chef să stea de vorbă cu ei. N-ar fi ascultat-o, pentru că nu erau interesaţi să afle lucruri despre viaţa ei – n-ar fi vrut să vorbească decât despre Skálar, despre trecut, biserică, barcă, nenorocitul de peşte... Cât despre Hjördís, ea rămânea o enigmă. Una nu simţise niciun interes să încerce să treacă peste comportamentul ei care te respingea.

Ridică din nou receptorul, aşteptă să audă tonul, apoi formă numărul cu o mână nesigură şi aşteptă, spunându-şi că era *posibil* să fie cu adevărat o chestiune de viaţă şi de moarte.

Trecu ceva timp până când răspunse cineva şi, inevitabil, la celălalt capăt al firului o auzi pe Hjördís.

— Bună, Crăciun fericit, Una la telefon, spuse Una cu glas slab, nesigur, regretând imediat că cedase impulsului şi sunase.

Tăcerea de la celălalt capăt fu zdrobitoare. Una putea ghici ce înseamnă: *cum îndrăzneşti să ne deranjezi în Ajunul Crăciunului?*

Una continuă, încercând să nu-i mai tremure vocea:

— Aş putea să vorbesc cu Thór?

— O clipă, răspunse Hjördís sec.

— Bună, Crăciun fericit!

Prin comparaţie, Thór avea un glas prietenos şi nu părea deloc deranjat de telefonul ei.

— Mă bucur să te aud.

— Da, ăăă, da, şi eu, spuse Una zăpăcită. Mă simţeam puţin singură, acum că Salka nu mai e pe-aici, ştii. Eram doar curioasă ce mai faci. Şi voiam să-ţi urez Crăciun fericit.

— Mă gândeam la tine mai devreme, spuse el. Ar fi trebuit să te invităm la cină. Nu ştiu unde ne-a fost mintea. Nimeni n-ar trebui să fie singur de Crăciun.

— A, nu, serios, nu era nevoie. Am gătit nişte pui. A fost... bunicel.

Thór râse şi Una rămase surprinsă de cât de liniştită se simţi să audă din nou un râset.

— Noi am mâncat potârniche albă, spuse el. Mereu împuşc două potârnichi de Crăciun. Asta da mâncare de sezon! Îţi aduc şi ţie ce a mai rămas.

— A, ăăă, super, ar fi genial să gust, dar cred că am mâncat destul. Nu vreau să vă iau cina de sub nas.

— A mai rămas destul. Vin pe la tine în, să zicem, zece minute, dacă e-n regulă.

Unei nu-i venea să creadă. Nici măcar nu-l rugase să vină şi aproape cu certitudine i s-ar fi făcut prea frică dacă ar fi încercat să o facă. Oricum ar fi sunat rău să cheme un bărbat în vizită seara, chiar dacă n-ar fi fost Ajunul Crăciunului. Şi totuşi, cu toate că se simţea atrasă de el, impulsul fusese motivat şi de dorinţa de companie, de a sta de vorbă cu cineva care ştia să asculte.

— Ar fi minunat, spuse ea, încercând să-şi facă bucuria mai puţin evidentă. Abia aştept. Mai am jumătate de sticlă de vin roşu care să meargă la potârniche.

— Jumătate? Nu e bine pentru Crăciun. Aduc şi o sticlă.

Una simţi fluturi în stomac, şi atunci o lovi constatarea că nu-i fusese teamă doar pentru că stătea singură, ci şi pentru că se termina băutura.

VII

Una nu ştia ce turnură avea să ia seara aceea, dar nu aştepta nimic mai mult decât puţină companie, de care avea atâta nevoie.

Ea şi Thór se aşezaseră în livingul de la parter, printre cărţile şi mobilierul vechi. Candelabrul arunca o lumină blândă asupra ambianţei, iar Una aprinsese şi câteva lumânări. Nu se simţea vinovată că se comporta ca acasă şi în spaţiul acela, pentru că ştia că Salka nu urma să se întoarcă prea curând, şi nu era nevoie să afle despre vizita lui Thór.

— Ce veste groaznică despre Edda, spuse Thór după ce se aşezară la o distanţă cuviincioasă unul de celălalt pe canapea.

Sticla de vin roşu pe care o adusese cu el stătea deschisă pe masa pentru cafea şi umpluseră două dintre paharele de cristal pe care Salka le scotea doar la ocazii deosebite. Li se păruse păcat să nu le folosească, din moment ce era Crăciunul.

Una întinsese şi masa, servindu-se de conţinutul dulapurilor Salkăi şi scoţând la iveală cele mai bune porţelanuri. Potârnichea arăta delicios, iar porţiile i se păreau generoase pentru nişte resturi. Era clar că Hjördís şi Thór se mândreau cu ea.

— Da, tot nu-mi vine să cred, răspunse Una. Şi nimeni nu pare să aibă habar ce s-a întâmplat cu ea.

— Aşa am auzit şi eu. Trebuie să te fi apropiat mult de ea, după ce i-ai predat şi aţi locuit în aceeaşi casă atâtea luni.

— Da, destul de mult, cu toate că ai nevoie de ceva mai mult timp să-ţi cunoşti elevii, chiar dacă sunt numai doi.

Una zâmbi fără veselie.

— Era o copilă cu inima deschisă, plină de viaţă. Şi talentată.

— Spre deosebire de Kolbrún, îmi închipui, remarcă Thór sec.

Una ezită, nedorindu-şi să vorbească de rău o elevă. Îşi alese cuvintele cu grijă şi zise:

— Ea e, mă rog, puţin mai rezervată, e o cu totul altă fire. Trebuie să recunosc că simt că n-o cunosc deloc, deşi îi predau din toamnă încoace.

După o pauză, adăugă:

— Crezi... crezi că Salka se mai întoarce?

Thór rămase o clipă pe gânduri.

— Nu ştiu, sincer să fiu. S-a mutat aici destul de recent, dar pe de altă parte satul pare să aibă o atracţie puternică asupra locuitorilor, iar cei care au rădăcini aici rămân împreună şi au grijă unii de alţii.

Avea o privire pierdută.

— Aproape e ca şi cum nu-i mai lasă pe oameni să plece, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Una înţelegea din plin. Gândurile îi fugiră imediat la Gunnar şi Gudrún. Era limpede că Gudrún ar fi vrut să locuiască altundeva, dar Gunnar nici nu voia să audă. Şi apoi mai erau şi Kolbeinn şi Inga, mereu pe picior de plecare, mereu gata să înceapă o nouă viaţă altundeva – dar oare aveau s-o înceapă vreodată? Într-un târziu Una dădu aprobator din cap.

— Atunci înseamnă că am mai rămas numai noi doi, singurii oaspeţi din oraş.

Zâmbi şi ridică ochii până îi întâlni pe ai lui.

— Muncitorii imigranţi.

El îşi feri privirea.

— Cred că eu o să rămân aici mai mult decât tine, spuse. Nu prea am unde altundeva să mă duc.

— Ei, haide, ai putea lucra oriunde…

Se întrerupse. Nu voia să pară că-i vorbeşte de sus sau că vrea să-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala. Poate chiar era ceva între el şi Hjördís, sau fusese cândva şi el încă spera să aprindă din nou flacăra…

— Nu-i un loc aşa de rău, spuse Thór de parcă ar fi încercat să se justifice în faţa ei. Glumim pe tema asta, ştii? Despre cum e să trăieşti dincolo de capătul lumii, chestii de genul ăsta, dar e un loc liniştit, atmosfera e bună, ai natura în faţa casei şi ai timp de hobbyurile tale…

Se lăsă tăcerea. Una nu ştiu cum s-o umple.

Thór o salvă zicând:

— Mi-ar plăcea... de fapt, ambiţia mea e ca într-o zi să studiez istoria.

Una îşi dădea seama după tonul vocii că vorbeşte serios şi, din felul cum o spusese, avu impresia că probabil nu-şi recunoscuse visul în faţa multora.

— Probabil aş scrie o disertaţie despre anii de război de aici, din Skálar. M-am gândit ceva la asta, mi-am făcut notiţe cu tot felul de curiozităţi şi poveşti peste care am dat. Şi îmi place să citesc despre anii ’40, despre cum erau condiţiile în zona asta şi aşa mai departe. Chiar am stat de vorbă cu bătrânii de pe-aici şi i-am înregistrat în timp ce-mi povesteau despre vremurile acelea. E important să păstrezi surse de genul ăsta pentru posteritate.

Ochii îi luceau neobişnuit, dar Una nu îşi dădea seama dacă de tristeţe sau de fericire. Din ambele motive, poate.

— Ar trebui să faci asta, spuse ea. Să te duci la facultate la Reykjavík.

Apoi îşi dădu seama că nici măcar nu ştia dacă-şi luase examenele de la şcoală.

— A, nu-i chiar aşa de simplu, spuse el, deci poate că aceea era într-adevăr problema. Apar costurile şi tevatura cu mutatul şi găsirea unui loc unde să stau, pe urmă demisia de aici şi tot restul.

Cu toate că ei i se păreau doar nişte pretexte, hotărî să nu facă nicio remarcă.

— O să mergi mai târziu, când e momentul potrivit, spuse până la urmă şi îi zâmbi. Dar să nu renunţi la idee. Promite-mi!

— Promit, spuse el, jenat.

Una luă o înghiţitură de vin. Era mult mai bun decât cel ieftin pe care-l cumpărase ea. Era limpede că Thór şi Hjördís îşi permiteau lucruri mai scumpe. Gustă şi din potârniche. Nu era obişnuită cu aroma puternică, de vânat, dar zise:

— Mâncarea e delicioasă, absolut delicioasă. Mulţumesc mult că mi-ai salvat seara.

El zâmbi dar nu spuse nimic.

Una simţi că era momentul să schimbe subiectul. Schimbul de replici despre visul lui de a studia istorie părea să-l fi lăsat mâhnit.

— Ascultă, Thór...

El se întoarse şi o privi cu nişte ochi blânzi pe deasupra bărbii dese. Unei nu-i plăcuseră niciodată bărbaţii cu barbă, dar Thór părea să fie excepţia.

— Voiam să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Ai auzit poveşti cu fantome despre satul ăsta?

— Poveşti cu fantome?

Thór zâmbi din nou, un zâmbet cald, prietenos.

— Din câte-mi dau seama, lumea a spus mereu poveşti cu fantome despre zona asta. Dar la ce te poţi aştepta într-un loc atât de izolat? Cele mai nevinovate lucruri pot părea sinistre în întuneric şi singurătate, Una.

Tonul lui o făcu să zâmbească, deşi nu i se părea nimic amuzant.

— Asta ştiu. Şederea mea aici a fost un coşmar prelung.

Thór se trase mai aproape de ea pe canapea.

— Ei, n-are cum să fi fost atât de rău! Dar ştiu unde vrei să ajungi: la povestea fetei din casa asta.

Ea încuviinţă dând din cap.

— Unde ai auzit de ea?

— Mi-a spus Kolbeinn.

— A, lui Kolbeinn îi place să spună poveşti cu fantome, dar n-ar trebui să-l iei prea în serios. Îi place să exagereze Şi... asta nu e singura lui ciudăţenie, din câte am auzit.

Una dădu aprobator din cap, dar se abţinu să se folosească de deschiderea pe care i-o oferise el. Nu voia să strice o seară minunată vorbind despre Kolbeinn.

— Deci crezi că poveştile nu sunt deloc adevărate? întrebă ea.

Thór răspunse doar după câteva momente:

— Nu ştiu ce să zic. Doar am auzit poveştile, la fel ca tine. Sunt spuse din generaţie în generaţie. Dar am şi citit câteva lucruri.

— Tu citeşti mereu.

El râse.

— De fapt, e o mare ironie, pentru că până să ajungi aici nu citeam nimic. Cititul te face un om mai bun.

— Ca profesoară, nu pot să te contrazic, spuse Una.

Apoi, nereuşind să reziste tentaţiei, întrebă:

— Ce fel de poveşti?

— Eşti sigură că vrei să le auzi? N-aş vrea să ştiu că stai trează noaptea din vina mea. E suficient de rău că ai o fantomă la etaj, în apartament.

— Thór, nu glumi cu asta, bine?

— Bine, bine.

Se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Păi, avem „iapa”, bineînţeles.

— „Iapa”?

— Da, ştii tu, „iapa nopţii”, despre care se spune că te calcă în somn şi îţi stârneşte coşmarurile.

Una încuviinţă dând din cap.

— Există o poveste înfiorătoare despre cum iapa l-a atacat pe un bărbat de aici, din Skálar, la începutul secolului. L-a călcat în picioare fără milă, că nu mai putea să se mişte. Şi s-a întâmplat de mai multe ori.

— A supravieţuit?

— A aruncat un fel de blestem, din câte-mi dau seama, iar după aceea atacurile s-au oprit.

Thór zâmbi şmechereşte, şi era evident că lua toate poveştile astea cu o oarecare reţinere.

— Şi apoi mai e monstrul marin. Aia da poveste.

— Serios? Hai, spune-mi.

— Un monstru cu o coadă uriaşă a ieşit odată din mare şi a atacat un biet fermier care locuia aici. El s-a apărat cu

toporul pe care se întâmpla să-l aibă la el, dar s-au luptat toată noaptea, până când în cele din urmă monstrul a cedat.

— Deci s-a terminat cu bine?

— Nici vorbă, spuse Thór cu glas grav. După aceea fermierul a făcut lepră!

Chicoti.

— N-ai cum să nu râzi la poveştile astea vechi.

— Nu eşti foarte deschis la istorii din astea, nu-i aşa? zise Una. Să înţeleg că eşti genul de tip cu picioarele pe pământ?

Dură o vreme până să răspundă, şi o făcu pe un ton neobişnuit de grav:

— Chestia e că am învăţat din propria experienţă neplăcută că lumea e suficient de complicată, periculoasă şi nedreaptă fără să mai fie nevoie să crezi în fantome şi monştri.

Una încuviinţă din nou. Era un adevăr pe care-l cunoştea prea bine.

Nu-şi amintea exact când începuse să vadă întâmplările, să vizualizeze uciderea lui Hilmar şi a lui Hannes ca şi cum ar fi fost de faţă.

Hilmar, pe care abia dacă-l cunoscuse, şi Hannes, iubitul ei.

Poliţia îi explicase circumstanţele în detalii cât se poate de grăitoare, asigurând-o că ea se aflase acolo, sub influenţa alcoolului şi a drogurilor. Motivul pentru care la

început nu izbutise să-şi amintească, îi explicaseră ei, era că pe atunci fusese băută şi drogată.

Dar acum îşi amintea, sau credea că-şi poate aminti, moartea ambilor bărbaţi, pentru că poliţia insistase sus şi tare că-şi putea aminti şi că ar fi fost mult mai uşor să facă după cum i se spune.

Nu reuşea să mai suporte mult timp gândul de a sta în închisoare. Dacă ar fi mărturisit ar fi însemnat să fie acuzată, bineînţeles, şi totuşi mărturisise, pentru că incertitudinea era şi mai greu de suportat, iar carcera – chiar mai mult.

Închisă de una singură în celula ei, trăise un întuneric al sufletului care nu semănase cu nimic din ce mai simţise până atunci.

Poliţiştii îi comunicaseră nişte date, îi spuseseră unde fusese şi ce făcuse, iar până la urmă ea mărturisise.

Îşi amintise şi că fusese pe la Hannes în seara aceea, să-l caute. Nu avea cheie, pentru că relaţia lor încă nu ajunsese în punctul acela, aşa că bătuse la uşă şi aşteptase o vreme, apoi se uitase pe fereastră înăuntru înainte să renunţe şi să plece. Stabiliseră o întâlnire atunci, dar nu era prima oară când el o lăsase baltă. Le relatase episodul poliţiştilor, şi la început o crezuseră, dar mai târziu îi spuseseră că nu aşa se întâmplaseră lucrurile, cel puţin nu în momentul acela, pentru că în seara respectivă ea participase la uciderea lui Hannes. Şi nu doar a lui Hannes, ci şi a lui Hilmar. După aceea, cadavrele lor fuseseră aruncate în câmpiile vulcanice, iar ea trebuia să le spună poliţiştilor unde anume. Era singurul lucru pe care nemernicii păreau să nu-l ştie.

Problema era că nu le putea spune pentru că nu-şi amintea nimic, cu excepţia faptului că-i porunciseră să-şi amintească.

În adâncul fiinţei avea nişte dubii, dar poate că ei aveau dreptate. Poate că băuse prea mult, luase prea multe droguri – îşi blocase amintirile. Iar acum stătea în carceră, în celulă ei fără lumină, deşi mărturisise tot. O asiguraseră că era doar o măsură temporară, coşmarul era pe sfârşite, că ar fi trebuit să se simtă foarte bine după ce recunoscuse şi le spusese adevărul.

Singura problemă era că spusese adevărul tot timpul, de la bun început, adevărul aşa cum îl vedea ea, şi trecuse mult timp până să-şi schimbe perspectiva şi să-l vadă prin ochii lor.

În ciuda încurajărilor lor, o întrebare nu-i dădea pace: de ce ar fi vrut să-l omoare pe Hannes? Şi pe prietenul lui? Poliţiştii nu-i dăduseră nicio explicaţie mulţumitoare. Îi spuseseră doar că doi bărbaţi fuseseră descoperiţi trădându-şi asociaţii dintr-o reţea de contrabandă de droguri. Cum ea ştiuse că Hannes nu era vreun înger, nu era atât de greu de crezut că bărbatul fusese implicat în ceva necurat.

Dar să fi avut ea vreo legătură cu uciderea lui... N-ar fi crezut-o niciodată – asta până la insistenţele poliţiştilor.

VIII

— Ai văzut-o? întrebă Thór.

Încă stăteau pe canapea, începuseră a doua sticlă de vin, iar Una simţea cum alcoolul i se urcă la cap.

— Pe cine? întrebă, deşi ştia foarte bine la ce se referă.

— Pe fata din pod, fata care a murit.

— Da, spuse Una. Sau, nu ştiu, simt că am văzut-o... Am visat-o. Şi...

El aşteptă fără să scoată vreun sunet.

— Părea atât de reală, şi totuşi nu-mi amintesc cum arăta. Şi e posibil... e posibil s-o fi văzut la fereastră, în

seara când am venit aici. Am crezut că era Edda, dar nu eram sigură, şi apoi Edda mi-a spus foarte clar că nu era trează la ora aia.

Îi venea greu să vorbească despre episodul acela, dar Una nu voia să se oprească. Se simţea uşurată că poate vorbi cu cineva despre întâmplare, că-i poate povesti lui Thór şi că poate încerca să-şi dea seama ce fusese doar rodul imaginaţiei ei şi ce nu – să stabilească ce se încadra în limitele posibilului.

— Şi apoi am auzit pianul în toiul nopţii, după ce Edda... ştii tu, după ce au plecat şi m-au lăsat singură în casă. A fost straniu – îngrozitor, de fapt, spuse ea, simţind din nou un fior rece pe şira spinării provocat de certitudinea cumplită că nu fusese singură în casă.

Nu suporta gândul să rămână singură şi în noaptea aceea. Dar cu Thór lângă ea n-ar fi fost nici pe departe o problemă.

— A vorbit cu tine? întrebă el, iar din ton Una îşi dădu seama că era posibil să înceapă să creadă, că pentru moment redusese la tăcere vocile neîncrezătoare din mintea lui.

— Mi-a cântat un cântec de leagăn, spuse Una. Dar prima dată când i-am simţit prezenţa sentimentul a fost mai vag, ca şi cum m-ar fi chemat.

Îi păru imediat rău că spusese asta, ştiind că Thór urma să-i pună şi alte întrebări, iar ea ar fi putut fi tentată să-i zică toată povestea. Nu era obişnuită să vorbească despre ea – subiectul era prea intim şi dureros.

Poate că alcoolul preluase controlul şi hotărâse să-l lase pe Thór să se apropie atât de mult, sau poate că ea intenţionase de la bun început să-i spună totul în seara aceea – *bineînţeles* că în seara aceea –, pentru că ştia că era posibil ca gestul acela să-i salveze viaţa.

IX

— Ai... ai ştiut că e ziua mea? întrebă Una, lăsând cuvintele să-i iasă pe gură încetişor şi apoi să se dizolve în tăcere.

— Ziua ta? Ce, azi? Vorbeşti serios?

Ea încuviinţă dând din cap.

— Nu, glumeşti! În Ajun?

— Îhî, spuse ea şi încercă să zâmbească. Sunt un copil al Crăciunului.

— Serios? De ce n-ai spus nimic?

— Nu-mi sărbătoresc ziua, răspunse ea.

— N-ar fi trebuit să-ţi dea un nume asociat Crăciunului, ca Natalia? Nu aşa se face cu copiii născuţi în perioada asta?

— Nu, sunt doar Una.

Îi explică mai departe:

— Înseamnă „cea fericită”.

Nici nu încercă să-şi ascundă ironia amară din glas.

— Cea fericită.

Thór zâmbi.

— Păi, la mulţi ani, Una!

— Mersi.

Mama ei sunase mai devreme din străinătate şi îi spusese la mulţi ani de ziua ei, şi de Crăciun. Conversaţia fusese scurtă, din pricina costului apelurilor internaţionale – de regulă, mama ei abia dacă făcea efortul să sune în alte zone din Islanda –, însă şi legătura fusese groaznică. Dar nu era ca şi cum ar fi trebuit să-şi spună prea multe – totul fusese spus deja, într-un fel sau altul.

— Nu faci nimic ca să marchezi momentul?

Ea clătină din cap şi zise:

— Păi, am primit o vizită plăcută.

— Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi adus un cadou.

— Nu vreau cadouri, mersi. Ţi-am zis, nu-mi sărbătoresc niciodată ziua de naştere. Nici după Crăciun nu mă înnebunesc.

Ezită, apoi spuse:

— Nu e chiar ziua mea preferată, nu mai e.

— Nu *mai* e?

Prinsese indiciul, iar acum Una îşi dădu seama că trebuia să-i spună tot.

După câteva momente de tăcere apăsătoare, zise:

— Are legătură cu tata.

Thór încuviinţă dând din cap, fără să vorbească, nevrând s-o întrerupă.

— A fost medic. Dar nu la spital… nu genul ăla de medic. Nu era interesat de oameni, de pacienţi, ci doar de cercetare. Prietenii lui din facultate s-au specializat şi şi-au cumpărat case mari şi maşini 4×4, dar tata a locuit mereu în aceeaşi casă. Pe el nu-l interesau banii. Era strălucit, absolut strălucit în ce făcea, dar nu voia decât să fie profesor… Mă rog, nici măcar să fie profesor, nu catadicsea nici atâta să facă. Cum ţi-am spus, nu-l interesau oamenii.

Thór încuviinţă din nou, dar când Una nu dădu vreun semn că ar vrea să rupă tăcerea, întrebă:

— Tu n-ai vrut niciodată să studiezi medicina?

— Ba da, am intrat la facultate. Unde am rămas prea mult. Am tras de mine să învăţ dintr-o tonă de cărţi şi am făcut un efort uriaş, dar într-un târziu mi-am dat seama că nu voiam să-i calc pe urme, nu voiam să fiu doctor. Colegilor nu le-a venit să creadă când am renunţat. N-am păstrat legătura cu niciunul dintre ei.

— A, deci să înţeleg că aveai potenţial?

— Pentru studiu, da. Dar nu aveam vocaţie. În loc de asta, m-am făcut profesoară.

— Bravo ţie, Una. Ţi-ai urmat inima.

— Tata avea patruzeci de ani când a murit, continuă ea după o vreme. Eu aveam doar treişpe.

Simţea că se întoarce în timp, în urmă cu aproape douăzeci de ani, în vechea casă a familiei, unde crescuse singură la părinţi.

— Doamne, erai atât de mică, spuse Thór cu reală compasiune. Îmi pare foarte rău, Una.

— A murit azi, zise ea, în Ajunul Crăciunului. De ziua mea.

Simţi cum pe obraz i se scurge o lacrimă.

Thór se apropie încă puţin şi îi cuprinse cu băgare de seamă umerii.

— Cred că a fost foarte greu. De fapt... cred că a fost cumplit.

Una nu răspunse – trebuia să termine povestea înainte să-şi piardă avântul.

— S-a sinucis, zise ea.

Se întoarse spre Thór şi văzu cât era de uluit.

— De ziua ta?

Ea dădu aprobator din cap.

— Ai... tu l-ai găsit?

— Da. Stătea la birou, unde obişnuia să-şi petreacă fiecare seară, cu cărţile de medicină deschise în faţa lui, cu lampa verde de birou care lumina camera, şi totul acoperit de sânge.

Vocea ameninţa să i se frângă şi se întrerupse ca să-şi revină.

— N-am mai intrat niciodată în biroul ăla. După aceea ne-am mutat într-un apartament foarte mic, pentru că tata n-a lăsat nimic în urmă când a murit, doar ipoteca de la casă.

— Dar... de ce...?

Thór nu duse întrebarea până la capăt.

— De ce a făcut-o?

El dădu din cap.

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie.

Una rămase câteva clipe în tăcere, apoi spuse:

— De ce s-ar sinucide cineva? Mai ales într-o zi ca asta? De ce ar vrea cineva să se sinucidă de ziua fetei lui... în Ajunul Crăciunului? Nu-ţi poţi închipui de câte ori mi-am pus întrebarea asta, fără să găsesc vreun răspuns. N-a lăsat niciun mesaj, doar... doar pur şi simplu, dintr-odată, n-a mai fost acolo. Preotul cu care m-au pus să stau de vorbă a vrut să dea vina pe depresie. *O boală nevăzută,* ţin minte că aşa a zis. *Nu vezi că oamenii suferă de ea.* Poate că avea dreptate – nu, sunt sigură că avea dreptate. Dar am dat vina pe mine însămi ani la rând şi mi-am zis că sigur a fost vina mea, cumva, pentru că a ales ziua aia, dintre toate.

— Sigur că n-a fost vina ta, spuse Thór.

N-avea el de unde să ştie, dar Una se bucură de răspuns.

— Nu, normal că nu, acum ştiu asta. Dar pe atunci nu ştiam. Eu şi mama nu mai vorbim despre asta, dar pe atunci o băteam la cap întruna cu întrebări la care n-avea răspuns. Şi apoi am început să mă întreb... mai târziu, când am crescut... am început să mă întreb...

Thór nu zise nimic, doar continuă s-o privească, cu braţul pe după umerii ei.

Una încercă din nou:

— M-am întrebat dacă nu cumva la fel o să mi se întâmple şi mie, ştii? Că poate într-o bună zi o să cad în depresie şi... şi o să vreau să-mi iau zilele. Am crezut că e ceva ce se moşteneşte.

În casă se lăsă o linişte deplină. Una se pomeni gândindu-se la fetiţa care-i cântase în noapte, care poate că o chema să i se alăture... în veşnicie.

— Cred că de asta m-am mutat aici, Thór – ca să scap de monotonia din viaţa mea. Începusem să-mi fac griji în legătură cu ce mi se întâmpla la Reykjavík. Mi-era teamă că într-o zi o să-mi vină vreo idee nebunească, într-un moment când eram singură în casă. Cred că de asta am vrut să mă mut şi am venit aici. Dar, sinceră să fiu, nu ştiu dacă a fost idee atât de bună.

X

Se făcea târziu.

Una vărsase câteva lacrimi în paharul cu vin după ce-i spusese lui Thór povestea ei. El o ascultase cu multă atenţie, cu toată deschiderea. Sub acea înfăţişare dură, sub barba zburlită, se ascundea o inimă bună.

Una băuse mult mai mult decât ar fi trebuit, era conştientă de asta, dar nu conta. Comportamentul ei era perfect scuzabil, dat fiind că erau şi Crăciunul, şi ziua ei, şi că deschiderea rănilor vechi fusese un efort atât de mare.

Ştia că-i făcuse bine să mai spună cuiva despre sinuciderea tatălui ei. Nu mai vorbise de mult timp despre subiectul acela. După ce se întâmplase, mama ei o trimisese o vreme la terapie, iar Una fusese silită să vorbească despre ce simţise în ziua aceea traumatizantă, despre durerea ei şi sentimentul de respingere... Dar nu o ajutase cu nimic.

Fusese atât de preocupată de problemele ei încât abia spre sfârşitul serii îi trecuse prin minte să-l roage pe Thór să-i spună ceva despre el, dar când ajunse să se intereseze de viaţa lui dinainte să se cunoască întrebările îi sunară superficial, iar el puse repede capăt conversaţiei.

— E târziu, Una.

Zâmbi.

— Şi vinul s-a terminat. Wow, chiar am băut noi ambele sticle?

Întoarse una dintre sticle deasupra paharului ca să arate că nu mai rămăsese nicio picătură. *Am băut noi,* spusese, deşi în realitate ea băuse cel mai mult.

— Ştii ce, Thór, n-ai vrea să stai peste noapte? E aşa târziu, cum ai zis şi tu, şi, ăăă...

Era îngrozită să audă cum îi patinează limba.

— Şi, ăăă, mi-e cam frică să stau singură în casa asta mare. Fetiţa – fetiţa mă ţine trează uneori...

El zâmbi din nou, dar nu răspunse imediat.

— Ştii ce, cred că cel mai bine ar fi să încerci să ignori fantoma, spuse în cele din urmă, evitând întrebarea.

— Uşor de zis, greu de făcut, răspunse Una cu un tremur în glas, însă nu-şi dădu seama dacă era provocat de teama de coşmaruri sau de faptul că-i aştepta răspunsul.

Urmă o pauză chinuitoare.

— Seara asta, Una... Cred că e mai bine dacă mă duc acasă. Din mai multe motive.

Ea răsuci capul ca să ridice privirea spre el, însă Thór îi evită ochii.

— Dar seara asta a însemnat mult pentru mine. Sincer. A însemnat mult pentru mine.

XI

Zorii zilei de Anul Nou aduseră cu sine un frig cumplit. Una începuse ziua cu o plimbare până la malul apei, unde un vânt de gheaţă bătuse dinspre mare, intrându-i până la os. Ar fi dat orice pentru nişte zăpadă, chiar şi numai o fulguială uşoară. În amintirile ei din copilărie, Anul Nou era legat întotdeauna de zăpadă, de tatăl ei care fixa artificiile în troiene înainte să le aprindă fitilul. În anul acela nu ştia dacă o să vadă vreo urmă de artificii. De la magazin nu

comandase niciunul, şi nu ştia care erau tradiţiile în satul acela.

Salka tot nu se întorsese acasă, dar Una aflase de la Gudrún că înmormântarea Eddei urma să aibă loc în 2 ianuarie în oraşul Egilsstadir, unde locuiau majoritatea rudelor lor. Nimeni nu-i spusese nimic Unei despre participare şi, cu toate că nu merita să ieşi în evidenţă într-un loc ca acela, nu-i venea să-şi facă apariţia la ceremonie fără să fie invitată.

Începuse să petreacă mai mult timp la parter, devenind mai curajoasă în absenţa Salkăi. Trecuseră câteva zile de când nu mai dormise în pod – folosise canapeaua Salkăi, având grijă să poată îndepărta cu uşurinţă orice semn al prezenţei ei acolo în caz că stăpâna casei s-ar fi întors acasă pe neaşteptate. Se simţea vinovată, ca şi cum ar fi încălcat proprietatea cuiva, pentru că nu ceruse voie. Iar dacă Salka ar fi apărut în miezul nopţii sau dimineaţa devreme şi ar fi găsit-o pe canapea, Una avea o scuză pregătită: ar fi spus că era atât de frig în mansardă că se refugiase la parter, numai de data aceea.

Acum stătea la masă în bucătăria de jos, ascultând ştirile de amiază la radioul Salkăi. Era surprinzător cât de repede se obişnuise să aibă casa numai pentru ea. Masa de prânz îi era alcătuită din pâine prăjită şi o sticlă de cola – un obicei rău, dar avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru dulciuri. Pe lângă asta, rezerva de băutură i se terminase din nou şi hotărâse să treacă de Revelion fără să-şi facă alta. Thór o invitase la cină la fermă. Din păcate, Hjördís urma să fie şi ea acolo, dar, dacă norocul era de partea ei, aveau să întâmpine noul an cu ceva de băut.

Buletinul de ştiri de la radio îi intra pe o ureche şi îi ieşea pe alta cu un murmur plăcut, iar Una stătea şi asculta fără prea mare interes vocea groasă a crainicului care citea titlurile principale când deodată prima ştire îi stârni

atenţia: „Poliţia cere ajutorul pentru a căuta un bărbat dispărut, Patrekur Kristjánsson, văzut ultima dată în Reykjavík cu trei zile înainte de Crăciun. Patrekur are treizeci şi trei de ani, păr tuns scurt şi se crede că ar fi îmbrăcat cu o geacă neagră de piele şi blugi. Oricine l-a văzut pe Patrekur e rugat să contacteze poliţia din Reykjavík”.

Ştirea o tulbură pe Una atât de tare încât sări de pe scaun, revăzându-l în minte pe bărbatul care apăruse la uşa Salkăi cu trei zile înainte de Crăciun. Poate că mintea îi juca feste – la urma urmei, de la o vreme avea numai vedenii –, însă descrierea se potrivea. Sigur, s-ar fi putut aplica în cazul multor islandezi, însă în minte îi stăruia limpede imaginea bărbatului în jachetă de piele.

Se duse ţintă la telefonul din hol, dar îşi trase mâna înapoi în ultimul moment, dându-şi seama că nu ştia numărul poliţiei din Reykjavík. Ar fi trebuit să fie uşor de ţinut minte un număr de cinci cifre, dar nu mai sunase niciodată la poliţie. Trebuia să se uite în cartea de telefoane dar, gândindu-se mai bine, îşi zise că înainte să sune ar fi fost mai potrivit să vadă o poză cu bărbatul care lipsea. N-ar fi fost o idee bună să stârnească rumoare în sat în zi de sărbătoare printr-o vizită a poliţiei, mai ales în contextul în care nu avea nicio informaţie concretă să le ofere. Mai mult, îi trecu prin minte că dacă poliţia ar fi venit să-l caute pe acest Patrekur, urma ar fi condus la fermă, la Hjördís şi la Thór. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să le creeze necazuri cu poliţia – sau, cel puţin, nu lui Thór.

Poliţiştii sigur publicaseră în ziar o fotografie cu bărbatul care dispăruse. Îşi zise că ziarul trebuia să fi apărut în ajunul Anului Nou, pentru că nu era zi liberă; de fapt, îşi amintea foarte clar că acasă citea *Morgunbladid* în 31 decembrie. Şi, cu toate că ediţia din ziua aceea era puţin

probabil să fi ajuns încă la magazin, fără îndoială că avea să apară în următoarele câteva zile.

Da, mai bine să aştepte până-i vedea fotografia. Mai bine să fie absolut sigură înainte să facă un gest radical, cum ar fi să implice poliţia.

XII

Era trecut de ora unu când Una dădu o raită pe la Co-op ca să vadă dacă e deschis. Afară era mai rece decât în dimineaţa aceea, iar vântul bătea puternic. Pufoaica ei groasă nu o proteja împotriva vremii – bine că nu avea mult de mers între case.

Magazinul era, într-adevăr, deschis. Soneria scoase clinchetul familiar când Una păşi în căldura dinăuntru. Gudrún ridică privirea de la ce croşeta şi îi zâmbi.

— Una, scumpo. Ai venit să-ţi iei ceva pentru cina de Anul Nou?

— Bună! salută Una vesel.

Deşi făcuse pe şefa în timpul organizării concertului, Gudrún era una dintre puţinele figuri prietenoase din sat, iar Una îi era recunoscătoare pentru asta.

— Nu mă aşteptam să te găsesc azi aici.

— De Anul Nou ţin mereu deschis până la două, la fel şi în Ajun. E aşa o... mă rog, o atmosferă de sărbătoare, aşa simt. Nu-s prea multe de făcut, dar lumea mai vine pe-aici să schimbe două vorbe şi să cumpere în ultimul moment lucruri de care au uitat – câte ceva pentru sos, sau mazăre, lucruri de genul ăsta.

Una dădu aprobator din cap.

— De fapt, voiam să văd ce ziare ai.

— Da? Cauţi unul anume?

— *Morgunbladid* de azi, dacă-l ai.

Gudrún râse binevoitor.

— *Morgunbladid* de azi? Nu, scumpo, asta în niciun caz. Niciodată nu primim ziarele în ziua în care apar şi, cum mâine e liber, bănuiesc că livrările încep cel mai devreme în 2 ianuarie.

— A, bine. Aşa mă gândeam şi eu, dar voiam doar să mă uit puţin la el, doar...

— E ceva urgent, scumpo?

— Păi, am auzit ceva la ştirile de la prânz. Ceva despre un bărbat care a dispărut.

— Seriooos? întrebă prelung Gudrún şi miji ochii bănuitor. Serios? repetă ea. E vreun cunoscut?

— Cum? A, nu, nicidecum, răspunse Una, întrebându-se dacă să-i spună lui Gudrún adevărul şi hotărând că n-avea ce rău să facă. Doar că descrierea mi-a amintit de bărbatul care a bătut la uşa noastră cu puţin timp înainte de Crăciun. A fost cam ciudat. Ai auzit ceva despre el?

Gudrún clătină din cap.

— Nu, n-am auzit nimic despre el.

— Păi... în fine, voiam să văd dacă e vreo poză cu el în ziar înainte să sun la poliţie.

— La poliţie?

Gudrún se încruntă.

— Da, sau m-am gândit... ştii, m-am gândit că poliţia ar vrea să ştie... că a fost aici, adică. Asta în caz că ar fi el.

— Mi se pare foarte puţin probabil să fi fost el, spuse Gudrún cu indiferenţă. Care ar fi şansele? Cred că ţi-ai lăsat imaginaţia să fie dusă de val.

— Probabil ai dreptate, zise Una, cu gândul la fetiţa fantomatică.

Poate că şederea în satul acela izolat avea un efect ciudat asupra minţii ei, făcând-o vulnerabilă la iluzii şi diminuându-i capacitatea de a gândi raţional.

Trebuia să aibă grijă să nu piardă contactul cu realitatea.

— Mai era ceva? întrebă Gudrún cu un ton tăios care nu o caracteriza.

Aruncă o privire ceasului de pe perete.

— O să închid imediat.

— Dar e abia unu fără un sfert, mormăi Una pentru sine, apoi zise cu glas tare: Nu, n-am nevoie de nimic... Nu azi.

Gudrún dădu aprobator din cap.

— Nici măcar de o sticlă de vin? întrebă ea acid, iar pe Una o cuprinse un fior de dezgust auzind insinuarea.

— Fără vin azi. Mersi oricum.

Una făcu un efort să zâmbească.

— Dar ai putea să-mi faci o favoare?

Gudrún aşteptă fără să spună nimic.

— Ai putea să-mi păstrezi un exemplar din *Morgunbladid* când ajunge? Să pui un exemplar deoparte?

— Să-ţi ţin un exemplar deoparte? Bineînţeles, Una, scumpo, bineînţeles.

XIII

Îl auzi din nou: cântecul acela, aceeaşi melodie, acelaşi cântec de leagăn.

Iar de data asta o şi văzu limpede. Nu era Edda – era fetiţa din poză, care purta aceeaşi rochie albă, de data asta în casă, în picioare, în livingul de jos.

Fetiţa se opri din cântat şi un zâmbet distant îi flutură pe buze, dar în ochi i se citea o tristeţe profundă.

De astă dată Una nu simţi atât teamă, cât o curiozitate copleşitoare. Voia să stea de vorbă cu copila, s-o întrebe ce se întâmplase şi de ce tot apărea aşa.

Fetiţa îşi termină cântecul şi rămase pe loc, nemişcată, privind în spaţiu, cu ochii goi, după care clipi o dată, iar Una avu impresia confuză că în faţa ei se afla Edda, dar îi trecu repede. Nu fusese la înmormântarea Eddei. Nimeni

nu-i amintise despre ea şi nici n-o întrebase dacă voia să vină, cu toate că bănuia că majoritatea sătenilor participaseră la ceremonie.

Una aşteptă neîndrăznind să respire, nici ea nu ştia ce – poate aştepta ca fetiţa să vorbească sau să se mişte. Poate că avea să cânte din nou cântecul; poate că doar voia să atragă atenţia asupra ei ca să nu fie uitată... Şi atunci Una deveni conştientă de o senzaţie tot mai puternică de groază, de parcă se pregătea ceva rău-prevestitor, ceva cumplit ce fetiţa nu putea să înţeleagă...

Privirea îi era atât de implacabilă încât Una nu mai rezistă.

Se trezi icnind şi deschise ochii, descoperind că era învăluită în întuneric. Cu o parte a minţii înregistră faptul că dăduse pilota la o parte. Iar atunci îşi aminti că era întinsă pe canapeaua de la parter. Nu găsise niciun motiv pentru care să lase luminile aprinse, pentru că până atunci fusese lăsată în pace în camerele Salkăi, dar acum teama o paraliza, împiedicând-o să se ridice şi să aprindă o lampă. Departe de a încerca să se încurajeze că era singură în casă, era convinsă că lumina n-ar fi făcut decât să confirme că nu aşa stăteau lucrurile. Nu resimţise deloc apariţia ca pe un vis – prezenţa fetiţei fusese aproape palpabilă. Una se uitase fix la ea, chiar dacă avusese ochii închişi şi zăcuse în limbul acela dintre somn şi trezie. Totuşi, chiar şi prin teama pe care o simţea, era din nou conştientă de o curiozitate copleşitoare şi îşi dădu instinctiv seama că fetiţa nu-i voia răul.

După experienţa aceea tulburătoare, numai de somn nu-i ardea. Nu era sigură că ar mai fi putut să adoarmă nici dacă ar fi încercat. În loc de asta rămase acolo, fără să mişte un deget, cu inima bătându-i puternic în piept, până când frigul o învinse şi Una se întinse după pilotă, aproape aşteptându-se s-o apuce cineva de mână. Înhăţă pilota, o

întinse din nou şi aşteptă să simtă căldura cum i se strecoară înapoi în corp.

Închise ochii.

Ascultă.

Auzi zgomotele difuze din casă şi vântul care vuia afară. Peste noapte se stârnise o furtună şi era recunoscătoare pentru asta, sperând ca zgomotul din exterior să înece oricare alt sunet ar fi stat la pândă înăuntru, nevăzut, în întuneric.

Una nu ştia cât e ceasul. Putea fi orice oră între miezul nopţii şi zorii zilei. În perioada aceea a anului era imposibil să-ţi dai seama, pentru că dimineaţa era la fel de neagră ca şi noaptea, iar în satul acela minuscul noua zi nu era anunţată de zumzetul traficului, cum se întâmpla în vechea ei casă din partea de vest a Reykjavíkului.

Canapeaua din sufragerie, trebuia să recunoască şi asta, nu era deosebit de confortabilă. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă sus, la mansardă, pentru că era limpede că încăperile de jos nu o protejau de fantoma care bântuia. Dar apoi îi trecu prin minte o altă variantă: putea să doarmă în patul Salkăi. Camera ei avea o atmosferă reconfortantă, iar Salka nu părea s-o fi simţit pe fetiţă.

Dar Una nu se mişcă, doar rămase acolo cu ochii închişi şi cu mintea gonindu-i, gândindu-se la soarta fetiţei care murise cu mai bine de un veac înainte. Una nici măcar nu ştia cum o cheamă, darămite cum murise, dar sigur avea posibilitatea să afle, trebuia să fie o poveste cunoscută în sat.

Ce s-a întâmplat? se întrebă, sau poate chiar îşi şopti. *Ce naiba ţi s-a întâmplat?* Când rosti întrebarea, simţi tulburător de puternic prezenţa fetiţei, şi fu sigură că dacă ar fi deschis ochii ar fi văzut aievea silueta mică, îmbrăcată în rochia albă.

Una încercă din răsputeri să se gândească la altceva, încercă să se relaxeze...

XIV

Deschise larg ochii.

Auzea paşi.

Încă era întuneric. Sigur nu dormea de mult, probabil doar aţipise un pic, cu mintea încă plină de întrebări despre fetiţa fantomatică, iar acum...

O uşă din hol scârţâi, provocându-i Unei un fior de groază pe şira spinării. Încremeni. Ochii i se obişnuiau treptat cu întunericul, iar respiraţia îi rămase blocată în gât. Îi auzi din nou – paşii se apropiau. Nu se putea mişca, nu putea privi în jur.

Cu un scârţâit, uşa livingului începu să se deschidă – chiar dacă Una era încă pe jumătate buimacă, îşi dădea seama că se întâmpla cu adevărat. Se pregăti să audă din nou cântecul de leagăn, cu toţi muşchii tensionaţi de spaimă.

Din hol intra o lumină.

— Una, zise cu blândeţe un glas, iar ea aproape că-şi ieşi din minţi de spaimă.

Se ridică instantaneu în capul oaselor, rotind capul împrejur. Ce aiureală să fi crezut, chiar şi pentru o clipă, că era fantoma!

— Bună, Salka, spuse ea jenată. Mă bucur... mă bucur să te văd. Îmi... îmi pare foarte rău.

Salka părea să fi îmbătrânit în doar câteva zile.

Femeia plecă fruntea.

— Mulţumesc, spuse apoi, încetişor.

După aceea întrebă, încruntându-se nedumerită:

— Ce faci aici jos, Una?

— Era... era foarte frig sus. Scuze, doar m-am strecurat aici peste noapte. Sper că nu te superi.

— Nu, e-n regulă.

Urmă o pauză scurtă, apoi Salka zise:

— N-ai venit la înmormântare.

— N-am... n-am vrut să vin de capul meu, explică Una, conştientă cât de slabă era scuza. Vă ştiţi cu toţii de atâta timp... Nu eram sigură dacă o să fiu binevenită.

Regretă imediat cuvintele pe care le alesese.

Salka dădu aprobator din cap, dar nu spuse nimic.

— E aproape dimineaţă, am avut o noapte urâtă, pur şi simplu n-am putut să dorm, aşa că am hotărât să vin acasă. Să văd dacă pot... dacă pot să stau aici o vreme.

Salka era trasă la faţă, iar sub ochi avea pungi vineţii de la oboseală.

— Înţeleg, spuse Una cu blândeţe. Mă duc sus acum şi te las să te odihneşti.

— Eu... eu... se bâlbâi Salka. De fapt, nu mi-e somn. Te deranjează dacă mai stai puţin cu mine? Pun de o cafea.

— Sigur. O cafea sună excelent. Mai bine odihneşte-te tu şi o fac eu.

— Nu, stai liniştită, mă ocup, spuse Salka.

Dispăru în bucătărie.

Una dădu la o parte pilota de pe canapea, o duse în fugă la etaj şi coborî imediat, îmbrăcată încă în cămaşa de noapte.

Cafeaua îi risipi ultimele urme de somn. Urmă o tăcere prelungă pe care Una nu vru s-o spargă. Aşteptă ca Salka să facă prima mutare.

— Nu eram sigură dacă o să mă mai întorc, spuse Salka într-un târziu. Nu eram sigură că o să mai suport să revin aici, în sat, în casa asta. Dar nu e ca şi cum aş avea de ales, şi cred că probabil ar fi o idee bună să încerc să intru din nou într-o rutină de vreun fel.

Rostea cuvintele lent, poticnindu-se, şi era limpede că se chinuia să-şi ţină lacrimile în frâu.

— Da... înţeleg, spuse Una total nepotrivit.

— Nu ştiu când o să mă mai pot apuca din nou de scris, dar nu e ca şi cum aş avea prea multe de făcut aici, şi undeva tot trebuie să începi. Şi dacă mă hotărăsc, totuşi, să mă mut, va trebui să fac curat, să-i împachetez lucrurile...

Glasul Salkăi se frânse, dar după o pauză scurtă, în care suspinele îi rămaseră în gât, continuă cu încăpăţânare:

— În ciuda tuturor lucrurilor, mă simt bine să fiu aici, cel puţin deocamdată – e ca şi cum ar fi pe-aproape, dacă ştiu că are camera alături şi că totul e aşa cum era.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Tot nu şi-au dat seama ce s-a întâmplat? întrebă Una.

Salka clătină din cap.

— Nu, doar că i-a cedat ficatul. Nu pot să înţeleg.

— Îmi pare rău că n-am venit... La înmormântare, vreau să spun.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. A fost o slujbă foarte frumoasă. Au venit mulţi oameni.

Una sorbi din cafeaua fierbinte, luptând împotriva impulsului de a o întreba pe Salka despre fetiţa din mansardă. Era cel mai nepotrivit moment cu putinţă, şi totuşi nu se putea gândi la ce altceva să spună şi, cine ştie, poate că Salka s-ar fi bucurat să vorbească şi despre un alt subiect decât pierderea ei tragică.

— Mai ţii minte când am vorbit despre fantomă? întrebă Una.

Salka dădu aprobator din cap.

— Mi se pare că e tot mai rău. Tu n-ai observat niciodată nimic?

— Nu, răspunse Salka, dar Una nu fu convinsă de tonul ei.

— E aşa de ciudat. Mai întâi a fost ca un vis urât, dar acum mi se pare mai real, mai concret.

Salka nu avu nicio reacţie.

— Cum o chema?

— Poftim?

— Cum o chema pe fetiţă?

Preţ de o clipă avu impresia că Salka n-o să-i răspundă, dar apoi ea spuse:

— Thrá. Credeam că ţi-am zis.

— Nu, nu cred. E un nume neobişnuit.

— Da, aşa cred...

Salka lăsă propoziţia în aer.

— Mă întrebam dacă ştii cumva ce s-a întâmplat.

— Cum adică?

— Ce a păţit fetiţa.

— A murit.

— De unde ştii?

— Ce contează? întrebă Salka şi îi aruncă o privire urâtă Unei, iar glasul îi deveni tăios deodată. S-a întâmplat, cât să fie?, acum aproape şaizeci de ani.

— Întrebam şi eu... spuse Una stânjenită.

— Te-am invitat să locuieşti aici ca un gest de bunăvoinţă, continuă Salka pe un ton devenit brusc vehement. N-ai niciun motiv să-ţi bagi nasul în trecutul familiei mele, Una.

— Nu... nu, normal că nu.

Salka se ridică.

— Mă duc la culcare. Poate ar fi mai bine... poate ar fi mai bine ca până diseară să-ţi găsim alt loc în care să stai.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, ieşi din încăpere.

Îi spuseseră că dacă mărturisea aveau să-i dea imediat drumul din carceră. Aşa că mărturisise. O vreme începuse chiar să creadă că e vinovată, dar acum îndoielile începuseră s-o macine iar. Nu se schimbase nimic. Era închisă încă în celula ei înghesuită, singură pe lume, complet zdrobită. Ticăloşii nu se ţinuseră de nicio promisiune, dar din când în când o târau la alte interogatorii, probabil mai mult din obişnuinţă decât de nevoie, pentru că nu mai avea ce să le spună. Repetau promisiunile făcute mai înainte, îi spuneau că totul avea să se termine în curând, că urma să scape de chin după era pusă sub acuzare şi că, după aceea, cazul avea să se desfăşoare într-un mod mai convenţional. Cu asta putea trăi, îşi zise – izolarea era cea care o termina.

Îi povestiseră despre cei doi bărbaţi care fuseseră implicaţi împreună cu ea în uciderea lui Hannes şi a lui Hilmar, îi descriseseră în amănunt cum ei trei aruncaseră cadavrele în câmpiile vulcanice. Îşi imagina scenele, exact cum i le povestiseră ei. Se vedea luând parte la crime, apoi ducând cadavrele cu maşina în sud, de-a lungul coastei, şi ajutându-i pe ceilalţi să le arunce într-o fisură. Şi totuşi, din ceea ce i se spusese, se părea că trupurile încă nu fuseseră descoperite. O duseseră chiar pe câmpiile vulcanice nesfârşite, întunecate, din Peninsula Reykjanes şi îi ceruseră să le arate locul exact, dar nu reuşise, pentru că nu-i spuseseră care era acela.

În ciuda tuturor acestor lucruri, îşi dăduse toată silinţa să le facă pe plac, arătându-le locuri la întâmplare şi încercând să se concentreze, să gândească. Dacă era adevărat, dacă ea şi cei doi parteneri chiar îi omorâseră pe Hannes şi Hilmar, ar fi trebuit măcar să fie în stare să recunoască nişte semne care să-i ajute pe poliţişti să găsească trupurile neînsufleţite. Poate că asta era ultima

piesă din puzzle pe care o aşteptaseră, cheia care avea să pună în sfârşit capăt supliciului.

XV

În timp ce urca tremurând din living în mansardă, Una avu senzaţia că pereţii prinseseră viaţă şi începuseră să strige la ea, că se umflau şi se dezumflau în ritmul respiraţiei ei. Nu pricepea ce se întâmplase. De ce i-ar face Salka aşa ceva?

Sigur, Salka trecuse printr-o experienţă cumplită, deci poate că asta era explicaţia. Şocul şi durerea o dezechilibraseră întrucâtva.

Unei i se făcu rău când o lovi constatarea că acum chiar era singură şi fără niciun prieten în sat. Toată lumea se întorsese împotriva ei, sau poate că aşa fusese încă de la început. Într-o singură clipă îşi pierduse locuinţa şi fusese aruncată în stradă. Pereţii parcă stăteau s-o zdrobească şi, când ajunse în capul scării, abia dacă-şi mai recunoscu micul apartament. Locuise acolo mai bine de patru luni, dar fusese vreodată cu adevărat *casa* ei? Şi acum unde era să se ducă? Mai avea vreun motiv să rămână în sat – cu o singură elevă – acum că singura persoană care îşi dorise o profesoară din exterior se întorsese împotriva ei?

Deşi era obosită după o noapte urâtă, Una se apucă imediat de lucru şi îşi scoase valizele şi lucrurile de pe unde erau. Ori se urca în maşină şi pleca direct acasă, la Reykjavík, sau putea să bată la uşa lui Thór şi să-i ceară ajutorul. Ar fi preferat să sune mai întâi, dar nici nu se punea problema de aşa ceva, pentru că telefonul era jos, în partea de casă a Salkăi, iar acolo nu mai voia să calce.

Una îşi smulse hainele din dulap şi le trânti grămadă pe pat, surescitată. În frigider mai era nişte mâncare – s-o lase acolo? Şi câteva – de fapt, destul de multe – sticle de

vin goale pe care nu apucase să le arunce. Probabil cel mai bine era să le ducă afară la maşină şi să le arunce discret când ajungea înapoi la Reykjavík. Dar pentru asta îi trebuiau mai multe pungi de plastic.

Alinie sticlele pe podea, aproape fără să se gândească la ce face, apoi se opri. Avea nevoie de mai mult timp de gândire înainte să ia o decizie irevocabilă. Hotărî să se aventureze în frig şi să se plimbe pe coasta dealului, până la fermă. Thór şi Hjördís probabil se treziseră până la ora aceea, pentru că trebuiau să hrănească oile. După ce îşi studie lucrurile cu privirea, se prăbuşi pe un taburet şi trase adânc aer în piept. Afară vântul sufla cu putere, dar în casă nu se auzea nimic. Acolo, în liniştea aceea, începu să conştientizeze un sentiment straniu de pierdere. Nu de Edda îi era dor, ci de cealaltă fată care murise.

Thrá, unde eşti acum?

Thrá.

Una îşi dădu brusc seama că Thrá era singura fiinţă din sat căreia îi păsase vreodată de ea.

XVI

Dimineaţa era neagră ca smoala. La orizont nu se vedea nicio dungă cenuşie care să anunţe apropierea răsăritului. În perioada când nopţile erau cele mai lungi, ca atunci, întunericul iernii părea mai apăsător şi mai greu de suportat decât orice trăise vreodată Una la oraş, iar puţinele lumini din sat nu făceau decât să accentueze bezna implacabilă de dincolo de ele.

Sfidând vântul puternic, care abia te lăsa să respiri între rafale, se luptă să ajungă pe culmea dealului, la fermă, încordându-şi privirea, în încercarea de a zări de la fereastră o lumină prin întunericul ca de cerneală. Ca de obicei, casa de oaspeţi nu dădea niciun semn de viaţă, aşa

că se îndreptă spre clădirea principală. Numai când ajunse în faţa uşii se opri şi se întrebă ce avea să-i spună lui Thór.

— Începem să ne vedem cam des, zise Hjördís sec când deschise uşa.

Una sperase cu toată fiinţa ca Thór să ajungă acolo înaintea ei.

— Cu cine? Cu mine?

Hjördís dădu aprobator din cap, cu o expresie imposibil de citit.

Pe Una o duru cât de nedreaptă fusese remarca aceea. Nu se vedeau „cam des” şi nu era ca şi cum se întâmplase ceva între ea şi Thór, nu tocmai. O lovi o teamă stârnită de paranoia cum că toţi voiau să scape de ea, nu doar Salka. Poate cel mai simplu ar fi fost să le facă pe plac şi să dispară. Copilele puteau să facă din nou lecţii acasă fără probleme, îşi zise Una, apoi se corectă: „copila”, nu „copilele” – mai rămăsese o singură elevă. Dar nu era genul care să se dea bătută. Fusese mereu hotărâtă, dăduse dovadă de multă voinţă, mai puţin, trebuia s-o recunoască, în privinţa băuturii. Odată ce începea, alcoolul parcă îi absorbea toată motivaţia.

La fel fusese şi la moartea tatălui ei. Îşi pierduse toată energia şi capacitatea de concentrare şi rămăsese în urmă la şcoală. Cu toţii spuseseră că o înţelegeau: profesorii, mama ei, prietenii ei. Nimeni nu îndrăznise s-o critice.

— Îl chem, zise Hjördís scurt.

Era mai mult decât evident că Una nu era binevenită acolo. Îi trecu prin minte să se întoarcă pe călcâie şi să plece, să termine de împachetat, să se urce în maşină şi să pornească spre sud. La Reykjavík, şi acasă.

— Bună.

Se smulse din gânduri şi-l văzu pe Thór în pragul uşii. În ciuda temerilor ei, zâmbetul cunoscut era acolo, pândind din spatele bărbii şi stârnind un surâs şi din partea ei.

— Ce devreme te-ai trezit, spuse el.
Apoi, observându-i tulburarea:
— Hai să ieşim puţin. N-am mai mers de mult până la vechea staţie radar, nu-i aşa?
Ea încuviinţă dând din cap.
— Da, de prea mult timp.
Îşi pusese deja haina, gata de drum. O cuprinse cu un braţ pe după umeri, o strânse scurt, apoi îi dădu drumul aproape imediat, ca şi cum n-ar fi vrut să meargă prea departe. Ca şi cum ar fi vrut să păstreze o oarecare distanţă între ei.
— Să mergem, dar.
Starea ei de spirit se îmbunătăţi puţin.
Niciunul dintre ei nu vorbi preţ de câteva minute stânjenitoare, în timp ce mergeau pe aceeaşi cărare ca data trecută, împleticindu-se din când în când, loviţi de rafale puternice. Nu erau condiţii prielnice pentru o plimbare, dar Una simţi că putea îndura orice, numai să aibă ocazia să stea de vorbă cu Thór între patru ochi.
— S-a întors Salka, zise ea în cele din urmă.
Nu avusese de gând să vorbească ea prima, dar tăcerea dintre ei devenise apăsătoare. Trebuia s-o rupă cumva.
Era prea întuneric să-i vadă expresia de pe chip şi, ca de obicei, vocea lui nu trădă nimic:
— Nu mă aşteptam – nu atât de repede. De fapt, mă îndoiam că o să se mai întoarcă. Am crezut că o să vrea s-o ia de la capăt, altundeva.
— S-ar putea să plece. Nu ştie sigur.
— Cum ţi s-a părut? Suportă bine?
— Da, destul de bine, cred, în condiţiile date. Dar discuţia noastră a fost foarte ciudată. Vrea...
Una se întrerupse pentru că glasul ameninţa să i se frângă, apoi, recăpătând controlul asupra lui, zise:
— Vrea să mă mut din casă.

— Vrea să te muţi din casă? repetă el pe un ton neutru.

Una se aşteptase la o reacţie mai puternică.

— Şi să te duci unde?

— Ori acasă, ori la altcineva din sat. Nu prea ştiu cum s-o iau, dacă a fost ceva ce a spus la nervi – la urma urmei, cred că e prăbuşită – sau dacă a vorbit cât se poate de serios. Şi...

Inspiră profund, iar aerul rece ca gheaţa îi umplu plămânii.

Thór îi aruncă o privire.

— Ştii că datorită Salkăi ai primit slujba de aici? S-a luptat cu ei ca să angajeze un profesor ca lumea.

— Crezi că o să fiu trimisă acasă?

— E cam târziu acum.

— Mi-ar plăcea să am ocazia să duc până la capăt anul şcolar, chiar dacă a rămas numai Kolbrún.

Preţ de o clipă Una îşi dădu voie să se gândească la faptul că semestrul rămas ar fi fost mai puţin dificil dacă Edda ar fi fost cea care ar fi supravieţuit... Apoi îşi alungă din minte gândul acela mişelesc şi umplu tăcerea stânjenitoare rostind întrebarea pe care venise să o pună:

— Am auzit că tu şi Hjördís aveţi o cameră liberă unde mai primiţi turişti din când în când...

— Da, confirmă Thór. Pensiunea de la ferma lui Hjördís.

Una continuă repede, înainte ca el să poată adăuga ceva:

— Aţi primi nişte bani dacă mi-aţi da voie să stau la voi – nu de la mine, ci de la consiliul local. Salka mi-a spus că ei îi dau nişte bani.

— Nu asta-i problema, spuse Thór, deşi Una bănuia că suma ar fi însemnat ceva pentru ei; era limpede că pescarii din sat aveau un salariu bun, dar pentru ceilalţi trebuie că era o luptă. Dar, da, sigur, putem aranja ceva. O

să vorbesc cu Hjördís. N-o să te trimitem înapoi la Reykjavík. Cel puţin, nu încă.

Cu toate că răspunsul lui venise ca o uşurare, Una îşi dădu seama că n-ar fi deranjat-o să aibă un pretext să renunţe şi să se întoarcă acasă cu coada între picioare. Nimeni n-ar fi învinovăţit-o, nu după tragedia de dinainte de Crăciun.

— Dar trebuie să înţelegi...

Thór ezită la mijlocul propoziţiei, lucru care nu-l caracteriza.

— Trebuie să înţelegi că între noi doi nu se poate întâmpla nimic. E o poveste lungă, dar pur şi simplu... Nu putem...

— E-n regulă, ştiu, răspunse ea grăbită, încercând să-şi păstreze cumpătul, cu toate că vorbele lui neaşteptate îi cam tăiaseră elanul. Din cauza lui Hjördís.

Încercase marea cu degetul.

— Da, aşa e, spuse Thór şi nu mai adăugă nimic altceva.

Îşi continuară urcuşul pe deal.

Se simţea groaznic şi se bucura că Thór nu putea vedea cum îi ard obrajii în întuneric. Într-o tentativă de a-şi distrage atenţia, se gândi la soldaţii străini care se zgribuliseră pe culmea aceea mohorâtă, bătută de vânturi, unde izolarea se dovedea duşmanul cel mai cumplit.

Mai înaintară puţin, loviţi de rafale, până când Thór vorbi din nou, ridicând glasul ca să se facă auzit:

— Vrei să ne întoarcem, Una?

La fel ca data trecută, mergeau unul lângă celălalt. Deşi nu-i putea vedea chipul, tonul lui sugera că îşi doreşte exact opusul – că ar fi preferat să meargă mai departe. Că, la fel ca ea, şi el se săturase de sat.

— Da, sigur, hai, zise Una, făcându-şi vocea să sune înadins nonşalantă. Dar mi-a prins bine să iau o gură de aer, chiar dacă e rece ca gheaţa.

Ezită o clipă, apoi vorbi din nou:

— Apropo, îl ţii minte pe bărbatul care a venit la voi cu o zi înainte să moară Edda?

Nu intenţionase să deschidă subiectul acum, dar brusc o cuprinsese cheful să-l discute cu cineva, pentru că nu-i dădea pace.

— Da, zise Thór. Ce-i cu el?

— Am... am auzit la ştiri că a dispărut un bărbat. Îl cheamă Patrekur – nu-mi amintesc celălalt nume. Crezi că ar putea fi acelaşi tip?

— Ce te-a făcut să crezi asta? Patrekur? Nu, îl chema altfel. Am uitat cum, dar mi-aş fi amintit dacă ar fi fost un nume neobişnuit ca ăsta.

— I-au făcut şi descrierea. Au zis că purta geacă de piele neagră şi blugi.

Thór râse.

— Se aplică pentru jumătate din bărbaţii din ţara asta.

— Şi se potrivea şi vârsta, mi s-a părut – vreo treizeci de ani. Erau şi tunşi scurt, şi bărbatul despre care am auzit la radio, şi cel care ne-a bătut la uşă.

— Din nou, descrierea i se potriveşte oricărui tip de vârsta asta din ţară. Cred că te laşi puţin dusă de val, Una. Satul poate avea efectul ăsta asupra nou-veniţilor. Crede-mă, îmi amintesc foarte bine. Când m-am mutat aici nu mi-a fost bine luni întregi. Vedeam fantome peste tot, auzeam zgomote ciudate, vântul mă zăpăcea şi întunericul mă deprima.

Se cufundă din nou în tăcere, iar şuieratul furtunii îi oferi un acompaniament potrivit.

— Dar pe urmă e mai bine, Una. Nu ai de gând să stai mult timp cu noi, dar te asigur că totul se îmbunătăţeşte când apare din nou soarele. Fantomele se topesc odată cu umbrele. Poate casa veche chiar e bântuită, cine ştie...? Dar am încredere în faptul că lucrurile o să arate mai bine

primăvara. Iar bărbatul care a dispărut n-are nicio legătură cu noi, deşi pot să înţeleg de ce crezi asta. Bun, a dispărut un biet om prin Reykjavík – genul ăsta de lucruri nu ne afectează niciodată pe noi, oricât de tentant ar fi să-ţi imaginezi că micul nostru sat ar putea ajunge la ştiri.

Se întorsese spre ea între timp, iar Una făcuse la fel. Avea dreptate. Era mai bine să nu interpreteze prea mult lucrurile.

— Probabil ai dreptate. Când *Morgunbladid* ajunge şi aici şi o să-i văd poza, îţi dau ceva de băut ca să mă revanşez. Mă simt cam penibil, drept să-ţi spun.

El îi puse nesigur o mână pe umăr în timp ce îşi continuară drumul.

— N-ai niciun motiv. Şi nu-mi datorezi scuze. Cu Skálar trebuie să te obişnuieşti. Iar satul are la rândul lui nevoie să se obişnuiască cu nou-veniţii. E un loc care are suflet, ca să zic aşa.

— Da, cred că ai dreptate. Chiar are suflet.

După o pauză, ea continuă plină de speranţă:

— E o atmosferă bună aici, nu crezi?

— În legătură cu asta nu-s chiar aşa de sigur, răspunse Thór după câteva momente, cu o gravitate necaracteristică în glas.

XVII

Când Una se întoarse, Salka stătea la masa din bucătăria din mansardă, aşteptând-o.

— Una, îmi pare rău, zise Salka imediat. Nu ştiu ce m-a apucat mai devreme. Eram foarte obosită. Efectiv nu mai ştiu ce să fac. Eu...

— Nu-i nevoie să spui nimic, Salka. Nici nu-mi pot închipui prin ce treci acum.

— Da, oricum, ideea e că normal că poţi să rămâi.

Salka vorbea cu un glas blând, aproape trist.

— Serios, aş prefera să fii aici. Dacă e să locuiesc în continuare în casa asta, n-aş putea rezista să stau singură. Suporţi să mai rămâi?

— Bineînţeles.

Una zâmbi, simţind cum îi e luată o povară de pe umeri. Se dovedea că îşi făcuse griji degeaba. Iar acum nu mai era nevoie să accepte oferta generoasă a lui Thór. Oricum ar fi fost un trai deloc confortabil, cu toţi trei în acelaşi loc.

— Pentru mine o să fie o alinare să te ştiu la etaj, spuse Salka şi era limpede că e sinceră.

Aruncă o privire împrejur şi spuse:

— Văd că ai început deja să-ţi faci bagajele. Îmi pare rău. Pot să te ajut să pui totul la loc.

— Nu-i nicio problemă. Serios, nu-i o problemă.

Întrebarea rămase suspendată în aer: *Unde aveai de gând să mergi?*

— Eşti binevenită să iei orice vrei din frigiderul de jos, spuse Salka după un scurt moment de tăcere. Am şi nişte vin în dulăpiorul din living. Poţi să-l iei fără griji, eu nu beau prea mult.

Abia atunci Una îşi dădu seama că toate sticlele ei goale rămăseseră aliniate pe podeaua bucătăriei. Se făcu stacojie la faţă, dar încercă să răspundă cu nonşalanţă şi zise doar:

— Mersi.

XVIII

Şcoala urma să înceapă abia în ajunul Bobotezei, iar Una nu avea aproape nimic de făcut între timp. I se terminase tot vinul, o realitate care o sâcâia mai mult chiar decât singurătatea, deşi nu îndrăznea să intre în proviziile Salkăi, în ciuda ofertei generoase.

Şi-ar fi dorit să stea de vorbă cu cineva, dar mama ei era încă în străinătate, deci nu putea s-o sune ca să stea la poveşti, iar cu Sara nu mai ţinuse legătura de secole. Cochetă cu ideea de a-i da un telefon dar în cele din urmă hotărî să nu o facă, pentru că nu era ca şi cum Sara făcuse vreun efort s-o contacteze, chiar dacă avea numărul Unei. Şi, cu toate că Sara zisese că o să vină în vizită, nu dăduse niciun semn cum că avea de gând să-şi ţină promisiunea. Era păcat, pentru că Una ar fi dat orice să vadă un chip prietenos.

Timpul petrecut în Skálar începuse să i se pară un fel de sentinţă la închisoare. Lăsase zilele să treacă fără să coboare s-o vadă pe Salka, temându-se ca nu cumva să pară băgăcioasă. Îi lăsase în pace şi pe Thór şi Hjördís, cu excepţia telefonului prin care le spusese că până la urmă n-o să aibă nevoie de camera de oaspeţi.

Trebuia neapărat să se ducă la magazin şi să-şi facă provizii cu lucrurile esenţiale. Pe lângă mâncare îi era poftă de cola, de ceva cu zahăr, şi de o sticlă de vin – doar de una, ca o trufanda. Mai mult decât orice voia să cumpere numărul de Revelion din *Morgunbladid* pe care-l comandase, în speranţa că o să vadă acolo chipul bărbatului dispărut.

E drept că Thór fusese vocea raţiunii când îi spusese că se lăsa purtată de val. Bineînţeles că la mijloc nu era altceva decât imaginaţia ei hiperactivă, dar totuşi nu reuşea să nu se gândească la bărbatul acela şi la ştirea scurtă de la radio. *Trebuia* să fie sigură.

Cum ziarele soseau în general după-amiază, amână dinadins să meargă la magazin până atunci. Avea de gând să cumpere ceva pentru cină (şi o sticlă de vin), apoi să întrebe într-o doară despre ziarul pe care promisese Gudrún să i-l pună deoparte.

Orele la care se deschidea magazinul variau mereu câte puţin, dar Una bănui că Gudrún avea să fie acolo la ora trei, şi avu dreptate. Mai mult, reuşi s-o prindă singură, ceea ce însemna că putea să cumpere vinul fără ca vecinii s-o observe, deşi nu avea niciun motiv să creadă că Gudrún ar fi păstrat discreţia în legătură cu prietenia ei cu paharul.

— A, şi mai voiam să iau şi ziarul, spuse Una în cele din urmă, după ce îşi umplu punga de cumpărături.

— Ziarul?

— Da, *Morgunbladid,* numărul de Revelion. Ai zis că-mi păstrezi şi mie un exemplar.

— A, da, aşa e, ai dreptate, scumpo, mi-am amintit.

Gudrún zâmbi. Urmă o pauză, apoi spuse:

— Din păcate ziarele încă n-au ajuns. Uneori se mai întâmplă. La urma urmei, suntem cam departe de drumurile umblate.

Una oftă. Abia aşteptase să lămurească povestea o dată pentru totdeauna, ca să-şi îndrepte mintea spre alte chestiuni, mai practice.

— Doar *Morgunbladid* n-a apărut sau n-a venit niciunul?

— Azi n-a venit niciun ziar, scumpo. Sunt trimise mereu într-un singur transport. Dacă lipseşte un ziar, înseamnă că lipsesc toate. N-avem ce face. Vrei ziarul de mâine? Asta dacă-l livrează...

— Ăăă, da, cred că da.

— E bine să fii la curent cu se întâmplă în lume şi să nu laşi să te izolezi prea tare. Bănuiesc că Salka nici măcar n-are televizor în casă. Eu şi Gunni ne-am cumpărat un televizor acum câţiva ani, de când am hotărât să ne luăm un aparat video. E o mare diferenţă. Împrumutăm casete de la magazinul din Thórshöfn. Avem o înţelegere cu ei, bineînţeles. Doar nu se aşteaptă să le returnăm casetele a

doua zi, ca restul lumii. Ar trebui s-o convingi pe Salka să-şi ia un televizor şi un video, ca să nu te mai plictiseşti.

Una încuviinţă dând din cap. De fapt, începea să se obişnuiască fără televizor, dar se gândi că un film bun i-ar mai domoli sentimentul de singurătate.

— Zilele astea eu şi Gunni suntem cu ochii lipiţi de *Falcon Crest*[1]. Dă-mi voie să-ţi spun că e foarte bun.

— Nu l-am văzut.

— Bineînţeles, eşti binevenită să iei cu împrumut casetele noastre după ce terminăm noi să ne uităm. Ţi-am zis, nu avem termene chiar fixe pentru returnarea lor.

Oferta lui Gudrún era amabilă, însă generozitatea ei nu se întindea până acolo încât s-o invite pe Una să se uite împreună cu ei.

— Mersi, spuse Una şi ridică sacoşa de cumpărături, gata de plecare.

— Apropo, Salka ce mai face? întrebă Gudrún cu o lejeritate studiată chiar când Una ajunsese în pragul uşii.

Era limpede că nu avea de gând să-i scape printre degete o ocazie aşa de bună pentru stat la bârfe.

— Se simte binişor, cred, în condiţiile date, răspunse Una, nedorind să-i dea lui Gudrún prea multă apă la moara zvonurilor.

— Cred că-i e cumplit de greu. Nu-mi vine să cred că s-a întors, spuse Gudrún mai mult pentru sine decât pentru Una. Nu mă aşteptam, nu cu toate amintirile de aici, din sat, şi mai ales din casa aia.

— Nu ne-am văzut prea mult. Ea e la parter, eu stau sus, în apartamentul meu. În cea mai mare parte a timpului nu ne intersectăm.

— Da, aşa e. Deci nu vorbeşte prea mult cu tine, nu?

Temându-se că spusese deja mai mult decât ar fi trebuit, Una schimbă repede subiectul.

---

[1] Serial american care a rulat în perioada 1981-1990 *(n. trad.).*

— Poate ai putea să mă ajuţi tu, din moment ce ştii aşa de multe despre istoria satului. Fantoma despre care se spună că bântuie casa Salkăi...

Chipul lui Gudrún se lumină vizibil.

— A, deci ai auzit poveştile?

— S-ar putea spune că le-am trăit pe pielea mea.

— Ei, nu zău! Să nu-mi spui că ai văzut-o!

— Pe Thrá, adică?

— Da, pe Thrá.

— Ba cred că da.

— Hmm. Sigur, am auzit destule poveşti. Pe vremuri nimeni nu voia să doarmă acolo, asta îţi zic sigur. Îi bântuia pe toţi în vis. Se trezeau în toiul nopţii, înnebuniţi de spaimă, şi cam dădeau fuga afară din casă. De asta mi s-a părut cam de râsul curcilor când Salka te-a pus acolo sus şi ţi-a mai cerut şi chirie!

Gudrún râse.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ea?

— Cu Thrá?

Lui Gudrún îi apăru o expresie ciudată pe chip.

— Da.

Gudrún nu răspunse pe dată, iar într-un târziu spuse:

— Nu sunt suficient de bătrână să-mi amintesc.

Una avu imediat impresia că femeia minţea – şi nu pentru prima oară.

— Ciudată chestie cu ziarele, remarcă ea.

— Poftim?

— Ciudat că n-au ajuns.

— Te obişnuieşti, scumpo. Nu e ca viaţa la oraş. Aici trebuie să te relaxezi şi să laşi lucrurile să meargă cum vor ele. Să accepţi totul aşa cum e, să te adaptezi la ritmul naturii, nu să alergi după fiecare moft trecător.

Una dădu sceptică din cap.

— Cum ţi se pare aici, Una? întrebă Gudrún. Mai sunt câteva luni şi o să poţi pleca acasă.

Din nou, remarca aceea făcu perioada rămasă să sune ca o sentinţă la închisoare.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, răspunse Una, urmărind reacţia celeilalte.

— Serios?

Gudrún ridică din sprâncene.

— Vreau să spun, nu sunt aşa sigură că o să plec acasă. S-ar putea să mai stau o iarnă.

— Ai discutat cu cineva despre asta?

Privirea lui Gudrún deveni tăioasă.

— O să vedem. Oricum, mersi pentru oferta cu casetele. Poate o să le împrumut după ce rezolv cu televizorul.

— Sigur, scumpo. Ne vedem mâine.

— Hm? Mâine?

— Da, o să te aştepte un număr nou-nouţ din *Morgunbladid.* Să sperăm că nu se rătăceşte şi ăsta.

Gudrún zâmbi.

XIX

— Un sătuc ca ăsta, Una – un sătuc ca ăsta are suflet.

Salka stătea la masa din sufragerie, sorbind din cafeaua de seară. Descoperise nişte biscuiţi în congelator şi îi scosese, să-i aibă la cafea.

Era o umbră a femeii de odinioară, nu semăna deloc cu Salka pe care o cunoscuse Una. Avea privirea goală, glasul mai încet, chipul lipsit de culoare iar comportamentul îi era distrat.

— Trebuie să te acomodezi cu satul, să înveţi să-ţi găseşti locul în el.

În ultima vreme Salka încetase complet să mai zâmbească.

— Aici lumea e unită. O să înveţi. Cu toţii avem legături de familie cu locul ăsta.

După o clipă, adăugă:

— Mai puţin tu, desigur.

Una nu mai ştia ce să-i spună, nu ştia dacă se cuvenea s-o mai aducă în discuţie pe Edda. I se zisese foarte clar că nici de trecut nu se putea atinge, cu atât mai puţin de orice avea legătură cu Thrá.

— Cum, chiar fiecare în parte? întrebă Una, ştiind că pretenţia Salkăi era o exagerare.

— Guffi şi Gunnar au crescut aici, bineînţeles. Iar tatăl lui Kolbeinn a fost prieten cu ei. Casa asta a fost a bunicilor mei, după cum ştii. Şi, ăăă... Hjördís a moştenit ferma de la bunicii ei. De asta m-am mutat aici, Una, ca să construiesc un viitor pentru mine şi Edda, printre oameni care aveau să mă accepte. E foarte important să aparţii unei comunităţi, şi asta avem aici.

— Cred că toată lumea ar fi mai fericită dacă aş pleca, remarcă Una, luându-se şi pe sine prin surprindere.

Nu intenţionase să pună problema aşa deschis.

— Vreau să spun...

— Ştiu ce vrei să spui, Una. Şi cred că ai dreptate, până la un punct. Nu e neapărat ceva rău-intenţionat, dar trebuie să înveţi despre sat, despre localnici. Încearcă să fii înţelegătoare.

— Mereu am... începu Una, dar Salka o întrerupse.

— Cafeaua e-n regulă? Nu-i prea tare?

— Poftim? A, nu, e foarte bună.

— O simţi? În timpul nopţii? întrebă Salka pe neaşteptate. O vezi?

Împotriva voinţei sale, Unei îi reveni în minte imaginea lui Thrá şi simţi cum i se face pielea de găină. Gândul că trebuia să doarmă în pod o făcea să trepideze. În acelaşi

timp, realiză şi ciudăţenia întrebării, ca şi cum Salka uitase de conversaţia lor anterioară. Ezită, apoi răspunse:

— Păi, da, aşa cred, cum ţi-am mai spus, dar sigur că...

— La Edda mă refeream, i-o tăie Salka.

— Edda? Eu... nu...

Una se ridică încetişor în picioare, nedorind să afle încotro se îndrepta discuţia.

— Oricum, mulţumesc mult pentru cafea şi biscuiţi. Au fost delicioase.

— M-am gândit că aş putea să o contactez pe Edda aici, în casă. Are casa asta ceva...

Salka puse jos cana şi se ridică şi ea în picioare.

— Cred că o să mă duc la culcare. Mersi pentru conversaţie, Una. Ne vedem de dimineaţă.

— Da, noapte bună, răspunse Una.

Ajunse pe hol şi aşteptă acolo până când Salka intră în dormitor şi închise în sfârşit uşa, apoi profită de ocazie şi sună la Reykjavík.

— Alo?

— Sara?

Cele două prietene nu mai vorbiseră de mai bine de o lună.

— Da, bună, tu eşti, Una?

— Da.

— Ştii ce târziu e? Acolo, în Skálar, nu eşti pe acelaşi fus orar?

Abia atunci Una realiză că habar n-avea cât e ceasul. Din pricina întunericului neschimbător de afară îi era greu să-şi dea seama.

— Oricum, mă bucur să te aud, Una. N-am mai vorbit de secole, continuă Sara pe un ton cald. Cum ai petrecut de Crăciun?

— A, bine, răspunse Una, dar răspunsul îi sună neconvingător până şi ei.

— E foarte ciudat să te ştiu aşa departe, continuă Sara. Mi-e dor de tine. Era mereu aşa drăguţ să trec pe la tine la o cafea!

Era rândul ei să pară neconvingătoare.

— Cum te înţelegi cu chiriaşii tăi?

— Cum? A, bine, ştii tu... zise Una, cu toate că habar n-avea – mama ei se ocupase de partea aceea. Sara, uite ce e, voiam să verific ceva. Ai cumva numere din urmă din *Morgunbladid?*

— *Morgunbladid?*

Sara râse.

— Nu ştiam că-l citeşti. Am crezut că e împotriva principiilor tale să citeşti o publicaţie conservatoare.

De fapt, motivul pentru care Una nu avea abonament la *Morgunbladid* sau la oricare alt ziar era lipsa banilor, dar n-avea niciun sens să intre iar în subiectul acela.

— A, aici ziarele nu ajung, şi voiam doar o informaţie scurtă.

— Da, sigur, nicio problemă.

— Bărbatul care a dispărut chiar înainte de Anul Nou, Patrekur nu ştiu cum... Ţii minte ştirea?

— Da, n-aveai cum să n-o vezi.

— Am nevoie de o poză cu el.

— Ce? Ai nevoie de o poză cu el? Pentru ce naiba?

— E o poveste lungă.

Una adăugă înţepător:

— Îţi povestesc când vii în vizită.

— Bine, mă duc să verific. Probabil era pe ultima pagină din numărul de Anul Nou. Parcă-mi amintesc asta. Stai o secundă.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Una aşteptă răbdătoare. *La ce naiba îţi trebuie?* întrebase Sara, nu fără motiv. Una se întrebă dacă nu cumva se lăsa luată de val. Oare simţea nevoia să inventeze o dramă în încercarea de

a scăpa de realitatea anostă cu care se confrunta în Skálar?

După puţin timp auzi un foşnet în receptor.

— Hei, am găsit ziarul.

— Ai o poză cu el?

— Da. Are păr foarte scurt şi pare plin de muşchi, şi nu zâmbeşte – nu-i o poză prea grozavă. Pare să fie cam de vârsta noastră.

N-o ajuta prea mult. Una trebuia să vadă poza cu ochii ei, măcar ca să se convingă că totul era în regulă şi că dispariţia bărbatului nu avea nicio legătură cu satul.

— Mi-ai putea trimite ziarul, Sara? întrebă după o clipă.

Urmă o scurtă pauză, apoi Sara spuse:

— Sigur, bineînţeles. Ţi-l pun mâine la poştă.

— Mulţumesc mult.

— Nu înţeleg la ce-ţi trebuie, dar sigur că ţi-l trimit.

— Nu vii să mă vizitezi în curând?

— Ba da, normal. Dar trebuie să verific dacă soţul meu poate să aibă grijă singur de Rebekka. Şi nu crezi că drumurile o să fie cam nasoale în perioada asta? N-ar fi mai bine la primăvară?

— Ba da, răspunse Una pe un ton plat, ar fi mai bine la vară.

Apoi, lovită brusc de un gând, adăugă:

— De fapt, poate ar fi suficient să decupezi pagina cu articolul şi poza. Numai asta îmi trebuie. Nu-i nevoie să trimiţi tot ziarul.

Îi trecuse prin minte că un pachet mai voluminos, care conţinea un ziar, ar fi putut atrage atenţia, în timp ce un plic mic era mai probabil să treacă pe sub radar. Încercă să-şi risipească bănuielile ca fiind nefondate.

Oare începuse să-şi piardă minţile?

Normal că n-avea de ce să se teamă în comunitatea aceea mică.

XX

Dură patru zile ca să ajungă scrisoarea Sarei. Una încercase să şi-o alunge din minte în tot acel răstimp şi să se întoarcă la o rutină, iar o zi de marţi crunt de rece anunţase începutul noului semestru. Predatul se dovedise o luptă împotriva curenţilor. Kolbrún nu fusese niciodată o elevă prea cooperantă, Edda fusese cea care, în general, întreţinuse conversaţia cu Una pe timpul lecţiilor, iar acum nu doar că absenţa ei lăsase un gol imens, dar Kolbrún părea încă mai puţin dornică de dialog decât înainte.

Scrisoarea părea să fi trecut neobservată, cu toate că Una nu primea corespondenţă zilnic. O luă cu sine în pod, se aşeză la masa din bucătărie şi o deschise acolo, cu grijă, cuprinsă de suspans, deşi, de fapt, se aştepta ca bărbatul din poză să fie o persoană pe care n-o mai văzuse niciodată.

Decupajul din *Morgunbladid* era împăturit, iar Una aşteptă o clipă înainte să-l întindă.

În faţa ochilor îi apăru bărbatul care bătuse la uşa lor cu o zi înainte să moară Edda...

Îi sări inima în gât. Nu exista nicio îndoială, în ciuda calităţii slabe a fotografiei. Încă nu se primise nicio veste despre bărbat – auzise asta la ştirile din seara precedentă. Cazul nu atrăgea prea multă atenţie, însă, iar din câte-şi dădea ea seama nu se organizaseră echipe de căutare care să plece pe urmele lui.

Una se ridică, lăsând hârtia pe masă. Se hotărâse care avea să fie următorul pas. Bărbatul întrebase de Hjördís, susţinând că o cunoaşte, şi în aparenţă plecase spre fermă. Întrebarea era: de acolo încotro plecase? Hjördís şi Thór puteau măcar să dea poliţiei o pistă importantă. Desigur, era absurd să creadă cineva că aveau vreo legătură cu dispariţia lui. Una zâmbi gândindu-se la asta.

Complet absurd... Nu voia să le facă necazuri, dar trebuia să sune la poliţie. Nici nu se punea problema să nu dea mai departe informaţia aceea.

Dar nu dădu fuga jos, la telefon, nu încă. Bărbatul dispăruse de cel puţin două săptămâni – câteva minute în plus nu mai contau. Trebuia să se gândească. Dar era convinsă că alesese corect. Avea încredere în mintea ei.

O bătaie în uşă o făcu să tresară. Una rămase descumpănită de faptul că Salka deschisese uşa fără să aştepte un răspuns din partea ei. Din instinct, Una strecură decupajul sub un ziar vechi de pe masa din bucătărie. Nu-şi putea explica nici sieşi reacţia decât prin faptul că, în clipa aceea, nu avea încredere în nimeni. Sigur, era o nebunie să gândească aşa. Trebuia să înveţe să reziste unor astfel de amăgiri dacă era să supravieţuiască iernii în sat. Poate că era mai bine să-i arate Salkăi imaginea, ca să-i confirme că era acelaşi bărbat şi s-o susţină în decizia de a suna la poliţie. La urma urmei, vizitele din partea poliţiei nu erau chiar nişte evenimente la ordinea zilei în Skálar, iar Una avea o bănuială că amestecul ei, al fetei de la oraş, n-avea să fie privit cu ochi buni.

— Scuze, te deranjez?

Salka intră direct în apartament. Nu zâmbea, iar tonul îi era neutru, dar politicos.

— Nu, e-n regulă, răspunse Una.

— Mă întrebam ce vrei să mănânci, dacă ai vrea să gătesc eu ceva. Chiar nu merită să fac ceva doar pentru mine.

— Da... ar fi super. Nu aveam niciun plan. Te-ai gândit la ceva anume?

— Da, am în frigider un file de eglefin care ar trebui să ne ajungă amândurora.

— Perfect, atunci ne vedem jos în câteva minute.

XXI

Cina se dovedi gustoasă, chiar dacă un pic prea puţin condimentată pentru gustul Unei. Salka gătise peştele mai bine în alte dăţi în iarna aceea, dar Una se bucura de companie, chiar dacă proprietăreasa ei nu avea multe de spus.

— Apropo, Salka... se hazardă ea, rupând tăcerea prelungă, îţi aminteşti de bărbatul care a venit aici înainte de Crăciun – cel care a bătut la uşă şi o căuta pe Hjördís?

Secretul o apăsa, iar dacă putea avea încredere în cineva din sat, aceea era Salka.

Femeia încuviinţă dând din cap.

— Ce-i cu el? întrebă iritată.

Dar asta nu însemna neapărat ceva, pentru că în ultima vreme fusese mereu cu nervii întinşi.

— Păi, chestia e că bărbatul pe care l-au dat dispărut la Reykjavík de Anul Nou...

Una lăsă propoziţia neterminată, aşteptând o reacţie.

— L-au dat dispărut? Ce?

— N-ai auzit?

— Nu, n-am prea ascultat ştirile de când... de când...

— Nu, sigur că nu.

— Ce legătură are cu bărbatul care a venit aici? întrebă Salka.

— El era bărbatul, spuse Una direct.

— Cum? El era?

— Da, îl cheamă Patrekur Kristjánsson. N-a mai fost văzut de mai bine de două săptămâni.

— Cred că te înşeli, Una. Ce ar fi putut să caute aici? Nimeni nu vine aici decât...

Salka se opri în mijlocul frazei, iar Una avea senzaţia că fusese pe cale să spună ceva jignitor.

— Nu, îţi spun eu, el era, insistă Una. În clipa în care am auzit cum l-au descris la ştiri m-am gândit la el, nu ştiu de ce, pur şi simplu îmi rămăsese în minte dintr-un motiv sau altul.

Lăsă nerostit gândul care i se formase atunci: că poate – poate – existase o legătură între vizita neaşteptată a bărbatului şi moartea subită a Eddei.

— Nu poţi să pretinzi asta numai după ce ai auzit o descriere.

— Nu pretind aşa ceva. Am văzut o poză cu el. În ziar. De fapt, o am sus.

Salka se uită la ea nevenindu-i să creadă.

— Pot s-o văd?

Una încuviinţă dând din cap şi, ridicându-se de la masă, dădu fuga în bucătăria ei şi coborî imediat după aceea.

— Ai decupat-o din ziar? întrebă Salka din senin când văzu poza.

— Cum? Nu, nu chiar. Dar el e, nu?

Una îi întinse poza.

Salka o studie preţ de un răstimp care păru destul de lung fără să rostească niciun cuvânt, încruntându-se.

— O căuta pe Hjördís, spuse ea încetişor.

Una nu-şi dădea seama dacă era o întrebare sau dacă Salka pur şi simplu gândea cu voce tare. Într-un târziu repetă întrebarea:

— Chiar e acelaşi bărbat, nu-i aşa?

Deşi în sinea ei era deja convinsă, nu strica să-i confirme şi un alt martor.

Salka încuviinţă dând din cap.

— Da, da, ai dreptate, spuse în cele din urmă. Dar nu pricep... Nu pricep... Cât timp a trecut de când a apărut ştirea?

— A apărut de Anul Nou. Încă e dat dispărut, din câte ştiu.

După o altă pauză îndelungată, Salka spuse:
— Ce coincidenţă stranie că a venit aici! Evident, dispariţia lui nu poate avea nicio legătură cu noi. Nu poate avea nicio legătură cu Skálar – şi nici cu Hjördís.
— Sigur că nu. Dar, ştii tu, informaţia i-ar putea ajuta pe poliţişti să-i dea de urmă.
— Nu târâm poliţia aici, replică Salka pe un ton neobişnuit de ferm. N-are niciun rost.
— Păi, poate nu e nevoie să vină până aici, dar voiam doar să-i sun, să-i anunţ. Poate că e piesa lipsă de care au nevoie ca să...
— Sper că nu sugerezi că cineva din sat ar fi implicat în dispariţia lui, o întrerupse Salka, pe un ton aspru. Ar fi ca şi cum ne-ai da o palmă după primirea pe care ţi-am făcut-o. Toată lumea s-a purtat frumos cu tine aici.
Ăsta era un aspect discutabil.
— Nu, Salka, te rog, nu mă înţelege greşit, nu sugerez nimic de genul ăsta. Vreau doar să ajut.
O vreme niciuna dintre ele nu mai vorbi. Salka luă o înghiţitură din vinul pe care-l adusese pentru prima oară la cină. Una era bucuroasă să nu fie nevoită să-şi consume rezerva limitată. Poate că alcoolul era de vină pentru reacţia neobişnuită a femeii – alcoolul şi, evident, trauma pe care o suferise. În ultima vreme se schimbase şi, bineînţeles, Una înţelegea asta.
— Să ajuţi, zise Salka în cele din urmă, rar, mai mult sub formă de întrebare decât de constatare. De ce ai vrea să ajuţi?
Una nu răspunse imediat.
Salka insistă:
— Eşti de la poliţie?
Pe moment, întrebarea o lăsă pe Una cu gura căscată.
— Îl cunoşti pe omul ăsta? Pe... cum ziceai că-l cheamă? Patrekur?

Una clătină din cap.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci nu pricep ce duh te împinge să te gândeşti la aşa ceva. Să pui poliţia pe noi, adică.

— Dar nu pun...

Una nu se mai sinchisi să-şi termine ideea. N-avea niciun rost să se certe cu Salka atunci când era în starea aceea. Cu siguranţă era de la vin. Sticla era goală şi, cu toate că Una băuse destul de mult, bănuia că Salka luase pentru sine partea leului.

— Satul ăsta e un loc paşnic, Una, zise Salka, făcând un efort să-şi păstreze cumpătul. Suntem obişnuiţi să ne rezolvăm singuri problemele. Aşa a fost mereu. Sătenii sunt uniţi şi au grijă unii de alţii. Ştiu asta, chiar dacă n-am locuit aici de foarte mult timp. O avem în sânge.

— Îmi pare rău, Salka, dar mă tem că nu înţeleg la ce te referi. Nu pricep ce rău am face cuiva dacă am anunţa poliţia că am văzut un bărbat care a fost dat dispărut.

Asta dacă nu cumva cineva din sat e responsabil de dispariţia lui, îşi zise Una, dar nu îndrăzni să rostească gândul cu voce tare. În loc de asta, spuse:

— E, nu ştiu, datoria mea de bun cetăţean...

Salka râse batjocoritor.

— Datoria ta de bun cetăţean? Mai urmează să-mi spui că trebuie să urmăm nu ştiu ce cod nescris al bunelor maniere. Că totul în viaţă trebuie să fie corect şi cinstit?

Aproape începu să strige:

— A fost corect că Edda a trebuit să... a trebuit să... moară în halul ăsta? Ia zi, a fost?

— Salka, n-are nicio legătură cu Edda. Dar înţeleg ce vrei să spui. Incidentul ăsta – dispariţia bărbatului – nu are neapărat vreo legătură cu noi. Îţi promit că o să mă mai gândesc dacă fac ceva sau nu.

Salka încuviinţă dând din cap, în aparenţă îmblânzită.

— Bine. Mă bucur să aud asta. Şi îmi pare rău...

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, spuse Una, însă discuţia aceea nu făcu decât să-i întărească hotărârea de a contacta poliţia.

XXII

Avu ocazia să dea telefonul în seara următoare.

Fusese o noapte neobişnuit de liniştită, visele nu-i fuseseră tulburate de vreo vizită din partea lui Thrá, şi se pomeni sperând încă o dată că momentele când o auzise pe fetiţă să fi fost doar rodul imaginaţiei ei, un simptom al stresului sub care se aflase.

De dimineaţă, Una se dusese acasă la Kolbeinn şi Inga ca să facă lecţiile cu Kolbrún, dar nu voise să le ceară voie să folosească telefonul lor pentru că nu avea de gând să le rămână datoare. Inga nu se străduise deloc să ascundă faptul că n-o plăcea pe Una, în timp ce Kolbeinn nu mai ştia ce să facă să pară excesiv de fermecător, ca şi cum întâlnirea lor stânjenitoare din iarna aceea nici nu avusese loc. Poate că i se părea că e dreptul lui să se dea la alte femei.

Când Una se întoarse de la ore, Salka era acasă. Nu părea să fi ieşit deloc, iar Una nu îndrăznise să folosească telefonul, de teamă să n-o prindă. Totuşi, se încurajă ea, măcar exista un singur telefon în casă, deci n-avea cum să-i asculte convorbirea de la un alt aparat. Mai bine zis, era singurul telefon din casă *din câte ştia Una...*

Apoi, chiar după ora şapte, Salka ieşi pe neaşteptate. Nu trecu pe sus să-şi ia rămas-bun, dar Una auzi uşa din faţă închizându-se şi se uită pe fereastra mansardei afară, unde văzu silueta Salkăi cum se face nevăzută în întuneric.

Trebuia să se mişte repede. Era posibil ca proprietăreasa ei să fi ieşit doar pentru o plimbare scurtă.

Una dădu fuga jos, aproape împiedicându-se, şi se gândi ce sfârşit penibil ar fi avut povestea dacă şi-ar fi rupt gâtul alergând pe trepte. Poate că Salka avea dreptate şi toată chestiunea chiar nu era problema lor.

Totuşi, Unei îi intrase-n cap ideea fixă că trebuia să dea telefonul acela, în ciuda îndoielilor de moment din clipele când singurătatea îi afecta judecata. Dar, când era să tragă linie, ştia că gestul ei era cel corect. Uneori pur şi simplu trebuia să ai curajul să-ţi asumi convingerile. Tatăl ei o învăţase asta. Încercase mereu s-o înveţe două lucruri: unul dintre ele era importanţa studiului medicinei, al „nobilei ştiinţe", cum o numea el. În direcţia asta, îl dezamăgise. Celălalt era obligaţia ca, înainte de orice, să fii o persoană bună. Altruismul trebuia să fie mai puternic decât interesul personal. Era o lecţie pe care n-o uitase niciodată. Poate că din pricina asta stătea acum lângă telefon, ţinând cartea de telefoane îndoită la colţuri, răsfoind-o cu degete care-i tremurau în căutarea numărului poliţiei din Reykjavík.

Nu dură mult să găsească şi să memoreze numărul scurt, uşor de reţinut, după care aşeză cartea la loc. Dar în clipa următoare auzi uşa de la sufragerie trântindu-se. Una aproape că sări în sus de spaimă. Oare Salka era acasă, până la urmă?

Fir-ar să fie, Una o văzuse cum pleacă – se uitase de la fereastră. Oare halucinase?

Una se uită împrejur, apoi intră în living. Uşa spre sufragerie era, într-adevăr, închisă. Oare Salka era acolo? Nu se simţea nicio urmă de curent şi, din câte ştia Una, niciuna dintre ferestrele de jos nu era deschisă. Voia să verifice încă o dată că nu era nimeni în sufragerie, dar din

cine ştie ce motiv picioarele nu voiau s-o asculte şi rămase pe loc, încremenită.

Apoi auzi clinchetul uşor al pianului.

Era atât de linişte încât nu putea fi absolut sigură. Şi nici nu voia să fie sigură.

În loc să meargă să verifice, se retrase până la uşa de la intrarea în casă, o deschise şi făcu un pas afară, unde trase adânc aer în piept şi încercă să-şi stăpânească genunchii care-i tremurau.

Aici, afară, era în siguranţă, cel puţin deocamdată.

Îşi încordă auzul, dar nu auzi notele slabe ale pianului.

De ce naiba nu m-am mutat înapoi la Reykjavík acum câteva săptămâni? se întrebă Una în sinea ei.

Mai aşteptă un minut sau două, privind fix în întunericul de afară. În casa lui Guffi se vedea o lumină, dar în afară de asta satul era învăluit în beznă, chiar mai întunecat decât de obicei.

În cele din urmă îşi adună curajul şi intră înapoi, la adăpost de frig, închise uşa şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre sufragerie. Ascultă cu atenţie, apoi, neauzind niciun zgomot dinăuntru, deschise uşa cu grijă infinită. În cameră nu era nimeni, dar capacul pianului era deschis.

Simţi cum i se strânge stomacul.

Închise uşa, apoi se întoarse la telefonul din hol şi formă în grabă numărul.

— Poliţia din Reykjavík, bună seara.

Judecând după tonul vocii, agentul care răspunse era înaintat în vârstă.

— Bună seara.

După ce se prezentă, Una zise:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar sun în legătură cu o ştire. Am citit despre persoana dispărută.

— O persoană dispărută, zici? repetă rar poliţistul, parcă nedorind să emită vreo judecată.

— Poliţia l-a dat dispărut în ajunul Anului Nou. Îl cheamă Patrekur Kristjánsson.

— A, Patrekur. Da, aşa e, încă îl căutăm. L-ai văzut cumva, Una?

Încă vorbea calm, încurajator, pe un ton aproape patern.

— Da, cel puţin aşa cred.

— Aşa crezi, înţeleg. Când a fost asta?

— Chiar înainte de Crăciun.

Una se gândi puţin.

— Da, în 21 decembrie.

— Şi unde l-ai văzut?

— A, scuze, ar fi trebuit să spun mai devreme. Locuiesc în Skálar, pe Langanes.

— Pe Langanes zici?

— Da, a bătut la uşa noastră în seara aceea.

— Eşti sigură că e acelaşi bărbat?

— Absolut. I-am văzut poza în ziar.

— Înţeleg.

Poliţistul rămase o clipă tăcut, apoi întrebă:

— De ce ne suni abia acum? Dacă-mi amintesc bine, am publicat poza acum mai bine de o săptămână.

— Da, ăăă... da, aşa e, se bâlbâi Una, dar durează mult până ajung ziarele la noi.

— Înţeleg.

— Sigur, nu ştiu dacă are vreo legătură cu dispariţia lui...

— Nu, sigur că nu. Asta rămâne de văzut. Uite ce e, în seara asta nu suntem prea mulţi la secţie, dar o să vorbesc cu colegul meu care se ocupă de anchetă şi s-ar putea să-ţi facă o vizită. Eşti bună să-mi dai adresa din Skálar?

Una se conformă.

— Atunci, până mâine o lăsăm aşa, zise poliţistul şi încheie apelul.

Una sperase să primească laude sau măcar mulţumiri, un fel de confirmare din partea poliţiei a faptului că făcuse ce trebuia. Dar se pare că, uneori, gesturile altruiste nu sunt primite decât cu lipsă de recunoştinţă.

XXIII

Una aproape că ajunsese la etaj când îşi aminti de Thrá. Se întoarse şi hotărî să profite de absenţa Salkăi ca să mai dea un telefon rapid.

De data asta ştia numărul pe de rost.

— Alo?

— Bună, Sara. Una sunt.

— Una, ca să vezi! Chestia asta aproape că devine un ritual zilnic. Ai primit scrisoarea pe care ţi-am trimis-o?

— Da, am primit-o. Voiam doar să-ţi mulţumesc. Sunt extrem de recunoscătoare.

— L-ai găsit pe bărbat? Pe tipul dispărut?

Tonul Sarei era jucăuş. Nu lua niciodată nimic în serios. Era una dintre calităţile ei cele mai atractive, şi totodată unul dintre defectele ei cele mai iritante.

— O să vedem, răspunse Una. De fapt, mă întrebam dacă te-aş putea convinge să-mi mai faci un serviciu.

— Sigur, răspunse Sara după o scurtă ezitare. În limitele rezonabilului, desigur.

Una râse.

— Bineînţeles. Dar e puţin mai complicat decât data trecută, deci spune-mi din prima dacă e prea mare deranj. Însă cred că e destul de important.

— Bine, spune tot.

— E vorba despre o întâmplare pe care o cercetez – o întâmplare de aici, din Skálar.

— Ce naiba pui la cale, Una? Parcă trebuia să fii profesoară pentru cele două fete!

Una rămase o clipă în tăcere. Probabil că veştile despre moartea Eddei nu ajunseseră la Reykjavík, sau poate că Sara nu făcuse legătura.

— Predau în timpul zilei, spuse în cele din urmă. Dar seara trebuie să mă distrez şi eu cu ceva.

— Bine, o să caut. Când s-a întâmplat?

— În 1927.

— 1927? Glumeşti?

— Nu. Are legătura cu casa în care locuiesc şi cu femeia la care stau. Chiar am nevoie să ştiu mai multe.

— Ce s-a întâmplat?

— A murit o fată – o fetiţă. O chema Thrá.

— Cum a murit?

— Nu ştiu, dar am o bănuială că, hmm... că e posibil să fi fost ceva suspect la mijloc.

— Şi unde, mai exact, ar trebui să găsesc genul ăsta de informaţie, Una?

— Păi, mă gândeam că, ştii tu, prin ziare vechi sau aşa ceva. Asta dacă a apărut vreodată la ştiri.

— Măcar existau ziare în 1927?

— Sara, pe bune! Normal că da. Ai putea să verifici?

Sara oftă.

— Bine, cred că da, dar nu promit nimic. S-ar putea să găsesc ceva în seria *Secolul nostru.* Mama şi tata au toate volumele. O să încep de acolo. Pe urmă o să văd dacă pot să ajung la Biblioteca Naţională şi să-mi croiesc drum prin arhivele ziarelor. Ştiu că suntem prietene, Una, dar trebuie să existe şi o limită undeva.

O spuse pe un ton vesel, iar Una zâmbi. Sara reuşea mereu s-o binedispună.

— Mulţumesc mult de tot, Sara, zise Una, sincer recunoscătoare. Dă-mi un telefon imediat ce afli ceva.

Îşi luă la revedere.

Conştientă de cât de puţine persoane avea acum de partea ei, Una se simţi şi mai recunoscătoare pentru prietenia cu Sara, atâta câtă era. Poate că depărtarea făcuse bine relaţiei, oferindu-le ocazia să li se facă puţin dor una de cealaltă.

Se pomeni întrebându-se din nou dacă nu i-ar fi fost mai bine să se întoarcă la Reykjavík, dacă nu cumva hotărârea ei să rămână acolo fusese o greşeală. La urma urmei, îşi zise ea, dacă exista riscul să aibă tendinţe sinucigaşe, cum se temea uneori că o să se întâmple, n-ar fi împiedicat-o nimeni să le dea curs în Skálar, unde nimănui nu-i păsa de ea, nu o supraveghea şi nu se deranja să vină în vizită. Totuşi, în ciuda acestor lucruri, simţea că ostilitatea doar o făcuse mai puternică şi mai hotărâtă. Şi, bineînţeles, nu putea fi sigură că în perioada aceea a anului ar fi găsit de lucru la Reykjavík. Luase temporar o pauză de la vechiul ei loc de muncă şi, fără niciun venit, n-ar fi avut cum să supravieţuiască. Şi nu era ca şi cum ea sau mama ei aveau economii din care să trăiască. Deşi nu erau tocmai sărace, amândouă îşi duceau existenţa de la un salariu la celălalt şi nu-şi permiteau să aibă o marjă de eroare prea mare. Aici viaţa era mai ieftină decât la oraş, pentru că practic nu avea nimic pe care să-şi dea banii, iar cazarea era gratis.

Îi şi plăcea cu adevărat să predea, cu toate că uneori se întreba cum ar fi fost dacă ar fi terminat medicina şi ar fi început să practice, nu să devină cercetător, ca tatăl ei. Cu siguranţă n-ar fi dus lipsă de bani.

Gândurile i se întoarseră în prezent. Încă nu era nici urmă de Salka. Înainte să se întoarcă în mansardă, Una aruncă o privire atentă împrejur, ca să fie sigură că nu exista nimic care să trădeze faptul că folosise telefonul. În mod absurd, se simţi ca un infractor care-şi ascunde urmele.

Când ajunse sus se întinse pe canapea. Gândurile i se întoarseră la Hjördís. Pe ea o căutase Patrekur, şi se pare că o găsise, din câte-i spusese chiar ea Unei când se întâlniseră la biserică. Una nu spusese poliţiei amănuntul acela – putea aştepta până când venea un agent în sat. Conştiinţa îi era puţin încărcată la gândul că era posibil să-i facă necazuri lui Hjördís, şi cu atât mai mult că-i putea crea probleme lui Thór.

Hjördís încă era un element necunoscut, deşi Una avea impresia, din puţinele dăţi în care se întâlniseră, că femeia avea ceva ce nu-i spunea. Fusese deosebit de rece când Una îi vizitase de Revelion. Parcă i-ar fi purtat o pică uriaşă Unei, deşi Una nici în ruptul capului nu-şi dădea seama ce făcuse ca să merite asta. Sentimentul era neplăcut; nu era obişnuită să fie obiectul dispreţului tuturor. Nu se gândea decât că ostilitatea ei avea cumva legătură cu Thór.

În ciuda acestui lucru, sau poate datorită lui, Una hotărî să meargă la Hjördís şi s-o prevină că vorbise cu poliţia, ca să-i dea ocazia să se pregătească. Aşa era corect, nu?

Poate că era motivată mai ales de dorinţa de a-l proteja pe Thór, dar exista şi şansa ca, la un anumit nivel, să vrea pur şi simplu să-şi îmbunătăţească relaţia cu Hjördís. Nu-şi dădea seama care variantă era cea adevărată. Aruncă o privire la ceasul de la mână şi văzu că nu era chiar aşa de târziu. Mai bine rezolva acum.

Se ridică de pe canapea, rezistând tentaţiei ca mai întâi să dea peste cap un pahar de vin ca să prindă curaj. Se încălţă cu bocancii şi ieşi în întuneric discret, pe uşa din spate, cu toate că era sigură că Salka încă nu venise acasă. După câţiva paşi, observă că maşina Salkăi era parcată la locul obişnuit, deci n-avea cum să fi plecat departe.

Una începu să urce pe cărarea de acum familiară care ducea la fermă. Nu se grăbi, exersând în minte conversaţia

cu Hjördís în timp ce mergea, dornică să-i dea o explicaţie cât mai limpede şi mai precisă.

Şi totuşi, cu fiecare pas, încrederea îi scădea şi se văzu silită să-şi reamintească întruna că, dacă nimeni n-avea nimic de ascuns, atunci nici nu putea face cuiva vreun rău. În condiţiile acelea, insistenţele cum că sătenii preferau să-şi rezolve singuri problemele nu puteau cântări prea mult. Ar fi fost imposibil să ţină cont de regula aceea absurdă în toate situaţiile, şi oricum nu se aplica în cazul ei, o străină care nu avea nimic de apărat în afara dorinţei de a face lucrul corect.

Când ajunse în faţa uşii fermei se opri o clipă, repetând încă o dată ce avea de gând să spună. Apoi bătu la uşă şi aşteptă, dar nu veni nimeni să-i răspundă. Bătu din nou, mai tare, şi tot nu primi niciun răspuns. Deşi lumina de afară era aprinsă, ferestrele erau întunecate.

Descurajată, se întoarse şi porni spre casa de oaspeţi, gândindu-se că poate erau amândoi acolo – sau măcar Thór. Dar luminile erau stinse, draperiile erau trase şi nu se vedea niciun semn de viaţă. Bătu oricum, fără convingere. Thór n-ar fi invitat-o niciodată înăuntru – sau nu avea niciun motiv să o facă –, dar clădirea avea ceva ce o neliniştea. Din nou, nu primi niciun răspuns.

Unde plecaseră cu toţii? Mai întâi Salka, acum Hjördís şi Thór? Unei îi trecu prin minte că poate erau cu toţii undeva şi se întrebă ce naiba se întâmpla.

Făcuse drumul de pomană, aşa că începu să coboare dealul, spre sat. Asupra întregului loc domnea o linişte stranie. Ajunse printre siluetele neclare ale caselor şi avu sentimentul ciudat că e singură, că toată lumea plecase, abandonând-o intenţionat – ca şi cum ar fi naufragiat acolo şi n-avea să mai fie salvată vreodată.

Apoi stomacul i se strânse de spaimă când văzu nişte siluete materializându-se din noapte şi venind dinspre

casa lui Guffi. În timp ce se apropiau, îşi dădu seama că erau Hjördís şi Thór, iar în spatele lor o zări pe Salka. Fuseseră cu toţii în vizită la Guffi?

Una era uluită. Nu-şi dădea seama dacă să meargă spre ei sau să aştepte să vadă ce se întâmplă. Până la urmă, alese varianta prudentă.

Din umbra unde stătea, observă că nu doar ei fuseseră în vizită la Guffi, pentru că la câţiva paşi în urma Salkăi veneau Inga şi Kolbeinn şi, în spate, Gudrún şi Gunnar. Se părea că tot satul se adunase acasă la el, dar nimeni nu se gândise să-i spună şi ei.

Când se apropiară suficient cât s-o vadă la lumina becului slab din afara casei lui Guffi, Thór îşi lăsă capul în jos, dar Hjördís se uită fix la ea, sfidător, ca şi cum n-ar fi avut nimic de ascuns sau de care să-i fie ruşine.

— Una, ce mă bucur să te văd, zise ea şi se opri chiar în faţa ei. Ne căutai pe noi sau doar ai ieşit la plimbare?

Thór se opri şi el, dar nu schiţă niciun gest ca să intre în conversaţie.

Una se codi. Probabil că nu era nici momentul, nici locul să discute despre ce intenţionase să le spună. În plus, atitudinea lui Hjördís i se păru atât de neplăcută încât îi trecu orice dorinţă de a o preveni. Merita din plin o vizită-surpriză din partea poliţiei.

— Sau îl căutai cumva pe Thór? adăugă Hjördís cu sarcasm. Pot să dispar dacă aveţi nevoie să vorbiţi.

— Nu căutam pe nimeni, i-o întoarse Una, la rândul ei sarcastică. Văd că v-aţi distrat cu toţii acasă la Guffi. Probabil că pe mine a uitat să mă invite.

Hjördís zâmbi.

— Guffi nu uită niciodată nimic.

— Întâmplarea face că şi eu mă duceam să-l văd, anunţă Una, reuşind în cele din urmă s-o ia pe nepregătite pe femeia din faţa ei.

Hjördís nu-i dădu imediat o replică, doar se uită la ea, apoi se întoarse spre Thór, iar într-un târziu remarcă:

— Sunt sigură că o să-ţi facă o primire călduroasă.

Se îndepărtă nervoasă, iar Thór o urmă la o distanţă de câţiva paşi, fără măcar să-i arunce Unei o privire.

Mare sprijin ce putea aştepta din partea lui! Din nou, Una se pomeni absolut nedumerită de relaţia lor. Acum stătea cu ea pe canapea şi o îmbrăţişa, ascultându-i cele mai intime secrete, iar imediat după o ignora complet.

Rămase acolo o clipă, neştiind ce să facă. Se lăudase că trece pe la Guffi şi îşi dădu seama că acum nu mai avea de ales, cu toate că era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Mai zăbovi puţin, neîndrăznind să se uite împrejur. Sătenii se întorseseră cu toţii la casele lor iar noaptea părea din nou apăsător de tăcută, însă avea sentimentul cumplit că se uitau cu toţii la ea de la ferestrele întunecate.

Primii paşi pe care-i făcu spre casa mare i se părură imposibil de dificili, dar nu mai putea da înapoi, nu-i putea lăsa pe ceilalţi să vadă că jucase la cacealma, că era prea fricoasă să-l înfrunte pe cel care părea să ţină tot satul în strânsoarea lui.

XXIV

Una stătea în dreptul casei impunătoare a lui Guffi, adunându-şi curajul, apoi apăsă pe butonul soneriei. Crezuse că o să fie lăsată să aştepte, dar uşa se deschise aproape instantaneu, de parcă ar fi aşteptat-o.

— Una, ce plăcere neaşteptată, spuse el şi se uită în ochii ei cu o privire de gheaţă. Intră, te rog. A trecut mult timp de când nu te-am mai văzut.

— Mulţumesc. Da, am fost ocupată.

— Serios? Soţia mea se odihneşte la etaj, ca de obicei, aşa că te invit în biroul meu.

Una ezită, nedorind să trăiască din nou teama şi claustrofobia pe care le simţise în spaţiul acela înghesuit, lipsit de ferestre. Apoi îşi aminti că de data aceea venise acolo din proprie iniţiativă, ca să-l înfrunte, şi era esenţial să nu-l lase s-o prindă pe picior greşit. Bineînţeles, o invitase jos pentru că acolo simţea el că deţine controlul. Şi tocmai din cauza asta, pentru că îi ghicise intenţiile, ea încuviinţă şi spuse:

— Da, sigur. Hai să vorbim acolo.

O conduse în jos pe scări, iar Una se aşeză în scaunul de birou, la fel ca data trecută, ca să arate că nu era nici pe departe intimidată. La urma urmei, de ce s-ar fi temut de bărbatul acela? Poate că ceilalţi din sat îi datorau lui traiul, dar ea nu. Nu avea de gând să locuiască în Skálar pe termen lung şi, oricum, semnase un contract pentru postul de profesoară. Nu putea s-o dea afară dintr-un capriciu.

Nu, îşi spuse hotărâtă, nu-i era teamă de el.

Îl aşteptă să se aşeze în fotoliu, la fel ca data trecută, dar el, în loc să se aşeze, închise uşa şi îşi proţăpi corpul solid în faţa ei. În ciuda hotărârii de a nu se lăsa intimidată, Una se simţi neliniştită. Guffi parcă ar fi adoptat rolul temnicerului.

Inima începu să-i bată puternic şi trase aer adânc în piept, încercând să nu-şi trădeze starea. Îşi reaminti că le spusese lui Hjördís şi Thór că venise în vizită la Guffi. Măcar mai ştia cineva... Poate că, de fapt, chiar îi era puţin teamă. Dar dacă s-ar fi întâmplat ceva Hjördís şi Thór ar fi fost de partea ei, ar fi chemat ajutoare... nu-i aşa? Sigur se putea baza pe ei, nu? Căzând brusc pradă îndoielii, simţi cum tulburarea îi sporeşte.

— Ei bine, Una, zise Guffi după câteva momente de tăcere apăsătoare, nu sunt convins că înţelegi comunitatea în care te-ai mutat.

Nu era o întrebare, dar se simţi silită să răspundă oricum.

— De fapt, cred că o înţeleg.

Glasul îi sună mai piţigăiat decât şi-ar fi dorit.

— Nu ştiu ce să zic, Una – indiferent de câte ori am încercat să-ţi explicăm cum funcţionează lucrurile, *pentru binele tău...*

Rosti ultimele cuvinte mai accentuat, iar ea simţi un fior din pricina ameninţării subînţelese.

Situaţia semăna ciudat de mult cu un coşmar: încăperea sufocantă de la subsol, becul slab al singurei lumini de pe perete şi lucirea verzuie a lămpii de birou care îi amintea tulburător de tare de biroul tatălui ei; ieşirea blocată de ticălosul acela îmbrăcat în pulovărul lui galben-închis şi blugi, cu aer dur şi un rânjet scârbos pe figură.

Închise scurt ochii şi chemă în minte imaginea tatălui ei. Şi-l amintea prea bine, stând la birou, complet opusul lui Guffi: îngrijit, politicos, mereu îmbrăcat elegant, neridicând vreodată glasul – ba chiar uneori puţin prea calm, privind lumea cu o detaşare care friza indiferenţa. Şi îl iubise atât de mult încât nici acum nu trecea zi fără să se gândească la el. De fapt, fusese mereu mai apropiată de el decât de mama ei, iar faptul că-l pierduse din senin, fără nicio explicaţie, fusese o lovitură zdrobitoare din care nu-şi revenise niciodată.

Guffi rupse din nou tăcerea, vorbind tare, intimidant:

— Am auzit că susţii că ai văzut în sat un bărbat, un bărbat despre care ai senzaţia că-l caută poliţia.

— Da... da, cred că l-am văzut, se împletici ea, blestemându-se că nu putea fi mai curajoasă, mai sfidătoare, dar era înfricoşată.

Guffi reuşise să creeze o atmosferă ameninţătoare care îi declanşase toate semnalele de alarmă, cum fără îndoială şi intenţionase.

— Şi am înţeles că ai mai zis că ai vrea să suni la poliţie, insistă el.

— De ce... de ce v-aţi strâns cu toţii la sfat aici în seara asta? întrebă Una, nereuşind să-şi ascundă tremurul din glas.

— Aici eu pun întrebările! mugi Guffi, iar ea tresări. Nu-i treaba ta de ce invit eu oameni la mine-n casă.

După o scurtă pauză în care îşi lăsă cuvintele să-şi facă efectul, întrebă:

— De ce voiai să chemi poliţia?

Se întrebă dacă să-i spună că sunase deja, dar nu îndrăzni.

— Pentru că poliţia trebuie să ştie, zise ea până la urmă. Bărbatul a fost dat dispărut.

— Oamenii dispar întruna, spuse Guffi dispreţuitor. N-are nicio treabă cu noi. Nu avem nevoie de amestec din exterior aici – nici din partea ta, nici din partea poliţiei. Ai priceput? Eu nu prea cred că ai priceput, Una.

— Uneori... uneori pur şi simplu n-ai de ales, reuşi să îngaime, bâlbâindu-se.

Ar fi vrut, de fapt, să spună: *N-ai nicio putere asupra mea, Guffi. Ce hotărăsc eu să fac nu te priveşte pe tine.*

— Întotdeauna ai de ales.

Îi intersectă privirea.

— De exemplu, în seara asta eu am două variante: pot să-ţi dau drumul acasă, sau pot să ies din camera asta, să încui uşa după mine şi să te las să te mai gândeşti.

Unei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Muşchii i se încordară şi îi veni să sară în picioare şi să se strecoare pe lângă el, dar ştia că nu se putea baza pe membrele ei că o vor asculta.

— Ce vrei să spui? întrebă ea în cele din urmă, iar vocea îi tremură cât se poate de limpede. Mă ameninţi... mă...?

Guffi nu răspunse. Cu o expresie impasibilă, rămase pe loc ca o piatră, blocând uşa, demonstrându-i că nu avea nicio şansă să treacă pe lângă el. Iar Una ştia că nu se putea pune cu el, în ciuda diferenţei de vârstă. Era bine clădit; pe sub pulovărul vechi de pescar, pieptul şi umerii îi erau acoperiţi de muşchi.

Doar nu vorbea serios. Nimeni sănătos la cap n-ar fi spus aşa ceva decât în glumă. Dar, aşa cum o privea urât pe sub sprâncenele stufoase, nu părea deloc că glumeşte.

— Nu sugerez nimic, Una. Vreau doar să înţelegi cât de gravă e situaţia. Nu ne place cum scormoneşti lucrurile. Nu ne pică bine cum... cum îţi bagi nasul în treburile noastre. N-am vrut nicio clipă să vii încoace, dar i s-a făcut pe plac Salkăi. Asta n-o să se mai întâmple, îţi garantez. Biata nevastă-mea a vrut să te consider nevinovată până la proba contrarie. A zis că o să fie bine să avem sânge proaspăt în sat, iar eu am ascultat-o. Am hotărât să te lăsăm pe tine să te ocupi de concertul de Crăciun.

Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton mohorât:

— Şi uite ce-a ieşit.

Una icni la cât de nedreaptă era acuzaţia.

— Aia... aia n-a fost vina mea. N-am cum să fiu eu de vină pentru ce a păţit Edda.

— E irelevant, se răsti el. Prezenţa ta aici nu ne-a adus decât necazuri. Iar acum vrei să suni la poliţie pentru că ţi s-a părut că ai văzut ceva. Pentru un târâie-brâu care a dispărut. Ascultă-mă bine: aici, în Skálar, ne-am rezolvat mereu singuri problemele.

Una se ridică în picioare.

— Cred că e suficient, spuse, iar furia o ajută să-şi recapete controlul asupra vocii. Sunt obosită. Mă duc acasă.

— Eu hotărăsc când discuţia asta s-a terminat, spuse el pe un ton neutru. Stai jos, Una.

În loc să se supună, ascultătoare, rămase pe poziţii, cu toate că n-avea nicio intenţie să se încaiere cu bărbatul acela, dacă putea evita asta. Bănuia că Guffi chiar era pregătit s-o încuie acolo ca s-o convingă să nu sune la poliţie. Probabil avea încredere şi că nu urma să păţească nimic. El ţinea în mâini frâiele puterii în acel sătuc – doar îi avea pe localnici de partea lui. Brusc simţi că i se face rău de la stomac şi se întrebă dacă nu cumva Guffi mai făcuse aşa ceva şi altă dată. Sau poate că mersese chiar şi mai departe. Oare exista vreun motiv anume pentru care nu voia să vină poliţia în sat?

— Deja am sunat, spuse ea cu glas încet.

Avea sentimentul că era lucrul care putea s-o salveze.

— Ai sunat deja?

Guffi părea uluit.

— Ce tot spui acolo?

— La poliţie. Mâine vine încoace un agent, ca să pună întrebări despre Patrekur.

— Tu glumeşti?

— Îţi jur – am sunat mai devreme. Am profitat de ocazie când a plecat Salka. Când a venit la tine în vizită.

— Ce le-ai zis?

— Are vreo importanţă?

— Bineînţeles că are importanţă, fir-ar a dracului să fie!

Se întoarse pe călcâie, deschise uşa şi ieşi val-vârtej.

Una se grăbi să iasă în urma lui, apoi ezită o clipă înainte să urce treptele, uşurată că Guffi nu se uita împrejur şi nici nu-i vorbea.

Când ajunse în capul scărilor, văzu că o aştepta în hol, însă nimic din limbajul corpului nu sugera că de data aceea intenţiona să n-o lase să plece.

— Mi-a părut bine de vizită, Una, spuse cu glasul lui grav. Te rog să vii mai des.

Ea îi aruncă o privire urâtă. Apoi, fără un cuvânt, deschise uşa şi porni în fugă spre casa Salkăi, fără ca măcar o dată să se uite peste umăr. Cu toate că ştia că nu e nimeni în spatele ei, avea senzaţia că din toate părţile o urmăresc nişte ochi.

Niciodată nu se mai simţise atât de singură, de înfricoşată sau lipsită de apărare.

XXV

Somn uşor, micuţă Thrá,
Să visezi frumos.

Glasul era pur, grav şi hipnotizant. Părea că vine din toate direcţiile în acelaşi timp. Una simţea cum notele i se răspândesc prin corp, de parcă o apă rece ca gheaţa i-ar fi curs prin vene, şi simţi cum cuvintele se infiltrează prin vis în inconştientul ei.

Somn uşor...

Apoi o văzu.

Fetiţa stătea acolo, privind-o fix pe Una, în aceeaşi rochie albă dintotdeauna, având ochii goi şi faţa albă, o arătare în alb şi negru. Buzele i se mişcau conform textului, de fiecare dată acelaşi vers, nimic mai mult. Apoi închise ochii şi rămase nemişcată, parcă aşteptând ceva, iar Una aşteptă şi ea, ascultând liniştea. Fetiţa nu se mişcă, rămase perfect neclintită, aşteptând, cu ochii închişi şi chipul lipsit de expresie.

Apoi, pe neaşteptate, pleoapele i se deschiseră dezvăluind nişte ochi injectaţi, şi brusc totul se făcu roşu, iar Una tresări de parcă ar fi scuturat-o cineva şi se ridică imediat în capul oaselor, trează de-a binelea, neştiind unde se termina coşmarul şi unde începea realitatea, nereuşind să mai înţeleagă nimic...

O durea capul îngrozitor. La început nu-şi aminti de ce, apoi îşi dădu seama că era din pricina vinului. Mai bine să dea vina pe alcool decât pe ea însăşi. Trebuise să desfacă o sticlă când se întorsese de la Guffi, tremurând ca varga şi având nevoie disperată de ceva care s-o liniştească. Vinul îşi făcuse efectul. Aproape că terminase sticla înainte să se târască în pat, cuprinsă de toropeală.

Era încă noapte, îşi dădea seama după liniştea de afară, şi mai avea nevoie de câteva ore de somn înainte să poată înfrunta ziua următoare. Deşi fata dispăruse, imaginea ei îi rămânea încă în minte, neliniştitor de vie, iar cântecul îi răsuna încă în urechi. Se întrebă de ce mai dormea acolo, de ce se mai supunea singură la tot calvarul acela. De ce nu se mutase? Oare pentru că avea sentimentul că, în pofida tuturor lucrurilor, fetiţa nu-i voia răul? Chiar dacă ar fi fost adevărat, n-avea nicio şansă s-o mai cuprindă somnul când nervii îi erau aşa de zdruncinaţi. Poate că un pahar mic de vin avea s-o ajute să-şi tempereze frica.

Pipăi pe măsuţa de lângă pat, dar nu simţi sticla. Apoi îşi aminti că o lăsase în bucătărie.

Una se dădu jos din pat, ochii i se obişnuiră cu întunericul, şi porni încetişor spre cealaltă încăpere, simţindu-se uşurată că nu mai auzea cântecelul.

Se opri auzind zgomot de sticlă spartă când ajunse în prag şi, bâjbâind după întrerupător, aprinse lumina. Livingul i se dezvălui privirii şi fu întâmpinată de imaginea sticlei sparte de pe podea, într-o baltă de vin închisă la culoare şi plină de cioburi, înconjurată de nişte stropi care semănau alarmant de mult cu picături de sânge. Sticla se aflase pe masa din bucătărie, la numai o lungime de braţ de locul unde stătea Una. Iar în apartament nu mai era nimeni altcineva, nimeni care să fi putut dărâma sticla şi să-şi facă rapid ieşirea.

Însă geamul de la bucătărie era deschis şi aerul intra înăuntru, deci era posibil ca vântul să fi dezechilibrat sticla. Oare o lăsase chiar atât de aproape de margine? Una nu reuşea să-şi amintească. Poate se făcuse curent când deschisese uşa dormitorului... Îşi munci creierul ca să găsească o explicaţie raţională. Sticla nu putea să fi căzut fără vreun motiv, chiar imediat după ce avusese iarăşi un coşmar cu fata care murise. Coincidenţa era prea mare.

XXVI

A doua zi, Una îşi anulă orele. Făcuse ochi chiar înainte de opt şi se trezise ghemuită pe canapeaua mică din sufragerie. Durerea de cap era încă acolo, cu toate că se transformase într-o pulsaţie surdă, dar nu avea nici voinţa, nici energia să se ridice. Se târâse până jos şi sunase acasă la Kolbrún, sperând din tot sufletul să nu răspundă Kolbeinn. Dorinţa îi fu îndeplinită, pentru că receptorul îl ridică Inga. Una îi explică faptul că era bolnavă şi nu putea să predea în ziua aceea, iar Inga avu o reacţie rece, la fel cum avea faţă de majoritatea lucrurilor. Una era convinsă că urmau să înceapă să circule zvonuri cum că începuse să nu mai vină la serviciu din cauza băuturii. Ei, asta era.

Situaţia nu putea fi mai rea de atât. Niciunul dintre săteni nu avea încredere în ea, iar ea nu avea încredere în niciunul dintre ei, simţind că tăbărâseră asupra ei. Se întrebă dacă mai avea vreun rost să participe la amăgirea aceea, dacă mai putea pretinde că-şi face bine treaba în condiţiile date, dacă să mai continue să-i predea unui singur elev. Oare merita? Şi nici măcar nu-i plăcea copila...

Una se întorsese pe canapea după ce vorbise cu Inga şi reuşise să mai doarmă puţin. Acum, afară se iveau zorii cenuşii, dar Una nu avea nicio dorinţă să se dea jos din pat. Nu voia decât să-l sune pe Thór, dar nici în el nu era

sigură dacă mai putea avea încredere. Îi trecu prin minte s-o sune pe Sara ca să schimbe două vorbe. Dar asta ar fi însemnat nu doar să se târască de pe canapea, ci şi să coboare la parter şi să rişte să dea de Salka. Chiar nu mai putea continua aşa. Situaţia devenea de nesuportat. Şi, colac peste pupăză, iar îşi terminase tot vinul.

XXVII

Pe Una o trezi zgomotul inelului de metal. Cineva trebuie că-l repezise cu putere în uşă. Probabil aţipise din nou pe canapea. Sări în sus, cuprinsă de panică. Pe măsură ce pâcla somnului se risipea, îşi dădu seama că trebuia să fie poliţistul, pentru că nimeni altcineva nu venea în vizită pe la ele. Nu putea să rateze întâlnirea cu el.

Îşi trase halatul peste cămaşa de noapte şi dădu fuga pe scări în hol numai ca să descopere că Salka ajunsese acolo mai înainte şi deschisese uşa. Bărbatul din prag avea probabil treizeci de ani, era solid, avea un chip lat, cu un păr cam rar, care nu i se potrivea, dar zâmbetul când o văzu pe Una îi sugeră că era un tip de treabă.

— Eşti cumva Una? întrebă el cu o voce mai joasă decât se aşteptase.

— Da, eu sunt.

— Bună, îmi pare bine să te cunosc.

Întinse mâna, iar ea se apropie şi i-o strânse.

— Numele meu e Hjalti şi sunt de la poliţia din Thórshöfn. Îmi pare rău că a durat atâta să ajung. Am primit telefon de la Reykjavík ieri seară, m-au rugat să verific ceva aici. Am vrut să vin la prima oră, dar ştii cum e – timpul zboară, şi tot restul.

Zâmbi din nou.

— Trebuie mereu să pui lucrurile în ordinea priorităţii şi, sincer să fiu, nu mereu poţi să laşi totul baltă de fiecare dată când sună cei din Reykjavík. Sunt sigur că înţelegi.

Una nu ştia dacă el aştepta să-i răspundă, dar Salka o scuti de vreo decizie:

— O, da, eu înţeleg.

— N-am mai venit încoace de secole, continuă Hjalti. E ruşinos, ştiu, dar am treburi pe aici foarte rar. Nici nu-mi amintesc să se fi comis infracţiuni în Skálar, cel puţin nu de când am intrat eu în poliţie. E un loc paşnic, nu-i aşa?

Rămăsese încă în prag.

— Foarte paşnic, răspunse Salka, şi aşa şi vrem să-l păstrăm. Haideţi înăuntru.

— Credeam că nu mă mai invitaţi! glumi el şi păşi în hol.

— Să mergem în living. Vreţi o cafea?

— Nu refuz niciodată o asemenea ofertă.

— Una, mă ajuţi cu ceştile?

Una se supuse şi îl lăsară pe musafir singur în living. Una luă ceştile din dulap şi o aşteptă pe Salka să pună de cafea. Evită să-i întâlnească privirea şi niciuna dintre ele nu rosti vreun cuvânt.

Când cafea fu gata, se întoarseră cu ea.

— E bună şi tare, comentă Hjalti.

Nu părea deloc grăbit să treacă la subiect. Poate că avea nevoie să-şi tragă sufletul după drumul cu maşina.

— Salka, nu cumva fiica ta a…?

Salka dădu aprobator din cap, iar figura i se tensionă.

— Condoleanţele mele. A fost o veste cumplită, absolut cumplită.

— Mulţumesc, spuse Salka.

— Amândouă sunteţi de-ale locului? întrebă el după câteva clipe, văzând că nimeni nu voia să spună nimic.

— Eu nu.

De data asta, Una răspunse prima.

— Sunt din Reykjavík şi am primit o slujbă aici peste iarnă. Sunt profesoară. Mai degrabă Salka poate spune că e de pe-aici.

Salka încuviinţă dând din cap.

— Aici e casa mea. Şi aici am de gând să rămân.

Părea sfidătoare.

Hjalti sorbi din cafea.

— Mulţumesc foarte mult pentru ospitalitate. E o casă minunată, foarte frumoasă.

Zâmbi.

— E bine să mai ieşi din Thórshöfn din când în când, chiar şi în miezul iernii. Dar poate că ar trebui să trec la subiect – povestea asta urâtă cu bărbatul care a dispărut, Patrekur... Patrekur...

Una interveni:

— Patrekur Kristjánsson.

— Chiar el. Nu ştiu prea multe despre caz, ca să spun drept. Doar mi s-a cerut să mă ocup de asta. Nu mi-au dat prea multe amănunte. Sincer să fiu, nu pricep ce naiba l-a adus pe-aici.

— Nici eu, spuse Una.

— Da, tu ai sunat, din câte am înţeles. Ai zis că te-ai întâlnit cu el?

— Amândouă ne-am întâlnit cu el, spuse Una pe un ton ferm.

— Şi eşti sigură că e acelaşi bărbat?

— Da, sută la sută. I-am văzut poza în *Morgunbladid.* E acelaşi bărbat, cu siguranţă...

— Nu... o întrerupse Salka, apoi ezită.

Una se întoarse spre ea.

— Nu era el, termină Salka după o scurtă pauză.

Una se simţi de parcă i-ar fi dat cineva un picior în dinţi. Nu-i venea să-şi creadă urechilor – era imposibil ca Salka să fi zis aşa ceva.

— Poftim? Vrei să spui că nu era el? întrebă Hjalti, în mod vădit aproape la fel de surprins ca şi Una. Nu era Patrekur?

— Nu. Eram amândouă aici când a bătut la uşă, seara târziu. Era un islandez care căuta un loc unde să înnopteze. Nu s-a prezentat.

— Cum adică, Salka?! strigă Una. Cred că glumeşti!

Hjalti se ridică şi îi puse Unei o mână pe umăr.

— Hai să luăm lucrurile uşor. Îi dăm noi de capăt. Poate că fiecare dintre voi a trăit experienţa diferit. Salka, presupun că ai văzut fotografia.

Ea dădu din cap.

— Cei doi semănau?

— Vrei să spui că pe ea o crezi? întrebă Una, încercând din greu să se stăpânească.

Salka o trădase, asta era limpede.

— O să vedem. Trebuie să existe o explicaţie simplă, zise Hjalti pe un ton împăciuitor. Salka, semănau cei doi bărbaţi?

Una îi aruncă o privire urâtă Salkăi. Oare avea să mintă în continuare?

Salka nu răspunse imediat. În micul living, atmosfera era tensionată.

— De fapt, nu, spuse în cele din urmă. Absolut deloc. Nu semănau deloc. Efectiv nu înţeleg de ce Una e atât de obsedată de chestia asta. Am încercat s-o conving să gândească raţional şi am crezut că se dădea pe brazdă, dar se pare că până la urmă tot a sunat la poliţie. Îmi... îmi pare doar rău că aţi venit până aici.

Una era năucită. Nu ştia cum să reacţioneze.

— Eşti convinsă de asta? o întrebă Hjalti pe Salka.

— Da. Am vorbit cu el şi m-am uitat bine la el. Nu ştiu de unde i-a venit Unei ideea asta. Chiar nu-mi imaginez...

deşi, de fapt... Sigur, a fost o perioadă dificilă pentru ea. Să fie aşa izolată aici, înţelegi? E un şoc, după Reykjavík.

Hjalti zâmbi.

— Poţi s-o mai spui o dată. Am locuit câţiva ani la Reykjavík. Thórshöfn şi Reykjavík sunt două lumi diferite, deci îmi închipui ce schimbare trebuie să fie să te muţi în Skálar.

Una nu reuşea să scoată niciun sunet.

— Totul a fost un efort destul de mare, continuă Salka, coborând glasul. A mai şi... mă rog, mai susţine şi că ar fi bântuită casa.

— Chiar *este* bântuită! interveni Una disperată, dându-şi seama chiar când rosti cuvintele că nu-şi ajuta cu nimic cauza.

— O casă frumoasă ca asta să fie bântuită? întrebă Hjalti, privind-o pe Una şi ridicând sprâncenele, iar ea îşi dădu seama după expresia de pe chipul lui că n-o crede, că-i e milă de ea.

Se întrebă dacă să-şi retragă spusele, dar asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Păi... păi, nu ştiu... În casa asta a murit o fetiţă acum mai bine de jumătate de secol şi lumea spune că bântuie clădirea. Cred că am simţit-o în pod – în apartamentul de acolo. Unde locuiesc.

Hjalti o studie şi se încruntă uşor.

— Şi sub ce formă te bântuie?

— E un cântec de leagăn pe care-l cântă uneori în timpul nopţii, şi am auzit şi pianul... şi am şi văzut-o, cel puţin aşa cred... Şi azi-noapte o sticlă de vin s-a spart fără niciun motiv şi...

Nimic din toate astea nu suna convingător când le spunea cu voce tare.

Salka se uită la Una, apoi din nou la Hjalti. Zâmbi cu bunăvoinţă, vrând parcă să spună: *Fii blând cu ea, nu-i e bine.*

— Am mai auzit poveşti de genul ăsta, spuse Hjalti. Şi zici că s-a spart o sticlă?

Îşi intersectă privirea cu a Salkăi preţ de o clipă, apoi se uită din nou la Una.

— Ce fel de vin era?

— Poftim?

— Ce fel de vin era? Alb? Roşu? Ceva mai tare?

— Doar vin roşu.

— Sigur, te mai ajută să treci prin nopţile lungi de iarnă când eşti de una singură. Bei, nu te-ncurci, nu-i aşa, Una?

— Nu, doar din când în când un pahar, răspunse ea, având brusc senzaţia că nimerise în mijlocul unui interogatoriu în care era suspectată de comiterea unei infracţiuni. Doar ocazional.

Nu îndrăznea să mintă pur şi simplu, dar încerca să facă situaţia să pară mai bună decât era, de fapt.

— Uneori mai bei câte-o picătură seara, Una? Una mică înainte de culcare? Înainte s-o vezi pe fată?

— Uneori, da, dar cu siguranţă nu de fiecare dată. Am văzut-o şi când n-am băut, insistă ea, încercând să-şi amintească dacă era adevărat.

Dar nu era sigură în totalitate. Până atunci nu făcuse nicio legătură între cele două lucruri. La urma urmei, când locuia în Reykjavík băuse de multe ori şi nu văzuse niciodată vreo fantomă şi nici nu auzise cântece de leagăn sinistre în timpul nopţii. Oare alcoolul o făcuse să vadă lucruri care nu erau acolo? Brusc simţi junghiul îndoielii.

— Dar când a bătut la uşă bărbatul, Una? Atunci băuseşi?

— Nu-mi amintesc, răspunse ea, lucru care era adevărat.

Efectiv nu-şi putea aminti. Poate era un semn că nu ţinea băutura sub control atât de bine pe cât îi plăcea să creadă.

— Deci a venit un bărbat pe aici, spuse Hjalti cu blândeţe.

Una îşi spuse din nou că părea un om de treabă, în ciuda situaţiei neplăcute.

— Şi l-aţi văzut amândouă. Căuta un loc unde să stea peste noapte.

— Aşa, zise Una.

— Înţeleg. Şi niciuna dintre voi nu-l cunoştea. Apoi a apărut în ziare o fotografie cu Patrekur şi ai crezut că-l recunoşti, Una. E posibil doar să fi vrut tu să fie acelaşi bărbat, ca să mai animi puţin atmosfera? E posibil să se fi întâmplat asta, Una?

Una era convinsă că nu era posibil, şi totuşi sământa îndoielii îi fusese sădită în minte. Sigur îl văzuse pe Patrekur, nu? Salka de ce n-o susţinea? Se întrebă dacă începuse cu adevărat să-şi imagineze lucruri, împinsă dincolo de limite de izolare.

Se aşternuse tăcerea. Hjalti aşteptă răbdător, părând că nu se grăbeşte să-i afle răspunsul. Trebuia să spună ceva, şi preferabil un lucru asupra căruia să cadă cu toţii de acord. Oare era posibil să nu fi auzit niciun cântec de leagăn? Oare bărbatul pe care-l întâlnise era altul decât cel din ziar?

— Una, e posibil să se fi întâmplat asta? repetă Hjalti fără nici cea mai mică urmă de acuză în glas, ca şi cum ar fi fost nişte prieteni vechi care stăteau la o vorbă.

— Ăăă, da, poate, se împletici ea, neştiind ce să mai creadă.

— Înţeleg, spuse Hjalti. Asta ar arunca puţină lumină asupra chestiunii – ne-ar oferi o explicaţie naturală pentru toată povestea.

Zâmbi din nou, binevoitor.

— Experienţa m-a învăţat că explicaţia cea mai evidentă e de cele mai multe ori şi cea corectă. N-ai niciun motiv să complici lucrurile inutil.

Una aprobă dând din cap, apoi îi păru imediat rău, şi îi păru rău că răspunsese afirmativ întrebării lui Hjalti. Bineînţeles că era sigură. Bineînţeles că-l văzuse pe Patrekur. Doar era imposibil să se încurce într-o problemă atât de importantă, nu-i aşa? Îndoielile năvăliră din nou asupra ei. Nu-i venea s-o contrazică în mod direct pe Salka, deşi îi aruncă o privire acuzatoare. Salka îşi feri ochii.

— Nu-i nimic, tot a fost o plăcere să vă cunosc, pe amândouă, zise Hjalti. Mai înviorează săptămâna, ştii.

— Şi nouă ne-a făcut plăcere, răspunse Salka politicos. Mai vreţi o ceaşcă de cafea?

— Cred că mai bine nu, zise el. Aş vrea să mă întorc la timp.

Apoi, parcă într-o doară, adăugă:

— Cu siguranţă ar fi făcut lucrurile mult mai interesante pentru noi dacă bărbatul cu pricina şi-ar fi făcut apariţia aici înainte să dispară, doar cred că adevărul e mai simplu. E un tip cam neplăcut, din câte am auzit, care în ultimii ani s-a înhăitat cu cine nu trebuie.

— Ei bine... spuse Salka şi se ridică în picioare, semn că vizita se încheiase.

Hjalti făcu la fel.

Numai Una rămase aşezată, amorţită de pe urma conversaţiei. Nu mai simţea nimic, doar pofta insidioasă să bea repede ceva, un singur pahar.

XXVIII

Una urcase direct la mansardă după plecarea lui Hjalti. Abia dacă schimbase două vorbe cu Salka, însă părea că niciuna dintre ele nu-şi dorea să mai discute.

Una încă era cutremurată. Nu putea pricepe ce se întâmplase sau motivul pentru care Salka minţise aşa. Mai mult, conversaţia îi subminase încrederea în asemenea măsură încât nici nu mai era sigură că avea dreptate când spunea că bărbatul acela era Patrekur.

Bănuia că Salka nu voise să vorbească pentru că se simţea vinovată din pricina minciunilor pe care le spusese – cel puţin asta spera Una, să mai aibă un dram de conştiinţă.

Nu simţea că mai poate continua să predea, nu acum. De fapt, nu prea mai vedea cum mai putea rămâne în sat, acum că toată lumea se întorsese împotriva ei; până şi Salka, cea care îi crease postul de acolo. Probabil ar fi fost mai bine să se întoarcă la Reykjavík, să se resemneze că o vreme avea să fie şomeră şi să se mute cu mama ei. Putea încerca să se descurce pe termen scurt din chiria pe care o primea pe apartamentul de acolo. Ar fi însemnat să-şi recunoască înfrângerea, dar bănuia că în condiţiile date nu avea alternativă.

În clipa aceea puţin îi păsa de nenorocitul de Patrekur. Nu încercase decât să facă ce era corect, aşa cum o învăţase tatăl ei, dar totul i se întorsese împotrivă. Puţin îi mai păsa de ce venise bărbatul acela în Skálar sau de ce dispăruse. Dispăreau oameni tot timpul.

Hannes şi Hilmar îi bântuiau coşmarurile în fiecare noapte. Le vedea trupurile fără viaţă zăcând unul lângă celălalt într-o groapă din câmpul de lavă. Nu ştia unde anume, însă visul ei se potrivea mereu mai mult sau mai puţin cu scenariul pe care i-l descriseseră poliţiştii. Nu era ceva ce-şi amintea şi, în ciuda mărturisirii, nu era deloc convinsă că fusese de faţă la scenă.

Iar acum fusese acuzată de crimă, împreună cu alţi doi oameni.

Zilele de la tribunal trecură ca şi cum n-ar fi fost. Nu simţea nici vină, nici regrete, dar nici nu avea sentimentul că e nevinovată. Poliţiştii fuseseră prea convingători cu descrierea lor.

Încercă să se detaşeze de ce se întâmpla, ca o tentativă de a-şi păstra minţile acasă.

În mare parte începuse chiar să nu-i mai fie dor de Hannes, se împăcase de mult cu ideea că e mort. În plus, dacă fusese implicată în uciderea lui, nu avea niciun drept să-i fie dor de el. Perioada petrecută cu el i se părea neclară acum, parcă ar fi fost un vis. De nu s-ar mai fi întâmplat, îşi zicea; de nu s-ar fi întâlnit niciodată, iar el n-ar fi dispărut. Nici el, şi nici prietenul lui, Hilmar.

Se întâlnea în mod regulat cu avocatul ei, momente în care el o asigura că avea şanse mari să fie dovedită nevinovată. Poliţiştii nu aveau nicio dovadă pe care să-şi bazeze acuzaţiile, în afară de mărturisirea ei.

Gândul o linişte întrucâtva, cu toate că nici nu-şi putea imagina cum arătau lucrurile în presă. Chiar dacă ar fi fost găsită nevinovată, în opinia publicului avea să fie mereu culpabilă. Exista vreo cale de scăpare?

În subconştient îşi dădea seama că urma să fie găsită vinovată. Nu avea nicio şansă împotriva sistemului... împotriva poliţiei, a judecătorilor... Ea era un nimeni, o

nonentitate care putea fi sacrificată comod, astfel încât cazul să fie închis simplu, elegant.

Aşadar, de fapt, nu mai conta dacă fusese sau nu implicată în uciderea celor doi bărbaţi. Nimeni nu era de partea ei. Era singură, iar când eşti singur pe lume concepte precum vina sau nevinovăţia încetează să mai aibă vreun înţeles.

XXIX

Pe Una o trezi telefonul. Ţârâitul răsună în toată casa, ca de obicei. Aruncă imediat o privire la ceas, văzu că era prânzului şi îşi dădu seama că trebuie să fi aţipit pe canapea. Ei bine, avusese nevoie de odihnă.

Telefonul continuă să sune implacabil, iar Unei îi trecu prin minte să dea fuga jos şi să răspundă, dar ştia – sau credea – că Salka e acasă şi nu voia să se bage înaintea ei. Pe lângă asta, nu-şi dorea absolut deloc să dea ochii cu ea după ce se întâmplase.

Zgomotul se opri brusc, în timp ce se auzea soneria. Fără îndoială că Salka ridicase receptorul.

Una se întrebă cine putea fi. Salka nu primea prea multe telefoane. Cineva din sat, poate? Oare plănuiau altă întâlnire de la care Una urma să fie exclusă...?

Tresări auzind o bătaie în uşă.

— Una?

Uşa se deschise şi Salka vârî capul înăuntru.

— Dormeai? Scuze. E cineva la telefon, te caută.

— Poftim? Pe mine?

Una se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi şi îşi dădu seama cât de obosită era. Ar fi dormit bucuroasă în continuare.

— Da, e o femeie.

— Bine, mersi, vin imediat.

Salka dispăru.
Una coborî scările în grabă şi ajunse în hol.
— Alo?
— Una? Bună. De data asta te-am trezit?
La celălalt capăt al firului era Sara.
— Cum? Nu, deloc. Dar e singurul telefon din casă, iar eu eram sus.
— Aha. O să văd cu ochii mei când vin în vizită.
Da, cum să nu. Una se abţinu să întrebe când exact avea să aibă loc această vizită, nu în ultimul rând pentru că nu era sigură cât mai putea ea să reziste acolo de una singură.
— Ce faci? întrebă ea somnoroasă, fără vreun mare chef de conversaţie, deşi era conştientă de faptul că probabil îi făcea bine să stea de vorbă cu cineva care nu locuia în sat.
— A, voiam doar să te anunţ că am căutat povestea aia cu fata care a murit.
Una se învioră puţin, iar oboseală îi dispăru pe moment.
— Da? Ai găsit ceva?
— Da, chiar în *Secolul nostru,* ştii tu, acasă la mama şi tata. N-a trebuit să caut prea mult, dar cred că am văzut destul.
Făcu o pauză, apoi:
— Asta dacă nu vrei să scrii un întreg eseu despre subiectul ăsta.
— A, nu, nimic de genul ăsta. Deci, ce s-a întâmplat?
— Din câte am citit, e o poveste cam sinistră. Fata a băut otravă.
— A băut otravă? şopti Una.
— Da, îţi vine să crezi? Era mică de tot.
— A fost un accident?
— Nimeni nu ştie, din câte-mi dau seama. Iar asta face să fie şi mai cumplit, dacă mă întrebi pe mine, pentru că stai să te întrebi dacă nu cumva a otrăvit-o cineva înadins.

N-ai cum să anticipezi niciodată cum te transformi dacă locuieşti într-un loc atât de izolat. Dar probabil că tu ştii mai multe despre asta decât mine.

Pe Una o tulbură povestea. Nu se aşteptase deloc la asta. Iar Salka nu se sinchisise să-i spună, deşi probabil că ştia.

— Deci, ce zici? repetă Sara când Una nu-i răspunse.

— Am rămas fără cuvinte, răspunse Una. Nu eram pregătită deloc pentru aşa ceva. E sinistru, cum ai zis. Biata fată trebuie să fi suferit cumplit.

Putea spune asta cu oarecare certitudine, după toţi anii în care studiase medicina.

— Ce otravă era?

Nu că ăsta ar fi fost aspectul cel mai important.

— În carte spune că otravă pentru şobolani. Cred că lumea de la ţară trebuia s-o aibă la îndemână pe vremea aia.

— Când ai citit despre întâmplarea asta, cum ţi s-a părut totul? întrebă Una. Ţi-a dat impresia că se sugera că ar fi fost omorâtă?

— Mi-e greu să-ţi zic, dar da, e posibil.

Nici nu-i de mirare că biata fată nu-şi găseşte liniştea, îşi spuse Una în sinea ei.

— Te-a ajutat? întrebă Sara.

— Da, mulţumesc. Era important să ştiu. O să mă ajute să înţeleg mai bine locul ăsta.

— Cum te descurci? întrebă Sara pe neaşteptate.

Una ezită. Voia să mintă, ca să încheie discuţia, şi să-i spună că era un vis aievea, că era minunat să trăiască în mijlocul naturii, într-un spaţiu atât de liniştit. Era răspunsul cel mai simplu.

— De fapt, e destul de nasol, spuse în schimb. Nu mă înţeleg cu localnicii şi nu cred că ei mă plac. E un loc

ciudat. E multă tristeţe peste tot. Şi prea multe secrete. Sinceră să fiu, nu ştiu dacă rezist toată iarna aici.

De data asta fu rândul Sarei să rămână tăcută o vreme înainte să răspundă.

— O, Doamne, nu... nu mă aşteptam la asta. Am crezut că eşti fericită acolo.

— Nu mai sunt. Probabil n-am fost niciodată.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta, Sara.

— Mă simt vinovată într-o oarecare măsură... Adică, eu ţi-am arătat anunţul.

— Dar eu am hotărât să accept postul. Nici la Reykjavík nu eram fericită şi aveam nevoie de o schimbare de peisaj. Doar că am ales locul greşit.

— Sigur, e cumplit de departe. Ştii că o să vin în vizită cât de repede pot.

— Nu-i nicio grabă.

— Nu, vorbesc serios... O să verific cum se anunţă vremea în următoarele zile şi o să văd dacă reuşesc să trag o fugă până la tine weekendul viitor sau cel de după. Depinde de vreme şi de cum sunt drumurile.

— Ar fi super, dacă mai sunt aici până atunci.

— Ai loc şi pentru mine?

— Mai mult decât suficient. Am un apartament numai al meu.

Una se gândi la fantomă şi adăugă:

— Într-un fel.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul care a dispărut? întrebă Sara. La ştiri am auzit că încă e dispărut. A ajutat cu ceva poza?

— Nu. Până la urmă, se pare că e posibil să nu fi fost el.

— A, înţeleg.

— Apropo…

Una îşi aminti brusc remarca pe care o făcuse poliţistul.

— Am auzit pe cineva zicând că bărbatul – Patrekur – se învârtea prin nişte cercuri urâte. Au zis ceva despre asta la ştiri? Era vreun infractor?

— Da, n-ai auzit? A apărut un articol despre el pe prima pagină din *Helgarpósturinn.*

— Ziarele ajung aici târziu şi cam alandala, zise Una. Asta dacă ajung.

— Era o poveste dramatică. A fost suspect în cazul uciderii lui Hannes şi Hilmar, înainte ca trioul de criminali să mărturisească. Se pare că el era sus pe lista poliţiştilor. Habar n-aveam şi nu ţin minte ca pe atunci să-i fi fost făcut public numele.

— Iar acum a dispărut şi el.

— Exact. Sigur, în mare parte e doar presa care aleargă după senzaţional, dar jurnalistul sugera că între cele două cazuri ar putea exista o legătură, că persoana care le-a făcut felul lui Hannes şi Hilmar e posibil să fie vinovată şi de dispariţia lui Patrekur. În situaţia asta, cei trei care sunt acum la închisoare înseamnă că n-au cum să fie vinovaţi.

— Au umblat mereu poveşti cum că n-ar fi ei criminalii, observă Una.

— Aşa am auzit şi eu.

După o pauză scurtă, Sara continuă:

— Deci, cu alte cuvinte, până la urmă nu crezi că Patrekur a fost la Skálar?

Articolul din ziar îi stârnise în mod evident interesul Sarei pentru misterul acela.

— Mă îndoiesc. E greu să-ţi dai seama din poză.

— Da, aşa cred. Dar ar fi fost o poveste pe cinste. Ai fi putut s-o trimiţi la ziar. Poate ai fi primit chiar şi o recompensă pentru pontul dat.

— Da, mă rog, o să ţin cont de asta.

Unei îi trecu prin minte că opţiunea era încă deschisă.

— Oricum, păstrăm legătura, Una, spuse Sara pe un ton neobişnuit de afectuos. Ai grijă de tine. Şi, dacă eşti nefericită acolo, vino înapoi la oraş. N-are niciun sens să rămâi într-o situaţie aşa neplăcută.

— Mersi. Oricum, sper să ne vedem curând, zise Una. Dacă vii, ai putea să-mi aduci nişte sticle de vin roşu?

— Cum să nu!

După ce închiseră convorbirea, Una aruncă o privire în sufragerie. Salka stătea ţeapănă la masă, cu capul plecat.

Putea fi o ocazie la fel de bună ca oricare alta să încerce să stea de vorbă cu ea, să încerce să ajungă la adevăr.

Verdictul nu o luase prin surprindere.

Acum era o ucigaşă condamnată.

Nu fusese un şoc atât de mare pe cât se aşteptase. Se pregătise mental pentru veste. Conform avocatului apărării, cazul urma să ajungă acum la Curtea Supremă, unde aveau mai multe şanse decât aici. Nu era sigură cât de realist era scenariul acela dar, pe de altă parte, renunţase demult să mai lupte.

Poate chiar luase parte la uciderea lui Hannes şi Hilmar. Sau poate că ea era nevinovată şi ceilalţi membri ai grupului erau vinovaţi. Fuseseră închişi cu toţii şi primiseră sentinţe cu durate diferite.

Ea primise pedeapsa maximă de şaisprezece ani.

Se feri să calculeze cât de bătrână avea să fie când ieşea de acolo. Avocatul ei încercase să-i ridice moralul, spunându-i că verdictul de la Curtea Supremă urma să fie

mai blând şi că, în orice caz, nu urma să ispăşească toată sentinţa. Opt ani cel mult. Şi petrecuse deja aproape un an în arest. „Aşa că, bineînţeles, o să ţi-l scadă din pedeapsă”, spusese avocatul, cu un zâmbet forţat.

Îi era uşor să privească partea plină a paharului când nu el urma să fie închis ani întregi.

Îşi formase o oarecare rutină în închisoare şi încerca să ia fiecare zi pe rând. Până nu mai rămânea decât puţin timp, nu voia să se apuce să numere zilele.

Şi, bineînţeles, exista mereu varianta Curţii Supreme.

XXX

— Salka?

Femeia roti brusc capul în jur. Era limpede că nu o auzise pe Una când intrase în sufragerie.

— Da?

Vorbea cu o voce slabă, uitându-se în direcţia Unei dar fără să-i întâlnească privirea.

— Salka, pot să vorbesc cu tine? Vrei să fac o cafea?

— Nu vreau cafea, mersi. Nu acum.

Una se aşeză la masă faţă în faţă cu ea.

În casa veche se aşternu o linişte mormântală.

Salka plecă privirea, fixând masa de parcă acolo ar fi fost ascuns răspunsul pentru toate misterele lumii.

— Am citit câte ceva despre Thrá, spuse Una distorsionând puţin adevărul.

Salka ridică privirea.

— Da? De ce?

— Ştiu că nu vrei să-mi bag nasul, dar sper să mă ierţi. Eram doar curioasă, pentru că mă simt implicată în ce se întâmplă aici.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, Una, răspunse Salka cu glas neutru.

— Am citit că a... că a băut otravă.
— Thrá?
— Da.
— Da, cred că poţi să zici şi aşa. Mi s-a spus că povestea a ajuns în ziarele vremii. A fost groaznic, bineînţeles. Absolut groaznic.
Ridicase puţin tonul, dar era la fel de sumbru.
— Se ştie ce s-a întâmplat, de fapt?
Salka nu răspunse.
— A fost un accident?
Salka se uită în ochii Unei.
— N-a fost un accident. N-a fost niciun nenorocit de *accident,* zise ea cu glas vehement.
După o pauză îndelungată, Una întrebă:
— Ce s-a întâmplat?
— Thrá era sora mamei mele. Ţi-am zis asta?
Una clătină din cap, deşi probabil ar fi trebuit să ghicească.
— Sora mai mare a mamei. S-a născut în 1920. Maică-mea avea doi ani când s-a întâmplat. Sigur, ea personal nu şi-ar fi putut aminti nimic, dar a aflat povestea mai târziu. La fel ca mine. Lumea ştia ce s-a întâmplat. Prima dată am auzit povestea când am mai crescut. Mama nu vorbea niciodată despre asta.
Una aşteptă răbdătoare, vrând să-i acorde Salkăi spaţiul necesar să spună povestea, pentru că era în mod clar un subiect dureros.
— A fost otravă de şobolani, o chestie groaznică. Fetiţa a băut-o în lapte. Nimeni nu ştie de ce a făcut bunica lucrul ăsta. Pur şi simplu... pur şi simplu nu exista nicio explicaţie...
— *Bunica ta?* Şi-a otrăvit fiica?

Salka dădu aprobator din cap, având în ochi o tristeţe de parcă ar fi descris ceva întâmplat de curând, nu cu aproape şaizeci de ani înainte.

— Eşti sigură? întrebă Una.

— Da, cred că a recunoscut când au interogat-o. A spus că nu s-a putut abţine, dar nu ştia de ce o făcuse. Fusese pur şi simplu cuprinsă de un acces de nebunie.

— A fost condamnată? întrebă Una.

Sara nu-i spusese niciun amănunt de genul ăsta după ce citise rezumatul din *Secolul nostru.* Să fi scăpat femeia basma curată?

— Nu, n-a fost condamnată. Pentru că n-a anunţat nimeni poliţia. Satul a apărat-o pe bunica şi a trecut totul sub tăcere.

— A apărat-o pe bunica ta? Şi cu fata cum a rămas? Pe ea n-a apărat-o nimeni?

Una era uluită.

— Se pare că nu.

— A mai avut voie s-o crească pe mama ta după întâmplarea asta?

— Da. E incredibil dacă stai să te gândeşti, dar aşa a fost. Bănuiesc că localnicii n-au vrut ca satul să capete o reputaţie proastă. La fel ca acum. Sunt atâtea lucruri despre care nu se poate vorbi.

— Ca de exemplu?

— Oamenii au grijă unii de alţii.

Una profită de ocazie şi insistă:

— Ce-mi ascundeţi cu toţii, Salka?

Salka nu răspunse, dar măcar acum era pregătită să-i susţină privirea Unei.

— Ceva este, nu-i aşa? insistă ea.

— Nu aveam de gând să-ţi povestesc despre bunica mea. Nu toată lumea ştie – nu în afara satului. A murit la o

vârstă înaintată, şi a locuit în casa asta până aproape de sfârşit.

— Mi se pare năucitor, Salka. Nu-mi vine să cred.

— N-am mai venit s-o vizitez după ce am aflat ce făcuse. N-am mai putut să mă uit în ochii ei. Nu m-am mai întors aici ani întregi, până am moştenit casa. Atunci am simţit că era momentul. Familia mea are rădăcini puternice în Skálar, şi am fost fericită aici, până când... ştii tu...

Durerea îi alungase orice emoţie de pe chip.

— O să mai rămâi aici?

— Trebuie să rămân cu Edda. Simt că e încă aici, la fel ca Thrá.

— Şi tu ai văzut-o pe Thrá? întrebă Una. Ai auzit-o?

Salka încuviinţă dând din cap.

— Da... cel puţin aşa cred. A bântuit dintotdeauna casa asta, din câte am auzit. E imposibil să scapi de ea. Şi poate că nici n-ar exista vreun motiv pentru care s-o faci. Cred că toţi oamenii care mor în condiţii traumatizante se întorc. Dar nu neapărat pentru că au treburi neterminate – eventual doar dacă pui la socoteală şi ocaziile ratate. Lucrurile pur şi simplu nu s-au sfârşit aşa cum ar fi trebuit, şi de asta îşi face simţită prezenţa.

Una nu zise nimic.

— La fel ca Edda, adăugă Salka după o pauză lungă, cu voce gâtuită. Îmi pare rău, mi-e foarte greu să vorbesc despre asta.

— Înţeleg, spuse Una. Ai idee ce s-a întâmplat?

Salka clătină din cap.

— Nu, n-au ştiut să-mi explice, răspunse ea cu o voce încă sugrumată de lacrimi. Era atât de veselă – nu avea nimic care să sugereze că nu se simţea bine. Doctorul n-a ştiut să-mi dea nicio explicaţie.

— E... e cumplit.

— N-o să schimbe cu nimic situaţia, bineînţeles, dar... dar...

Vocea Salkăi se frânse. După o clipă îşi reveni destul cât să continue:

— Uneori mă întreb dacă nu cumva am făcut eu ceva...

Nu termină fraza.

— Să faci ce? întrebă Una. Ce vrei să spui? Doar i s-a făcut rău.

— Nu, vreau să spun... Ştii tu, la fel ca bunica. Dacă nu cumva i-am dat ceva, dar am blocat amintirea. Începusem să cred că pur şi simplu casa are efectul ăsta asupra oricui, că îşi are sălaşul aici un duh necurat...

Izbucni din nou în plâns şi continuă printre suspine:

— Sau că e ceva în sângele nostru. Bunica mea şi-a omorât fiica... Oare eu sunt capabilă de acelaşi lucru? Oare am făcut ceva şi nu-mi amintesc?

Se apleca în faţă pe masă, întregul trup îi fu cuprins de un tremurat puternic şi începu să urle.

Una se ridică şi se apropie de ea, punându-i temătoare o mână pe umăr.

— Normal că nu, Salka. Nu exagera. Nu poţi moşteni genul ăsta de lucruri, spuse ea, deşi nu era tocmai sigură că are dreptate. Normal că nu i-ai fi făcut niciun rău Eddei. E absurd să crezi aşa ceva. Nu trebuie să mai gândeşti aşa, Salka.

— Nu, ştiu, zise femeia printre icnete. Ştiu.

Asta era şansa ei, îşi spuse Una, oricât de nedrept ar fi fost să exploateze o situaţie de genul acela:

— Salka, bărbatul care a venit aici înainte de Crăciun – eşti sigură că nu era bărbatul din ziar? Că nu era Patrekur, cel care a dispărut?

Salka se îndreptă de spate şi nu se uită împrejur.

— Cred că trebuie să mă duc să mă întind, Una.

Se ridică în picioare şi ieşi din sufragerie fără să mai rostească vreun cuvânt.

Una rămase nemişcată. Gândurile i se întoarseră la moartea Eddei. Nu ştia ce să creadă. Oare era posibil ca Salka să fi făcut vreo nenorocire şi să fi suprimat amintirea? Oare îşi otrăvise fiica într-un acces de nebunie, la fel cum făcuse şi bunica ei cu mult timp în urmă?

Una avea pregătirea medicală încât să ştie că existau medicamente, medicamente uşor accesibile, care puteau afecta ficatul fără ca după aceea să lase vreo urmă în corp. Poate... poate...

Nu mai era sigură de nimic.

„Acuzata, Björg Helgadóttir, e condamnată la şaisprezece ani de închisoare. Timpul petrecut deja în arest înainte de începerea procesului i se va scădea din...”

Felul cum îşi exprimase Curtea Supremă verdictul îi rămăsese întipărit în memorie. Îşi dăduse voie să spere, şi se dovedise o greşeală. Speranţa îi făcuse dezamăgirea cu atât mai puternică. Se părea că n-avea să primească dreptate în viaţa asta.

Stătea aşezată în celula ei, iar acum începuse să numere zilele. Mai rămăseseră ani întregi, fireşte, dar acum verdictul fusese definitiv, nu se putea reveni asupra lui, şi trebuia să se împace cu asta şi să se concentreze asupra viitorului. Dar nu era simplu – nu era deloc simplu.

Nu mai pusese gura pe băutură de atâta timp încât se obişnuise cu senzaţia. Alcoolul şi drogurile care îi

aruncaseră nişte umbre atât de negre asupra vieţii nu erau acum decât o amintire neclară dintr-o altă lume. Şi, cu cât se gândea mai mult la caz – în ultima vreme timpul de gândire îi prisosea – cu atât mai convinsă devenea. Dacă ar fi fost implicată într-o crimă – darămite în două – şi-ar fi amintit, oricât de beată sau drogată ar fi fost la momentul respectiv. În ciuda mărturisirii, nu putea nici în ruptul capului să-şi amintească să fi participat la uciderea lui Hannes şi Hilmar.

Şi totuşi se afla în celulă şi nu putea face nimic în privinţa asta.

Toate căile de scăpare erau închise.

Din când în când se mai întâlnea cu avocatul ei, deşi tot mai rar odată cu trecerea anilor, iar el în continuare susţinea că o crede, că ştie că e nevinovată.

Poate că minţea. Poate că nu. Nu era important.

Îi promise că nu avea s-o uite. Îi promise că o să se lupte astfel încât cazul să fie redeschis dacă ar fi apărut la lumină alte probe, orice care să sugereze că era nevinovată.

Problema era că, până acum, nu exista nici urmă de vreo astfel de probă.

XXXI

Una ştia cu certitudine un lucru: bărbatul pe care încă îl credea a fi Patrekur o căutase pe Hjördís.

Asta însemna că Hjördís putea fi cheia misterului, asta dacă nu cumva Una pierduse orice fel de contact cu realitatea.

De astă dată era cât se poate de trează. Îşi imagină scena foarte limpede: vizita lui Patrekur, cum întrebase unde putea s-o găsească pe Hjördís. La naiba, bineînţeles

că-şi amintea cum arăta. Nu avea de gând s-o lase pe Salka s-o inducă voit în eroare.

Chiar era acelaşi bărbat.

Era aproape miezul nopţii, dar Una nu se simţea deloc obosită. Mai degrabă era cuprinsă de hotărârea să dea de capăt misterului. Şi ce dacă nu era treaba ei? Cert era că fusese ameninţată de Guffi, indiferent dacă direct sau în subtext. Salka o minţise pe ea şi îl minţise pe poliţist. Sătenii strânseseră rândurile împotriva ei. O fetiţă murise, iar un bărbat care avea legătură cu un caz de crimă notoriu ajunsese în Skálar şi acum fusese dat dispărut.

Trebuia să afle adevărul.

XXXII

Una începu să urce pe cărare spre fermă, regretând că nu îşi luase nişte haine mai călduroase dar încercând să nu ia în seamă frigul.

În ciuda orei târzii, la fermă se vedea lumina aprinsă.

Pe măsură ce se apropie începu să distingă prin ferestre siluetele a doi oameni: Hjördís şi Thór. Ei n-o observară, învăluită cum era de mantia întunericului, până nu se apropie de uşă şi intră în conul de lumină, moment în care îl văzu pe Thór cum ridică bărbia când o zări.

Ochii li se întâlniră o clipă şi el clătină din cap, aproape imperceptibil, comunicându-i că ar fi mai bine să plece şi să nu facă mai multe necazuri decât pricinuise deja.

Clipa aceea îi aminti în chip ciudat de prima ei seară în Skálar, când fetiţa o privise de la fereastra din casa Salkăi. Oare fusese Edda... sau Thrá? Oare încercase s-o avertizeze pe Una? Să-i spună să se întoarcă înainte să fie prea târziu? Iar acum se întâmpla acelaşi lucru.

Se opri, neştiind ce să facă. Dar acum nu mai putea da înapoi. Mai făcu un pas în faţă şi bătu la uşă. În ciuda

avertismentului nerostit al lui Thór, nu avea de gând să se dea bătută. Se săturase. Cu coada ochiului o văzu pe Hjördís cum se ridică în picioare. Apoi uşa se deschise şi Hjördís apăru în prag.

— Una, spuse ea pe un ton lipsit de orice fel de emoţie, care nu trăda nici mirare, nici iritare, nici teamă, nici plăcere.

— Pot să intru? întrebă Una, trecând peste orice preambul – vremea vorbelor de dragul vorbelor trecuse.

Hjördís încuviinţă scurt din cap şi se dădu la o parte.

— Ia loc.

Thór încă stătea la masa din bucătărie. Acum părea chitit să-i evite privirea, iar barba deasă care îi ascundea trăsăturile făcea ca expresia de pe chip să-i fie imposibil de citit.

Se aşeză la o distanţă cuviincioasă faţă de el, iar Hjördís li se alătură, împingând o cană şi termosul de cafea spre Una.

— Deci, Una, cu ce te putem ajuta? întrebă ea cu o notă de exasperare în glas.

— A trecut un poliţist pe la mine, zise Una. În legătură cu bărbatul care a venit şi a stat la voi.

— Am auzit, spuse Hjördís sec.

— Apoi a plecat. Salka a avut grijă de asta.

Hjördís încuviinţă dând din cap.

— Aşa e. Oricum, ce-o fi căutat pe-aici? Locul ăsta... locul ăsta e cel mai liniştit din toată ţara.

— Străinul care a venit atunci – ştiu cine era. Numele lui era Patrekur, nu-i aşa?

Hjördís clătină din cap.

— Nu-l chema Patrekur.

— Era un prieten vechi de-al tău, de la şcoală? Mie asta mi-ai spus la biserică.

— Da, aşa e. Am învăţat la aceeaşi şcoală.

Una îi aruncă o privire rapidă lui Thór, care-şi plecă ochii, semn clar că nu voia să aibă nimic de-a face cu discuţia lor.

— Am văzut o poză cu el în ziar, spuse Una. El e bărbatul pe care-l caută la Reykjavík. A dispărut de ceva timp. Apoi am auzit că a avut legături cu cazul Hannes şi Hilmar. În calitate de suspect.

Hjördís nu zise nimic.

— N-ai văzut nicio poză cu el? insistă Una.

— Ba da. Nu e acelaşi bărbat. Ar trebui să-mi dau seama, spuse Hjördís, apoi adăugă, cu o notă agresivă în glas: probabil erai beată.

Deci acum toată lumea ştia că bea. Cu un sentiment cumplit de descurajare, Una îşi dădu seama că în sat conspiraseră cu toţii să dea vina pe alcool pentru „confuzia” ei. I se întorseseră cu toţii împotrivă. Dar nu avea să renunţe; acum *nu mai putea* să renunţe.

Nu când era cât se poate de evident din privirea ei că Hjördís minţea.

XXXIII

— A plecat imediat a doua zi de dimineaţă?

— Ce contează? întrebă Hjördís furioasă. Ce contează ce a făcut sau nu un prieten de-al meu din şcoală? Nici nu ştiu ce căuta aici.

— Pot oricând să sun iar la poliţie şi să le zic să stea de vorbă cu tine de data asta.

— Chiar te rog! izbucni Hjördís, mai furioasă decât adineauri.

— S-a întâmplat ceva? De ce a venit la tine? S-a întâmplat ceva ce ar putea explica de ce a dispărut?

— Ce dracu’ de legătură are cu tine, Una?

Veni rândul Unei să ridice tonul:

— Toată lumea mă minte! O fetiţă a murit, un bărbat a dispărut – poate că e vreo legătură între cele două întâmplări, cine ştie?

— Normal că nu e nicio legătură! strigă Hjördís.

— Atunci spune-mi adevărul! strigă şi Una.

— Nu e nimic de spus, zise Hjördís, iar furia îi dispăruse din glas.

În momentul acela Thór ridică privirea, se uită fix în ochii Unei, apoi se întoarse spre Hjördís.

— Spune-i, zise el pe un ton liniştit, echilibrat. Spune-i şi gata.

— Ce? Cum adică? Nu putem, i-o întoarse Hjördís.

— Normal că putem. E secretul nostru, pentru Dumnezeu.

Hjördís sări în picioare.

— Încetează până nu spui prea multe.

— E secretul nostru, iar eu am încredere în ea.

Se uită din nou la Una, cu nişte ochi care sticleau de disperare.

— Pot să am încredere în tine, Una, da?

Apoi se corectă:

— Putem amândoi să avem încredere în tine?

Preţ de o clipă, Una nu ştiu ce să răspundă. Se uită fix la Thór, ştiind foarte bine care urma să-i fie răspunsul. Murea de curiozitate să afle mai multe.

— Da, bineînţeles, spuse în cele din urmă.

— La dracu' cu asta, zise Hjördís, Cred că glumeşti, fir-ar a dracului!

— E-n regulă, Hjördís. Acum Una e de-a noastră. Tot satul ne ştie secretul şi acum îl află şi Una. N-are niciun sens să ne mai ascundem de ea. Am încercat, dar n-a mers. Şi n-am niciun chef să mai văd poliţia întorcându-se aici.

1986.

Björg urma să facă treizeci de ani. În trecut se temuse de pragul acela, considerându-l anul în care avea să se fi maturizat pe deplin. Dar nici în cele mai negre coşmaruri nu şi-ar fi închipuit că urma să şi-l petreacă într-o celulă de închisoare.

Trecuseră cinci ani de când primise condamnarea.

I se spusese că după încă trei ani putea, probabil, să ceară eliberarea pe cauţiune. Nu i se părea un răstimp aşa de îndelungat, dacă privea în perspectivă. Şi aşa ratase atâtea lucruri – cei mai buni ani ai vieţii trecuseră pe lângă ea. Renunţase de mult la lupta pentru redeschiderea cazului, pentru că i se părea lipsită de speranţă, aşa că acum singurul lucru la care se putea gândi cu entuziasm era posibilitatea de a ieşi de la închisoare în vreo trei ani, împovărată de o condamnare pentru omucidere, singură, fără instruire şi decăzută din orice drepturi. După aceea urma să fie nevoită să se pună cumva pe picioare şi să-şi construiască o viaţă.

Încetase de mult să mai creadă că îi omorâse pe Hannes şi Hilmar. Minciunile poliţiştilor îşi pierduseră puterea de convingere, acum că nu mai era închisă în carceră.

Însă era prea târziu să mai facă ceva în legătură cu acele lucruri. Şi îi era clar că nu exista niciun făt-frumos care să vină s-o salveze.

Nu mai era nimic de făcut decât să numere zilele.

Timp de încă trei ani lungi.

XXXIV

— Ai pomenit cazul Hannes şi Hilmar, începu Thór.

— Aşa.

— Bănuiesc că ştii ce s-a întâmplat.

Una încuviinţă dând din cap.

Când Thór rămase tăcut, se simţi obligată să umple pauza din conversaţie:

— Trei tineri au omorât doi bărbaţi pe nume Hannes şi Hilmar. Acum şase sau şapte ani. Cadavrele n-au fost găsite niciodată, dar toţi trei au mărturisit că au comis omorurile.

— Corect, spuse Thór.

— Şi, ăăă, iubita unuia dintre ei se număra şi ea printre ucigaşi, din câte-mi amintesc. M-a şocat când am citit.

— Da, iubita lui Hannes, zise Thór. O cheamă Björg. A mărturisit, la fel ca ceilalţi. Hannes şi Hilmar erau implicaţi într-o reţea de droguri – o operaţiune de anvergură, având în spate nişte oameni extrem de periculoşi.

Una nu-şi amintea detaliile, dar îşi amintea de rumoarea pe care o stârnise cazul şi felul în care dominase toate ştirile. Până şi politicienii fuseseră atraşi în dezbatere şi făcuseră presiuni ca poliţia să rezolve cazul. Chiar şi aşa, trecuse ceva timp până când cei trei fuseseră arestaţi şi mărturisiseră, în cele din urmă.

— Una, începu Thór pe un ton grav. Una, nu uita ce ai promis. Ce îţi spunem aici nu trebuie să ajungă vreodată, sub nicio formă, mai departe.

Ea încuviinţă dând din cap, dar cu o oarecare îndoială.

— Chestia e, Una, că eu ştiu că persoanele implicate, iubita lui Hannes şi cei doi bărbaţi... Ştiu că sunt nevinovaţi. Şi nu numai. Ştiu şi cine a comis crimele, de fapt...

XXXV

Una avea sentimentul cumplit că ştia încotro se îndrepta firul discuţiei.

Se pregăti să încaseze lovitura în pauza care urmă după vorbele lui Thór. *Ştiu cine a comis crimele, de fapt...* Aşteptă, cu tot corpul tensionat, să audă din gura lui, să-l audă mărturisind că făcuse moarte de om, de fapt moartea a doi oameni. El, bărbatul de care se simţea atrasă. Oare chiar se îndrăgostise de un ucigaş? Imediat după această întrebare venea o alta: oare voia măcar să ştie adevărul? Şi oare avea să-şi poată ţine promisiunea, să nu spună nimic?

— Thór... îl întrerupse ea când îşi dădu seama că se pregătea să continue. Nu... nu cred...

Nu cred că vreau să aud mai multe, încercă să spună, dar nu reuşi să-şi ducă ideea până la capăt. Curiozitatea era mai puternică. Avea nevoie de o explicaţie pentru întâmplările misterioase din sat, şi ar fi însemnat să nu fie om dacă n-ar fi vrut să afle adevărul despre cel mai cunoscut caz de crimă din istoria recentă a Islandei.

Thór se uită la ea şi ridică din sprâncene:

— Te simţi bine?

Ea încuviinţă dând din cap.

— Chiar sunt nevinovaţi? întrebă apoi. Şi sunt închişi, chiar dacă n-au nicio vină?

— Da. Patrekur... bărbatul pe care l-ai întâlnit... El e cel care ar fi trebuit să fie acuzat de crimă, nu ei. Un nemernic bolnav. Un criminal nenorocit.

Una fu luată cu totul prin surprindere. Până la urmă Thór era nevinovat? Simţi un val de uşurare, dar nu voia să se bucure prea repede.

— De unde ştii? întrebă ea. Ai avut... ai avut vreo legătură cu crimele?

Îi păru imediat rău că formulase aşa întrebarea.

Thór clătină din cap.

— Nu, dar nu-i deloc de mirare că mă întrebi. Însă l-am cunoscut pe Patrekur – am ştiut ce ticălos era. Ştiam foarte bine de ce era în stare.

Observă că vorbea despre Patrekur la trecut.

— Atunci de ce e liber? întrebă ea.

— Pentru că poliţia a făcut praf ancheta. Au arestat trei nevinovaţi, iar tribunalele le-au cântat în strună.

— Thór, dacă-i aşa... Dacă... De ce nu le-ai spus şi altora? Nu ai nicio dovadă? Nu poţi să-i ajuţi pe bieţii oameni să iasă din închisoare?

El ezită şi îşi feri uşor ochii de ai ei.

Una îi aruncă o privire lui Hjördís, dar ea stătea nemişcată, cu o expresie sumbră pe chip, şi nu voia să intervină.

— Una, nu pot să fac nimic, spuse Thór.

— De ce nu? întrebă ea, iar glasul îi fu mai aspru decât intenţionase. Pentru Dumnezeu, Thór, de ce nu?

— Pentru că m-ar omorî, Una. Ticăloşii ăia sunt incredibil de periculoşi.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre cei care erau – care încă sunt – în spatele reţelei. Noi eram buni de sacrificiu, ştii – noi, ăştia mici. Dar am hotărât să ieşim din combinaţie cât mai puteam şi să ne ducem la poliţie. Oricum merseseră prea departe, mult prea departe. Dar cumva au aflat că voiam să-i trădăm.

— Care noi?

— Eu şi Hannes.

— Hannes? Bărbatul care a fost ucis? Îl cunoşteai?

— Da. Urma să ne retragem şi să ne ducem împreună la poliţie. Dar apoi l-au asmuţit pe Patrekur asupra noastră.

— Să facă ce?

— Să ne omoare, Una.

— Ce? Ai zis că i-a omorât pe Hannes şi Hilmar. Trebuia să te omoare şi pe tine? Dar ai scăpat...

— Una, nu înţelegi, zise el coborând glasul, apoi se întinse peste masă şi îi apucă mâna. Una, Patrekur a pus gheara doar pe Hannes. Deşi corpul nu i-a fost găsit niciodată, înţeleg că e pe undeva prin câmpiile de lavă de pe Reykjanes. Dar Hilmar... Hilmar a dispărut fără urmă. Nu doar că a supravieţuit, dar îl ai acum în faţa ta.

XXXVI

— Ce... ce vrei să spui?

Unei îi bătea inima să-i spargă pieptul. Simţea că leşină. Sigur nu auzise bine. Oare Thór chiar spusese că Hilmar se afla în faţa ei? Hilmar, bărbatul care dispăruse odată cu Hannes... Bărbatul pentru uciderea căruia trei tineri fuseseră aruncaţi în închisoare?

— Hilmar Thór, zise el. Mă cheamă Hilmar Thór.

Îi dădu drumul mâinii, se ridică, se apropie de Hjördís şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Iar Hjördís e sora mea, sau sora mea vitregă, mai bine zis. Ferma a fost a tatălui nostru.

Hilmar Thór.

— Vrei să spui... Vrei să spui că eşti aici de când... de când ai dispărut... sau, de fapt, de când ai dispărut voit?

Nu reuşea să accepte situaţia. Oare era posibil să se afle în faţa omului a cărui soartă fusese un mister în toţi anii aceia? Imediat după aceea îi răsări gândul că el rămăsese pe margine, să privească, fără să scoată un cuvânt, în timp ce trei nevinovaţi merseseră la închisoare din cauza lui.

— Da, spuse el pe un ton egal. Am fugit aici imediat ce mi-am dat seama ce urma. Ştiam că sora mea o să mă primească. Nu locuisem niciodată aici şi nici nu păstrasem

legătura prea mult cu Hjördís, aşa că mi-am zis că era puţin probabil să le treacă prin minte să mă caute aici. După cum probabil ţi-ai dat seama, locuiesc aici, în clădirea principală, cu sora mea, nu în casa pentru oaspeţi. Te-am minţit în privinţa asta. Îmi pare rău. N-am crezut că o să ajung să stau aici toţi anii ăştia, şi nici că o să explodeze cazul aşa cum s-a întâmplat. Totul s-a mişcat atât de repede încât, la sfârşit, mi s-a părut prea târziu să mai ies la înaintare. Şi, în tot acest timp, am trăit ştiind că viaţa mea e în pericol. De asta mi-am lăsat barbă, ca să fiu sigur.

Îşi mângâie barba deasă.

— Adevărul e că încă mi-e frică – mi-e frică de moarte de indivizii din spatele reţelei. Nu ştii cum sunt, Una, nu ştii ce sunt în stare să facă. Dar n-au ştiut să mă caute aici, nu până nu şi-a făcut apariţia Patrekur.

Una se încruntă şi încercă să-şi amintească pozele cu Hannes şi Hilmar, pe care toată lumea din Islanda le cunoştea după ce fuseseră trântite în toate ziarele ani întregi, însă din pricina bărbii îi era greu să asocieze chipul lui Thór cu al bărbatului care dispăruse. Măcar înţelegea acum de ce i se păruse el atât de familiar prima dată când se întâlniseră.

Parcă citindu-i gândurile, Thór continuă:

— De asta m-am cam enervat prima dată când am dat unul peste celălalt. Nu ştiam dacă e o idee bună să te cunosc mai bine, în condiţiile astea...

— Patrekur te căuta pe tine? întreabă Una.

— Da, mă rog... de fapt, pe Hjördís o căuta. Oamenii ăia m-au tot vânat în toţi anii ăştia. Voiau să termine misiunea. Şi cumva au aflat în sfârşit că am o soră vitregă pe Langanes. Nu cred că Patrekur ştia cu adevărat că mă ascund aici, dar e posibil să fi bănuit ceva.

— Salka m-a sunat şi m-a avertizat, interveni şi Hjördís, care brusc părea să-şi fi recăpătat darul vorbirii.

Una îşi aminti de apelul acela şi îl văzu într-o cu totul altă lumină. Salka nu sunase doar ca s-o anunţe pe Hjördís că îi venea un oaspete – o avertizase. Iar lucrul ăsta impunea o nouă întrebare:

— Salka ştie? o întrebă pe Hjördís.

Apoi ridică privirea spre Thór, care încă ţinea mâinile pe umerii surorii sale.

— Ştie cine eşti?

Îi răspunse Hjördís:

— Toată lumea din sat ştie... toată lumea, mai puţin tu. N-aveam cum să ascundem asta şi uneori aveam nevoie de ajutorul celorlalţi ca să-l protejăm pe fratele meu, ca de exemplu când a venit aici echipa de la televiziune. Vezi tu, Una, cei patru prieteni au crescut împreună: tatăl nostru, Guffi, Gunnar şi tatăl lui Kolbeinn. A fost satul lor, cum s-ar spune, iar aici sătenii au grijă de ai lor. Suntem uniţi. Salka ne-a apărat şi ea, pentru că bunicii ei erau din Skálar şi se spune că sătenii au acoperit-o pe bunica ei când i-a murit fiica.

Făcu o pauză, apoi:

— De asta Guffi... cu toţii... ne-am opus venirii tale aici. Dar Salka a fost cea care a forţat lucrurile. Voia ca fetele să aibă un profesor cum se cuvine şi a simţit că era un risc care merita asumat. Nu vedea de ce ar fi trebuit să afli vreodată adevărul despre Thór... Cel mai mult am sperat ca voi doi să nu vă întâlniţi niciodată dar, bineînţeles, n-a fost realist şi, oricum, speranţa mi-a fost spulberată încă din prima seara, nu-i aşa? Când aţi dat unul peste celălalt...

Una încuviinţă dând din cap. Luă o înghiţitură de cafea, simţind că are nevoie de un întăritor. Era aproape rece.

— Nu... Încă nu-mi vine să cred, spuse ea cu un nod în gât. Niciunul dintre voi nu mă voia aici şi... şi acum se dovedeşte că voi m-aţi minţit tot timpul.

— N-aş spune chiar aşa, răspunse Hjördís pe un ton sumbru, dar nu aveam încredere în tine.

— Ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi prins de episodul cu Patrekur, Una, zise Thór şi, cu toate că tonul nu i se schimbase, o făcu să se înfioare.

Se pomeni întrebându-se dacă era în siguranţă acolo cu cei doi. Îi dezvăluiseră o taină cumplită, iar dacă şi-ar fi ţinut gura ar fi însemnat să fie complice la întemniţarea unor nevinovaţi. Oare putea trăi cu gândul ăsta? Nici nu era de mirare că Thór şi Hjördís nu voiau să-i încredinţeze secretul.

— Da, poza aia nenorocită din *Morgunbladid,* spuse Hjördís.

— Era să nu-mi ajungă sub ochi, îngăimă Una. Ziarele n-au sosit.

Expresia de pe chipul lui Hjördís lăsa de înţeles tot ce nu fusese rostit, iar Una îşi dădu seama că bănuiala ei fusese corectă – nu fusese deloc o coincidenţă.

— *Morgunbladid*... spuse ea rar. Ziarul care n-a mai ajuns...

Hjördís şi Thór schimbară o privire între ei şi, în cele din urmă, Hjördís fu cea care răspunse:

— Gunna s-a descotorosit de ziare pentru noi. I-ai spus ce bănuială aveai, iar ea ne-a avertizat pe noi şi pe Guffi. Am sperat să te opreşti acolo.

— Apoi Salka a minţit, zise Una, mai mult pentru sine decât pentru ei. L-a minţit pe poliţist, i-a spus că individul care ne-a vizitat nu era Patrekur.

— Fireşte, zise Hjördís pe un ton glacial.

— Nu pricep cum v-aţi ferit atâţia ani. Cineva sigur ştie că e aici. Într-un sat de zece oameni...

Apoi îşi dădu seama – amănuntul acela îi scăpase complet. Îi numără în minte: *Salka şi Edda, Guffi şi Erika, Gunni şi Gunna, Kolbeinn, Inga şi Kolbrún... apoi Hjördís şi Thór.* În sat locuiau unsprezece persoane, nu zece, câte apăreau în datele oficiale. Fir-ar să fie, cum de nu se prinsese?

— Destul de simplu, zise Hjördís. Sau, cel puţin, *a fost* uşor, până a venit încoace nenorocitul ăla de măcelar care-l căuta pe fratele meu ca să-l omoare.

Patrekur.

Întrebarea rămăsese suspendată în aer. Una ezită, trase adânc aer în piept, ascultă o clipă liniştea, apoi rosti:

— Deci unde e? Unde e, până la urmă, Patrekur?

XXXVII

Una nu primi drept răspuns decât mai multă linişte.

— Unde-i Patrekur? Sunt sigură că voi doi ştiţi ce s-a ales de el. Dacă nu vreţi să vă reclam, va trebui să-mi spuneţi tot adevărul.

În sinea ei, Una ştia deja că n-avea să-l dea de gol pe Thór. Varianta cea mai bună era să treacă de partea lui şi a sătenilor. Îl plăcea, poate chiar se îndrăgostise puţin de el. Frate şi soră îi încredinţaseră o taină care putea fi chiar mortală. Dacă l-ar fi turnat, i-ar fi putut pune viaţa în pericol. Dacă în urma acestui lucru ar fi fost omorât, cum ar mai fi putut ea să trăiască cu conştiinţa împăcată?

— A avut un accident, spuse Hjördís în cele din urmă.

— A murit?

Hjördís încuviinţă dând din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Voiam să mă ocup chiar eu de el, spuse Hjördís. Când a sunat Salka nu puteam fi siguri că e el, bineînţeles, dar Thór a fost prevăzător şi s-a ascuns. Dar în clipa când a

apărut la uşă m-am prins cine era. M-a întrebat dacă poate rămâne aici şi i-am zis că îi pot oferi cina şi o cameră pentru noaptea aceea. La început nu s-a purtat deloc ameninţător. Bănuiesc că voia să studieze locul înainte să facă ceva.

Hjördís făcu o pauză ca să respire profund, apoi reluă:

— Am hotărât că era cel mai bine să scap de el definitiv şi să sper că nimeni din afara satului nu ştia că venise încoace. Dar planul n-a funcţionat, iar în noaptea aceea şi-a pus cărţile pe masă. A zis că-l caută pe Hilmar Thór. A zis că ştia că sunt sora lui şi m-a ameninţat că mă omoară dacă nu-i spun unde e fratele meu. Am reuşit să apuc un cuţit şi să mă apăr suficient cât să scap din casă, şi atunci a preluat Thór...

— Chiar a fost autoapărare, spuse Thór, vorbind pentru prima dată. Trebuia să ne protejez pe mine şi pe sora mea. Ticălosul merita să moară, şi cu asta basta.

— Ce s-a întâmplat? repetă Una.

— Ascultam din pivniţă. Când l-am auzit că o ameninţă pe Hjördís am apucat o bucată de lemn, am alergat sus şi l-am pocnit. Lucrurile nu mai puteau continua aşa. Şi, odată ce m-a văzut, se terminase – nu mai aveam nicio speranţă să ne lasă în pace.

Unei îi venea greu să respire. Thór recunoscuse, mai mult sau mai puţin, o crimă, şi totuşi se comporta ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. O justifica susţinând că se salvase pe sine şi pe sora lui şi că mortul nu avea niciun drept să trăiască...

Una încercă să se pună în locul lui, în poziţia unui fugar, dintr-o ascunzătoare în alta, de atâţia ani... Un om care într-un final fusese încolţit şi atacase în autoapărare. Cine era ea să judece binele şi răul când venea vorba despre lumea interlopă cu care se încurcase el?

Se gândi la ce aflase. Patrekur era mort. Fusese ucis cu o noapte înainte de concertul de Crăciun. După care frate şi soră apăruseră nonşalanţi la biserică, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce aţi făcut cu el? întrebă Una înghiţind în sec.

Hjördís îi aruncă o privire lui Thór.

— L-am pus în maşina lui şi... am condus până la marginea prăpastiei în toiul nopţii, apoi am împins-o în hău. Hjördís a venit după mine ca să mă ia acasă cu maşina ei. După cum ştii, de la ferma noastră poţi ajunge pe drumul principal fără să fii văzut de la casele de jos, de pe malul mării.

— Şi... eşti convins că n-o să te găsească?

— Păi, din fericire n-a venit nimeni să-l caute aici. De restul o să se ocupe marea. Nu pot decât să sper ce-i mai bun.

Se lăsă din nou tăcerea. Una simţea o nelinişte tot mai puternică. Întâmplările pe care le descriseseră cei doi păreau greu de crezut, şi totuşi cumplit de reale. Un bărbat fusese ucis, şi totuşi cumva Unei puţin îi păsa. Era doar fericită că răzbunarea însemnase moartea lui Patrekur, nu a lui Thór. Cât de rău îi părea acum că sunase la poliţie!

— Nu ştiu ce să zic.

Expiră prelung.

— Trebuie să plec acum. Am nevoie de timp să mă gândesc la toate astea.

Se ridică nesigură în picioare.

— N-o să ne trădezi, spuse Hjördís, ridicându-se pe jumătate, afişând brusc o expresie ameninţătoare.

— Nu, nu, o asigură Una, dându-şi seama, în timp ce rostea cuvintele, că aşa trebuia să fie.

Îi susţinu privirea lui Hjördís, simţind că nu exista aproape nimic ce n-ar fi făcut femeia aceea ca să-şi

protejeze fratele. Şi apoi îşi aminti ce-i spuse Hjördís: *Voiam să mă ocup chiar eu de el.*

— Hjördís, începu ea, ce aveai de gând să faci? Cum aveai de gând să te ocupi de el? Ai zis că aveai un plan care n-a funcţionat...

Hjördís ezită.

— Voiam... voiam să-l otrăvesc.

— Poftim?

— Da. Nu ştiam ce efect o să aibă, dar am făcut o tocană foarte condimentată pentru cină şi am lăsat-o pe masă. I-am pregătit locul, apoi m-am făcut nevăzută. Thór se ascundea în pivniţă. Îi spusesem lui Patrekur că cina era inclusă în preţul camerei. Dar n-am vrut să fiu acolo, de teamă să nu intre la bănuieli pentru că nu gustam din tocană.

— Şi... ce n-a funcţionat?

Hjördís se împotmoli.

— Chiar nu ştiu. Cred că a mâncat. Cel puţin, când m-am întors mai târziu farfuria era goală. Dar el părea să se simtă bine, parcă nu l-ar fi afectat deloc.

— Ce i-ai dat? Ce otravă? Nu era obligatoriu să funcţioneze din prima.

Una îşi aminti de cursurile de medicină.

— Paracetamol. Altceva mai tare n-am găsit în dulap. O tonă de pastile, zdrobite în tocană. Auzisem undeva că e periculos în cantităţi mari.

Una încuviinţă dând din cap şi sorbi din cafeaua rece, amară.

— Da, aşa e. Dar nu cred că şi-ar fi făcut efectul imediat. Sunt destul de sigură că i-ar fi luat...

Se opri în mijlocul propoziţiei.

Simţi o fierbinţeală, apoi o răceală, apoi o ameţeală, de parcă toată camera ar fi început să se învârtă.

Pe măsură ce zilele treceau una după cealaltă, în monotonia vieţii din închisoare, Björg începuse să conştientizeze importanţa speranţei.

Zile, luni, ani...

O mică scânteie de speranţă te putea ţine în viaţă chiar atunci când părea cu certitudine că nu mai există cale de scăpare.

Asta făcea atât de dificile zilele ca aceea, când disperarea o pândea, gata s-o atace în clipa în care deschidea ochii dimineaţa, când se simţea atât de zdrobită de zădărnicie că nu se putea mişca, nu se putea da jos din patul tare, nu putea mânca, nu putea vorbi. În zilele acelea izolarea părea cu atât mai oprimantă, iar pierderea libertăţii – insuportabilă.

O copleşea dorinţa să renunţe. Nu avea energia să lupte mai departe, să atace iarăşi morile de vânt, să se arunce împotriva celor care o închiseseră acolo, deşi ştiau că nu fac bine ce fac.

Şi totuşi, prin toată disperarea, ştia, sau mai bine zis avea încredere, că lucrurile aveau să se îndrepte.

Că poate mâine avea să fie o zi mai bună.

XXXVIII

Una închise ochii şi aşteptă ca momentul de ameţeală să treacă. Simţea că i se face rău.

Când îi deschise din nou, senzaţia de leşin dispăruse. Fraţii vitregi stăteau încă la masă, în bucătăria fermei familiei lor. Totul arăta deprimant de vechi şi şubred: dulapurile galben ţipător din bucătărie, masa, scaunele, cana de cafea albă, ciobită, de pe masă, din faţa ei.

Figurile celor doi erau grave. Amândoi aveau o crimă pe conştiinţă şi totuşi, îşi zise Una, gestul în sine fusese întrucâtva scuzabil. Iar din cum se purtau simţea că moartea lui Patrekur nu le apăsa prea tare conştiinţa – simţiseră că aveau dreptate să se apere. Îi studie pe rând, întâi pe Hjördís, care o fixă cu o privire ca de piatră, apoi pe Thór, care îşi feri ochii.

Habar n-au ce au făcut, îşi zise Una şi brusc simţi un fior prin tot corpul. Urma să fie nevoită să le spună. Nici nu se punea problema să-i cruţe, cu toate că îşi zise că Thór, cel puţin, avea să fie distrus.

Habar n-au ce au făcut...

XXXIX

Nici Hjördís şi nici Thór nu vorbiră. Păreau s-o aştepte pe Una să termine ce începuse să zică. Încă stătea în picioare, iar cuvintele îi rămăseseră suspendate în aer.

— Cred... cred, spuse ea cu grijă, că ar dura ceva timp până să-şi facă efectul o supradoză de paracetamol. Nu sunt sigură, dar aş spune, ăăă, cam douăzeci şi patru de ore.

— Douăzeci şi patru de ore?

Era limpede că Hjördís nu făcuse legătura.

— Deci dacă am fi aşteptat e posibil să fi murit, până la urmă?

— Nu asta-i ideea, Hjördís. Nu la Patrekur mă gândeam acum.

— Atunci despre ce vorbeşti?

Una nu răspunse. Întinse mâna după cană şi termină cafeaua rece, pregătindu-se pentru ce trebuia comunicat.

— Mă gândeam... mă gândeam la Edda.

— Edda?

Şi apoi văzu cum cade lovitura, când mai întâi Hjördís şi apoi fratele ei vitreg înţeleseră încotro bate. Hjördís ţâşni în picioare, urlând:

— Nu, nu Edda... nu, nu... nu!

Căzu înapoi pe scaun şi îşi îngropă faţa în mâini, cu umerii tremurându-i, complet aiurită de veste.

— La medicină am învăţat destul cât să ţin minte că supradoza de paracetamol îţi afectează ficatul. Şi tocmai o problemă cu ficatul i-a provocat Eddei moartea.

Chipul lui Hjördís era împietrit.

— Nu e posibil...

— Întâmplarea de la biserică s-a petrecut cam la douăzeci şi patru de ore după ce ai făcut tocana, Hjördís. Şi mi-ai spus că ai crezut că a mâncat din ea, nu-i aşa? Iar pe masă ai găsit o farfurie murdară.

— Da, aşa am crezut – n-am întrebat – dar, acum că mă gândesc mai bine, a zis că vrea să se întindă în cameră. N-a zis nimic despre mâncare... nici nu mi-a mulţumit...

— Edda obişnuia să mănânce cu voi din când în când, nu-i aşa? întrebă Una, cu toate că ştia deja răspunsul.

Îşi amintea limpede cum, în prima ei seară la Skálar, Salka îi povestise cum Edda nu era niciodată pe acasă, ci era mereu plecată pe undeva, înfruptându-se din mâncarea vecinilor. Uneori se avânta şi până la fermă, îi spusese Salka.

Una îşi aminti acum că în seara dinaintea concertului, în seara în care Patrekur bătuse la uşă, la cină nu fuseseră decât ele două, Una şi Salka. Edda fusese pe undeva pe-afară, ca de atâtea alte ori, dar nu li se păruse deloc ciudat.

Hjördís încuviinţă dând din cap şi ridică ochii. Era albă la faţă.

— Da, era mereu pe-aici, venea şi pleca după cum avea chef, mânca împreună cu noi. De obicei ştiam că e acolo,

dar uneori... uneori lua mâncare din frigider... venea pe aici fără ca noi să ştim măcar...

— Deci asta s-a întâmplat, spuse Una mai mult pentru sine decât pentru ei. O greşeală cumplită, un accident – pentru care a plătit Edda.

Brusc i se făcu milă de Hjördís.

Orice viaţă e sfântă, aşa fusese învăţată Una, însă realitatea nu era atât de limpede. Lucrurile erau doar rareori în alb şi negru – de cele mai multe ori dominau nuanţele de gri. Privind în ansamblu, viaţa Eddei valorase mult mai mult decât a lui Patrekur.

El n-avea decât să rămână în mormântul lui de sub apă – puţin îi păsa ei –, iar Una era deja sigură că n-avea să le facă lui Thór şi Hjördís deserviciul să-i dea pe mâna poliţiei.

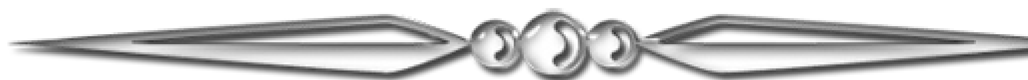
Se întrebă din nou dacă putea cu adevărat să-şi ţină gura în privinţa celuilalt secret, al identităţii reale a lui Thór. În privinţa asta existau trei victime nevinovate, trei oameni care erau închişi încă pentru presupusa lor participare la uciderea lui Hilmar. Ştia ce s-ar fi aşteptat tatăl ei să facă, ce o împingea conştiinţa să facă – ce era corect, adică să meargă la poliţie. Dar de astă dată Una rezistă impulsului. Avea să amâne decizia pe mai târziu, când va fi avut mai mult timp să se gândească. La urma urmei, îşi spuse, nu voia să facă nimic care să-l pună în pericol pe Thór.

În cele din urmă, Edda – sau, mai degrabă, Salka. N-ar fi trebuit să-i spună Salkăi adevărul despre moartea Eddei? Chiar dacă asta ar fi însemnat să distrugă solidaritatea din sat? Indiferent de rezultat, Salka trebuia să afle. Poate nu chiar imediat, dar mai devreme sau mai târziu, cu siguranţă.

Nici Hjördís, nici Thór nu scoaseră vreun cuvânt. Simţind că era mai bine să-i lase în pace, ca să înţeleagă ce

făcuseră, Una se strecură afară în tăcere, fără să-şi ia rămas-bun, în întuneric, şi coborî pe cărare, cu umerii încovoiaţi, ca şi cum ar fi purtat pe ei povara tuturor secretelor din lume.

PARTEA A TREIA

I

Patru săptămâni mai târziu

De o lună întreagă n-o mai văzuse şi n-o mai auzise pe Thrá.

Una aproape reuşise să se convingă că doar şi-o imaginase pe fetiţă şi că de vină era alcoolul. Nu-şi amintea, de fapt, dacă băuse de fiecare dată când devenise conştientă de prezenţa lui Thrá, dar poate că nu era o coincidenţă faptul că de patru săptămâni nu se mai atinsese de băutură, de la seara aceea fatidică din bucătăria lui Hjördís şi Thór.

Luase două decizii extrem de importante. Prima – să încerce să facă lucrurile să meargă între ea şi Thór. A doua – să renunţe la băutură, cel puţin pentru o vreme. Relaţia lor începuse promiţător. Erau încă la început. Nu se grăbeau şi nu vorbeau prea mult despre viitor şi toate problemele de ordin practic care aveau să le cadă pe cap dacă ea s-ar fi mutat sau chiar s-ar fi căsătorit cu un „om mort”... Dar pe acelea le puteau rezolva pe măsură ce se loveau de ele. Thór nu putea rămâne ascuns tot restul vieţii.

Una locuia încă în apartamentul din pod, dar nu găsise încă momentul potrivit să-i spună Salkăi adevărul despre moartea Eddei. Nu reuşea s-o facă. Însă era hotărâtă să-i spună, mai devreme sau mai târziu.

Una nu dăduse în vileag nici secretul lui Thór. Promisese să păstreze tăcerea şi nu avea nicio intenţie să-şi încalce cuvântul. Totuşi, din când în când mai avea câte o noapte urâtă, când în minte îi apăreau imagini chinuitoare cu nevinovaţii care zăceau în spatele gratiilor în locul lui. Dar satul pusese stăpânire pe ea: acum aveau încredere în ea, iar sentimentul era plăcut. O acceptaseră. Şi nu era ca şi cum purta singură răspunderea adevărului: cu toţii erau complici la ascunderea lui. Şi predatul mergea bine, dar e drept că o singură elevă nu reprezenta vreo provocare. Era mai degrabă ca şi cum ar fi dat meditaţii. Iar Kolbrún părea să iasă din carapace şi chiar să înflorească, acum că devenise centrul atenţiei, acum că Edda nu mai fura lumina reflectoarelor. Ba chiar se discutase ca Una să mai rămână o iarnă acolo. Nu era un gând care s-o nemulţumească.

Deşi Thrá era absentă din visele ei, Una se pomenea deseori gândindu-se la fetiţa care murise într-un mod atât de groaznic încât era posibil ca spiritul ei să nu-şi găsească niciodată liniştea. Se bucura că-i auzise, în sfârşit, povestea.

Şi totuşi, cu toate că Una încercase să se convingă că fusese bântuită doar în mintea ei, nu reuşea să scape de amintirea cântecului de leagăn. Problema era că nu recunoscuse cântecul lui Thrá, iar asta nu-i dădea pace. Doar nu se apucase să compună cântece în somn. Nu putea exista decât o singură explicaţie logică: că auzise cântecul în copilărie şi mai târziu îl uitase.

Ăsta trebuia să fie răspunsul.

II

Cântecul era cheia misterului.

Una o sună pe mama ei pentru prima oară după cine ştie cât timp.

— Una, scumpo, ce faci?

— Bine, mama. Voi ce faceţi?

— Foarte bine amândoi. Dar ne e dor de tine. O să te vizităm imediat ce vine primăvara.

— Chiar te rog, mama. Şi eu s-ar putea să dau o fugă până la Reykjavík, când am ocazia.

— Ar fi minunat.

— Mama...

— Da, draga mea.

— Voiam să te întreb ceva despre o poezie pe care am auzit-o. De fapt, un cântec de leagăn. Pot să ţi-l cânt?

— Sigur, scumpo, zise mama ei, deşi părea puţin nedumerită, neînţelegând de ce o întreba Una aşa ceva.

Cuvintele i se întipăriseră Unei în minte. Nu le putea uita, oricât şi-ar fi dorit.

Somn uşor, micuţă Thrá,
să visezi frumos,
la meleagurile-nsorite
de peste oceanu-ntunecos.

— A, da, mi-l amintesc, zise mama ei.

Una tresări. În viaţa ei nu se simţise mai uşurată.

— Serios, mama? Ţi-l aminteşti? Eu îl ştiam când eram mică?

— Da, cred că da. Ţi-l cântam des. Era unul dintre preferatele mele.

— Textul e frumos, zise Una.

— Foarte frumos. E scris de David Stefánsson, dacă-mi amintesc bine.

III

Mai târziu în seara aceea sună telefonul.

Salka răspunse, apoi o strigă pe Una:

— E mama ta.

Una se miră puţin, pentru că nu se aşteptase să-i dea un semn atât de repede.

— Bună, Una, nu dormeai, nu?

— Nu, mama. N-am început să mă duc devreme la culcare doar pentru că m-am mutat la ţară, glumi ea.

Avea o stare bună. Contase enorm să i se confirme că fusese bântuită doar în imaginaţia ei, parcă i se luase o piatră de pe inimă.

— Una, apropo de cântecelul ăla...

— Da...

Inima începu să-i bată rău-prevestitor.

— Chiar era scris de David Stefánsson, aşa cum am crezut, spuse mama ei. Îmi amintesc că-ţi citeam mereu poeziile lui. Dar nu mi l-ai zis cum trebuie.

— Nu?

— Nu, am căutat. Poezia pe care ţi-o citeam sună altfel.

Mama ei începu să citească şi, în timp ce zburau dintr-un capăt al ţării în celălalt prin telefonul care pârâia, cuvintele i se înfigeau Unei în carne ca nişte ace de gheaţă.

Somn uşor, somn uşor, copilaş,
să visezi frumos,
închide-ţi ochişorii albaştri
şi să nu clipeşti deloc...

Una o întrerupse:

— Mama, e cu totul altă poezie.

— Da, aşa e, dar mi-a sunat cunoscut. De asta le-am încurcat.

— Şi cu celălalt cântec cum rămâne? Pe ăla nu ţi-l aminteşti?

— Îmi pare rău, scumpo. Mă gândisem la poezia lui David Stefánsson. Contează?

După o scurtă pauză, Una răspunse:

— Nu, mama, nu contează. Mersi că ai verificat.

— Cu plăcere, draga mea.

Una îşi luă la revedere şi închise. Când făcu asta, simţi din nou brusc, copleşitoare, prezenţa lui Thrá. Sentimentul era atât de puternic încât aproape că i se făcu frică. Năucă, intră în sufragerie. Nu era nici urmă de Salka – probabil se dusese în camera ei. Una se apropie de raftul de cărţi. Voia să găsească poza cu Thrá. *Trebuia* să găsească poza.

Nu dură mult până găsi cartea şi o scoase din raft. Nu pusese niciodată mâna pe fotografie, doar o văzuse scurt când i-o arătase Salka. Se aşeză la masă, punând vechiul volum în faţa ei şi deschizându-l cu grijă. Poza era la locul ei. Thrá o ţintuia cu o privire fixă, iar Una simţi cum i se face pielea de găină, de parcă fetiţa s-ar fi aflat chiar în spatele ei. Nu îndrăzni să se uite împrejur.

Apoi privirea se întâmplă să-i cadă pe textul paginii unde era ţinută poza. Era o poezie, o poezie cunoscută.

Somn uşor, micuţă Thrá,
să visezi frumos,
la meleagurile-nsorite
de peste oceanu-ntunecos.

Un cântec de leagăn semnat de Thorstein Th. Thorsteinsson.

Deasupra titlului, cineva scrisese elegant, în creion, câteva cuvinte care acum arătau puţin şterse:

Poezia preferată a fetiţei mele Thrá.

IV

Cumva, Una îşi croi drum în hol şi apoi la capătul de jos al scării, neştiind ce face de şocată ce era. Auzise poezia preferată a lui Thrá în vis. Era o poezie pe care n-o mai auzise înainte, din câte ştia ea. Nu găsea nicio explicaţie firească sau logică...

Afară se lăsase întunericul, iar scara era cufundată în umbră.

Păşi pe prima treaptă şi în acelaşi timp se întinse spre întrerupător. În casa veche era o linişte mormântală, netulburată nici măcar de oftatul vântului sau de scârţâitul scândurilor.

Când Una apăsă pe întrerupător, îi apărură la capătul de sus al scărilor: siluetele celor două fetiţe, Edda şi Thrá, stând una lângă cealaltă.

Ambele îmbrăcate în alb, având feţele lipsite de expresie şi sfredelind-o cu privirea.

Una simţi din nou un fior trecându-i prin minte şi prin corp.

Rămase locului, încremenită, cu ochii lipiţi de ochii lor, până când treptat îşi dădu seama că nu-i mai e teamă.

Niciuna dintre siluete nu rosti vreun cuvânt, continuară doar să se holbeze la ea în lumina chioară a becului slab, doar că acum Una înţelegea exact ce trebuia să comunice tăcerea lor:

Bine ai venit în sat, Una.

Lullu-bía litla Þra

Versuri de Þorsteinn Þ. Þorsteinsson (1879-1955)
Muzica de Evan Fein

Traducerea în limba română:

Somn uşor, micuţă Thrá,
să visezi frumos,
la meleagurile-nsorite
de peste oceanu-ntunecos.

RAGNAR JÓNASSON
fata care a murit

„Trezindu-se din somn, Una tresări.

Deschise ochii, dar nu văzu nimic din pricina întunericului care o apăsa din toate părţile. Cuprinsă de panică, preţ de o clipă nu izbuti să-şi dea seama unde se află, cu toate că avea sentimentul că e într-un loc ciudat, nu în patul ei. Încremeni de spaimă. Îi era atât de frig! La cum se simţea, probabil că aruncase pilota pe podea, iar în cameră era un frig cumplit.

Se ridică încet în capul oaselor. Preţ de o clipă o cuprinse ameţeala, dar senzaţia îi trecu repede când îşi aminti unde se află. În Skálar, pe Peninsula Langanes. În micul apartament din pod. Singură.

Apoi îşi dădu seama ce o trezise. [. . .]

Când amintirile începură treptat să-i revină, simţi cum i se face pielea de găină. Fusese un glăscior ascuţit – bănuia că vocea unei fetiţe. Da, acum o auzea din nou în minte: o fetiţă care cânta un cântec de leagăn."

Ragnar Jónasson – *Fata care a murit*

„Cu proza elegantă şi atmosfera evocatoare care-l caracterizează, Jónasson ţese o poveste care arde la foc mocnit, te bântuie şi oferă un final ce-ţi dă fiori."

Charlotte Heatchote, *Sunday Express*

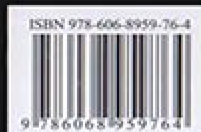
„Un amestec de *horror* şi *thriller* psihologic, învăluit în ceaţă şi care funcţionează din toate punctele de vedere."

Booklist

„...excelentă."

Toronto Star

ISBN 978-606-8959-76-4

CRIME SCENE PRESS